

ДЖЕНИФЪР УАЙЛД КОВАРСТВО

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Изгубих се. Вече нямаше съмнение в това. Нямах и най-бегла представа къде се намирам. Преди няколко мили бях зърнала някаква пътна табела, но дъждът обливаше стъклото ми с такава ярост, че не успях да различа буквите. Все още не бях сериозно обезпокоена. Кой знае защо, изпитвах някаква нелепа увереност, че този занемарен път все пак ще ме отведе до Хоукстаун. Никога преди не бях чувала името на този град, но смачканата карта на седалката до мен потвърждаваше, че той наистина съществува.

Поройният дъжд се сипеше на струйки по предното стъкло на колата и се разливаше на вълнички по шосето. Карах бавно. Гумите пореха със свистене локвите, които се разливаха по пътната настилка, а светлината от фаровете едва проникваше през пердето от дъждовна вода. Трудно ми бе да повярвам, че само преди няколко часа съм била в Лондон, в уютния си апартамент в Челси, проверила съм дали прозорците са затворени и газовата печка е изключена.

Приятно е да знаеш, че поне за малко ще се откъснеш от познатото ежедневие, макар да нямах представа какво ме очаква, след като стигна до Хоукстаун. Несъмнено щеше да подеждва освежаващо за морала ми да се отдалеча поне за седмица от блясъка и шумното оживление на Лондон. А вероятно когато се завърнех, моят агент щеше да ме посрещне с новината за прекрасната работа, която ми е намерил. Можеш само да си мечтаеш за това, казах си свъсено аз, но поне засега не смятах да се обременявам с подобни мисли. Поне за седмица щях да се отдам на пълноценна почивка и развлечения. А може би новият съпруг на Делия имаше приятел — мъжествен, необвързан и крайно нетърпелив да срещне момиче точно като мен.

Отхвърлих тези мисли и съсредоточих цялото си внимание върху шофирането. Отвътре колата миришеше на прах и нафталин. Цялата дрънчеше, а двигателят пухтеше от напрежение, но аз нито за миг не се усъмних в способността ѝ да ме откара безопасно на всяко посочено място. Е, точно в този случай не бях съвсем сигурна. Дали бях поела

по правилната отбивка, когато слязох от магистралата? Тези провинциални пътища имаха отчайващо незабележима маркировка.

През последния половин час не бях настигнала нито една кола. Изглежда пътят изцяло ми принадлежеше. Беше тесен и очевидно неподдържан. От двете страни на шосето бяха надвиснали тъмните силуети на огромни дървета и клоните им се протягаха към покрива на колата като мъртвешки пръсти. Чувствах се като в някакъв призрачен тунел. Часовникът на таблото ми показваше, че е минало седем часа. Вероятно ме чакаха още дълги часове, преди да стигна до къщата. Нямах представа какво ще си помисли Делия, ако се появи неочаквано в дома ѝ посред нощ. Но каквато и да беше реакцията ѝ, не се съмнявах, че тя няма да изневери на драматичната си натура.

Имах да ѝ казвам доста неща и почти никое от тях не беше особено ласкателно. Безотговорното ѝ отношение към мен напоследък бе равносилно на престъпление. Разбира се, тя имаше право да се откаже от не особено блестящата си кариера, за да се омъжи за някакъв провинциален джентълмен, но би трябвало поне да поддържа връзка с единствената си жива роднина. Откакто бях получила скъпата ѝ, пълна с детински ентусиазъм телеграма, изпратена в деня, когато бе пристигнала в Хоукстаун, нямаше никаква вест от нея.

Това беше преди повече от месец. Оттогава не ми бе изпратила дори и пощенска картичка. Обещаващата млада актриса Делия Лейн се бе превърнала в Делия Хоук, уважавана дама и домакиня на изискано провинциално имение, вероятно по-елегантна от всякога, но аз нямаше да я оставя да си мисли, че може да се държи високомерно и пренебрежително с мен. И дори загадъчният ѝ нов съпруг да не одобрише неочакваното ми посещение, щях да го принудя да ме приеме.

Бях твърдо решена да се видя с Делия и хубаво да я нахокам. След това, разбира се, щях да се успокоя и да изслушам всички вълнуващи подробности за новия ѝ живот. Нямах търпение да узная всичко. Доколкото познавах Делия, нямаше причини да се съмнявам, че вече е добре позната сред местното висше общество.

Завъртях волана, за да заобиколя една дълбока дупка на пътя. Гумите изсвистяха предупредително. Стиснах здраво кормилото и почти сдържах дъха си. Колата се стабилизира и се понесе надолу по шосето. Пороят сякаш не смяташе да спира. Когато пристигнех в

Блекрест, щях да приличам на мокра кокошка. Това несъмнено щеше да допадне на Делия, която никога не пропускаше да изтъкне превъзходството си над всички останали. Със сигурност нямаше да съм в най-добрата си форма, за да се запозная със загадъчния Дерек Хоук, за когото бях слушала толкова много. Започнах да се съмнявам, че постъпих правилно, като предприех това необмислено пътуване.

Би трябвало поне да позвъня, преди да тръгна, за да известя за посещението си, но няхах представа къде да се обадя. Делия бе споменала само името на имението, Блекрест, и ме бе заляла с порой от думи за мрачната му, кървава история, но бе пропуснала да ми каже къде точно се намира. Можех само да предполагам, че е някъде в околностите на Хоукстаун. От всичко, което знаех, имах основание да се съмнявам дали там изобщо има телефони. След описанието на Делия щях да се изненадам, ако имаше дори електричество и водопровод.

Всъщност, знаех твърде малко за всичко това. Делия, която обикновено бе доста открита и с охота ми разказваше за любовните си афери, се оказа изключително потайна относно всичко, което засягаше Дерек Хоук. Преди не пропускаше да ме запознае с всичките си обожатели и с нетърпение очакваше моето одобрение. Дерек Хоук обаче си оставаше загадка за мен, макар че от самото начало тя не спираше да обещава, че ще го доведе в апартамента да ни запознае. И когато в крайна сметка Делия напусна шоупрограмата, в която участваше, изтегли спестяванията си от банката и замина за Хоукстаун, аз бях съвсем стъписана.

Не можех да повярвам, че заминава. Целуна ме припряно по бузата и с щастлива усмивка ме увери, че всичко е прекрасно и скоро ще се видим. А после си тръгна и мъничкият ни апартамент внезапно ми се стори празен и неугледен. Споделяхме това жилище от години, откакто пристигнахме в Лондон — две хлапачки без родители, твърдо решени да намерят слава и богатство в големия град. Но последвалите години не допринесоха особено за сбъдването на мечтите ни.

Много от хората в кръговете, в които се движехме, ни смятаха за сестри. Всъщност, ние бяхме първи братовчедки, а Делия живя при моето семейство в Дорсет, след като родителите ѝ загинаха при автомобилна злополука. Израснахме заедно, винаги неразделни, а след като родителите ми починаха в разстояние само на месец, двете

останахме сами на този свят. Не си позволихме да скърбим твърде дълго. Изпълнени с мечти за славен живот отвъд прашните улички на Дорсет, почти веднага заминахме за Лондон.

Вършихме каква ли не черна работа, докато най-после съумяхме да попаднем зад кулисите на театъра. Делия успя да се пребори за участие в някакво ревю, а аз получих няколко незначителни роли в една театрална труппа. Скоро Делия проби с хлапашкия си чар и неустойчива жизненост и оттогава имаше стабилна, макар и не особено бляскава кариера. Аз самата се изкачвах по професионалната стълбица далеч по-бавно и непостоянно. Почти никой в Англия не знаеше името Дебора Лейн, но всеки, който някога е влизал в театралния салон, би се сетил за Делия, макар че едва ли би си спомнил в какво точно е играла за последно.

Когато Делия напусна Лондон, работех като гид в един музей — временно занимание, докато агентът ми не откриеше нещо по-подходящо. След седмица обаче загубих и тази работа и оттогава финансовите ми спестявания тревожно се топяха. Дебора Лейн бе стигнала поредната задънена улица в своята кариера и бе решила да направи нещо съвсем импулсивно.

Обадих се на моя агент, за да го известя за заминаването си, заключих апартамента, изкарах старата си кола от гаража и се отправих към Хоукстаун. Сега обаче, когато пътят пред мен тънеше в дъждовна вода, това ми се струваше истинско безумие. Вероятно Делия имаше основателни причини да не ми пише, а аз сигурно си бях изгубила ума, щом бях решила да я посетя без предупреждение. Тя имаше пълното право да се вбеси. Сигурно дори не си бе вкъщи. Двамата със съпруга й вероятно още бяха някъде на меден месец. Тъкмо се отдадох на мъчителни съмнения, когато колата влетя в някаква дълбока дупка и аз изгубих контрол над нея.

Воланът се изплъзна от ръцете ми. Колата бучеше и се тресеше неудържимо. Успях да се добера до кормилото и да го завъртя, за да не изляза от очертаванията на шосето. Автомобилът подскочи неуправляемо още няколко пъти, преди окончателно да се закове на място. Двигателят приглушено избоботи и задната част на колата сякаш хлътна към земята. Сърцето ми се преобърна, когато осъзнах какво се е случило. Бях спукала гума. Бях захвърлена от съдбата в някаква забравена от бога местност, със спукана гума, а навън вилнееше такъв

порой, който несъмнено щеше да остане в историята със своята свирепост.

Съвсем типично за моя късмет, казах си навъсено. Само това ми липсваше, за да превърне цялото приключение в истинска катастрофа.

Идваше ми да заплача. Предпочетох да избълвам порой от изразителни епитети, които обичайно не присъстваха в речника ми. От това малко ми поолекна, но дъждът все още трополеше по покрива на колата ми и аз съвсем не се приближавах към разрешаване на внезапно изникналия проблем.

В багажника имах резервна гума и всички необходими инструменти, за да я поставя. Само че, за лош късмет, носех любимите си бели токчета и безценна бяла рокля от муселин, осеяна със зелени и розови цветчета. Предпочитах да умра, но да не позволя на някакъв си дъжд да съсипе любимите ми дрехи. Багажът ми също беше отзад, така че нямаше начин да се преоблека в купето. Не ми оставаше друго, освен да се отпусна безпомощно на волана, да се вслушвам в зададения тропот на дъжда и да се взирам в неуморните стрелки на часовника, които бавно отмерваха минутите.

Изминаха само няколко минути, преди да видя колата, макар да ми се сториха дълги часове. Тя профуча, после внезапно спря и се върна, докато се озова точно пред мен. Включих фаровете, за да виждам по-добре. Колата беше с модерно, червено спортно купе, а мъжът, който слезе от нея, бе внушително висок, облечен в лъскав жълт шлифер. Свалих страничното стъкло на старата си бричка, а той се наведе спокойно, сякаш навън е приятен летен ден и няма никакъв помен от дъжд.

— Някакъв проблем ли имате? — попита той.

— Ами! — отвърнах жизнерадостно аз. — Просто се наслаждавам на пейзажа.

Той сякаш не обърна внимание на язвителния сарказъм в думите ми. Веждите му се сключиха на челото, а очите му ми отправиха поглед, който сякаш казваше, че съм си изгубила ума. Дъждът се лееше неумолимо върху него. Косата му увисна на мокри кичури по челото, а по шлифера му се стичаха тежки струи вода. Това сякаш не го впечатляваше.

— Имам резервна гума — заобяснявах аз, никак твърде припряно.

— Така ли? — Той повдигна вежди.

— Страхотно време, нали?

Мъжът насреща ми изглеждаше съвсем озадачен.

— Вижте — подхванах аз, — роклята на гърба ми струва цяло състояние. Опасявам се, че не мога да си позволя да я съсипя. Дали не бихте могъл...

— Ще сменя гумата на колата ви — прекъсна ме той.

— Вие сте истински ангел — отвърнех аз с целия чар, който можах да изтръгна от сърцето си в такъв момент, но не бих могла да искам такова нещо от вас.

Зачаках отговора му, потропвайки нервно с пръсти по волана. Стори ми се, че измина цяла вечност, преди да ми отвърне:

— Разбира се, че ще го направя — каза той. — За мен е удоволствие да ви помогна.

— Вие върнахте вярата ми в доброто у човека — отвърнах му с усмивка. — Ето ключовете. Щом отворите багажника, ще видите един очукан кафеникав куфар. Като го отворите, ще намерите дълго синьо палто и цяла камара бежово бельо. Не обръщайте внимание на бельото, но ми донесете палтото. Ще трябва да изляза от колата, докато работите.

— Добра идея — отговори той.

Почти веднага палтото бе при мен. Загърнах се плътно в него и се измъкнах от колата. В същия момент краката ми хлътнаха в триинчова кал и едва не се строполих в канавката край пътя. Обувките ми бяха безвъзвратно съсипани. Косата ми прогизна и увисна на мокри кичури покрай лицето ми. Загърнатата в топлото си палто, не спирах да реда нецензурни епитети, докато мъжът в жълтия шлифер повдигаше задницата на колата и сваляше спуканата гума. Той извади от джоба си мъждиво фенерче и ми нареди да го държа насочено към страничната предпазна броня.

Светлинният лъч танкуваше по задницата на колата. Дъждовната струя бе толкова ожесточена, че не съумявах да държа фенерчето стабилно насочено в желаната посока. Не спирах да се оплаквам заради съсипаните си обувки и да се ругая за проявената непредвидливост. Трябваше да тръгна от Лондон, облечена в пуловер и панталони. Само глупачка като мен би се отправила на дълъг път, изтупана в най-хубавите си дрехи. Така сама си бях усложнила живота,

а той и бездруго не беше лек за жена, принудена сама да се грижи за себе си.

Мъжът насреща ми обаче никак не се притесняваше от дъжда. Той извади резервната гума и акуратно я намести върху джантата. Безмълвно се възхищавах от силата и сръчността му. Той ми извика да сваля светлината от фенерчето от върховете на дърветата и да го насоча към колата.

За броени минути гумата бе на мястото си. Мъжът постави спуканата гума в багажника, хвърли след нея изкаляния крик и френския ключ, затръшна капака и отстъпи назад. В този момент, по някаква странна ирония на съдбата, дъждът спря. Ей така, внезапно. Неочакваната тишина, последвала монотонното трополене на дъжда, ми подежда изнервящо. Вперих поглед в моя ангел спасител.

— Какво ще кажете за времето? — подхвърлих аз.

— Страхотно е — отвърна той и се ухили хлапашки. Почувствах се по-добре, когато видях, че приема нещата откъм веселата им страна. Иначе бих полудяла.

— Ето ви ключовете — каза той и ми ги подаде.

Върнах му фенерчето и се усмихнах сърдечно.

— Сега съм ви длъжница — казах съвсем сериозно. — Не знам какво щях да правя, ако не бяхте минал оттук.

— Да си съсипете роклята, вероятно — отвърна той.

— Само това не — казах с цялата си решителност.

— Сега всичко наред ли е? — попита той. — Сигурна ли сте, че това нещо е в състояние да върви? — Той хвърли подозрителен поглед към очуканата ми стара бричка.

— Може да ви изглежда неблагонадеждна — отвърнах аз, — но тази кола е истинско съкровище. Моя е от пет години и никога не ме е предавала. Е, гумите, разбира се, са друг въпрос...

— Най-добре ще е да влезете вътре — подхвърли той. — Навън е доста студено, а вие сте мокра. Не бих искал да настинете заради мен.

Качих се в колата и включих осветлението в купето, за да виждам по-добре. Непознатият в жълтия шлифер пристъпи към прозореца и облегна ръце на ръбчето на стъклото. Главата му бе на равнището на моята. Той се засмя. Усмивката му бе любезна, но кой знае защо, за пръв път ме накара да осъзная в каква уязвима позиция съм се озовала. Намирах се в някаква местност, отдалечена от всякаква цивилизация, и

наоколо със сигурност нямаше никой. А този мъж ми бе напълно непознат...

В следващия миг се отпуснах. Тъмнокафявите му очи бяха топли и сърдечни. Стори ми се невъзможно този човек да има някакви долни помисли. Освен това, ако възнамеряваше да ме изнасили, никога не би сменил спуканата гума на колата ми.

— Кажете ми — пророних аз, — наистина ли съществува място, наречено Хоукстаун?

— Несъмнено — отвърна ведро той. — Намира се на две мили надолу по този път. Няма начин да не го забележите.

— Това поне е добре — казах и избърсах мократа струйка, която се стичаше по слепоочието ми. — Бях започнала да мисля, че е само някаква легенда — едно от онези места, които се появяват веднъж на сто години или нещо подобно.

— Е, уверявам ви, че е съвсем истинско градче — отговори той, — въпреки че малко хора са чували за него.

— Трябва да призная, че и аз не го бях чувала, докато една моя роднина не се премести тук. Тъкмо съм тръгнала да я навестя.

Той се взираше напрегнато в лицето ми. Не бих казала, че просто ме гледаше — той изучаваше чертите ми, сякаш търсеше нещо у тях. Сковах се цялата. Не бях сигурна, че този напрегнат поглед ми допада. Мъжът като че ли забеляза безпокойството ми, защото внезапно се усмихна.

— Дали случайно... — подхвана той. — Не, не е възможно.

— Какво имате предвид?

— Да не би случайно името ви да е Дебора Лейн?

— Откъде, по дяволите, бихте могъл да знаете? — Бях не просто озадачена, бях шокирана.

— Гледал съм ви на големия екран.

Гласът му бе приглушен и колеблив. Поклатих невярващо глава. Всичко това ми звучеше невероятно. След толкова време най-последно някой ме бе разпознал. Почувствах се като истинска знаменитост, каквато определено не бях. А непознатият се държеше така, сякаш всеки момент ще ми поиска автограф. Това би било прекалено за една вечер.

— Не знаех, че някой изобщо е гледал този филм — успях да промълвя накрая.

— „Секретарката на сержанта?“ Гледах го в Хоукстаун. Никога не пропускам филм на Джей Артър Ранк. А сега просто не знам какво да кажа. Никога преди не съм срещал истинска филмова звезда.

— Силно казано — отвърнах аз. — Това беше първият и последният ми филм. Освен това, ролята ми бе епизодична.

— В Хоукстаун го прожектираха само преди месец. Гледах го два пъти.

— Прожектирали са го в провинцията? Мислех, че го пазят за следващата световна война като оръжие срещу врага. Критиците го нарекоха „най-оскърбителното творение на Ранк“, и това бе едно от най-приятните неща, които се изговориха за него.

— На мен ми хареса — възпротиви се той.

— Както и на още шест човека — отвърнах заядливо аз.

— Колко дълго смятате да останете в Хоукстаун? — внезапно смени темата той.

— Защо... Нямам представа — отговорих му, заеквайки. — Защо питате?

— Ами, костваше ми доста усилия да подменя спуканата ви гума. Струва ми се, че ми дължите някаква отплата, нали така? Какво ще кажете да вечеряме заедно утре вечер?

— Дори не знам името ви — казах, за да си дам малко време за размисъл.

— Александър Танер — отвърна той. — Но приятелите ме наричат Алекс.

Името ми прозвуча смътно познато. Разрових се в паметта си, за да си припомня откъде ми е известно, но не намерих нищо конкретно. Господин Танер трудно би могъл да мине за истински хубавец, но несъмнено бе привлекателен мъж с магнетичните си кафяви очи, леко неправилен нос и плътни, широки устни. Изведнъж идеята за една вечеря с него ми се стори изключително приятна перспектива.

— Не мислите ли, че малко насилвате нещата, мистър Танер? — попитах го насмешливо.

— Нищо подобно. Просто искам да се похваля пред всичките си приятели, че съм вечерял с истинска филмова звезда. Това ще покачи реномето ми в Хоукстаун. Не можете да ми откажете, нали знаете? Аз поставих резервната...

— Не съм сигурна, че ще имам възможност — прекъснах го аз.

— Разбира се, че ще имате възможност. В Хоукстаун няма кой знае какви развлечения.

— Братовчедка ми може да има някакви планове...

Алекс Танер само повдигна рамене и изви плътните си устни в най-очарователната усмивка на света. В този момент разбрах, че случаят е безнадежден. Никога не съумявах да устоя на хлапашки чар, комбиниран с груба мъжественост, а Алекс Танер имаше в излишък и от двете.

— Виж — добави той, сякаш за да ме срази напълно, — не можеш да откажеш на един свой почитател.

— Еее... — пророних провлачено аз.

— Утре вечер, точно в осем часа, ще те чакам в „Сабъл“. Това е единственият ресторант в Хоукстаун. Ще седя на маса за двама и ще се надявам, че няма да ме разочароваш.

— Изглежда не приемаш „не“ за отговор — отвърнах му.

Той кимна, а на устните му отново проблесна онази хлапашка усмивка. Завъртях ключа и запалих двигателя. Алекс ми заяви, че ще кара след мен до града, за да се увери с очите си, че няма да се натъкна на нови проблеми. После се качи в шикозния си автомобил и го помести встрани, за да мина пред него. Докато го заобикалях, вдигна ръка за поздрав.

Пътят се простираше пред мен — безкрайна черна лента, лъскава и лепнеща от влага. Сега карах по-бързо, а в огледалото ми за обратно виждане проблясваха фаровете на спортната кола, която ме следваше неотлъчно. Чувствах се спокойна и в безопасност, а в корема ми се разливаше приятната топлина, която не бях изпитвала от доста време насам. Навлязох в покрайнините на Хоукстаун и намалих скоростта. Алекс Танер ме изпревари и крещящо червеният му, спортен автомобил профуча покрай мен със замайваща скорост. Усмихнах се на себе си. Почти бях забравила за Делия и нейния нов съпруг.

ГЛАВА ВТОРА

Хоукстаун беше мъничко градче. Всички важни административни и бизнес сгради бяха скупчени около малкото площадче в центъра. Зад тях имаше няколко внушителни къщи, а още по-назад — спретнати колиби, сгущени в гъстите сенки на огромни дъбови дървета. Дъбовете бяха пръснати навсякъде и през лятото в градчето вероятно беше сенчесто и хладно. Територията му бе прорязана от живописна река, а шосето пресичаше няколко каменни моста.

Макар часовникът ми да показваше, че още няма девет часа, градът изглеждаше притихнал и заспал. Тук-там се виждаше по някое прозорче, от което се процежда жълтеникава светлина. Това място събуждаше у мен представата за нещо, недокоснато от неумолимия ход на времето, недостижимо за постиженията на съвременните модерни технологии. Беше приятно градче, където човек с удоволствие би отседнал за седмица или две, за да отпочине от светската суматоха. Задържеше ли се по-дълго обаче, несъмнено би полудял.

Не се и съмнявах, че през деня всичко наоколо би изглеждало пленително. Сега обаче зелените градини и грубовати постройки бяха тъмни и притихнали, обгърнати от лунна светлина. В тъмата успявах да различа само мрачните сенки на дърветата и блестящата повърхност на реката, която виеше снага през градчето. Подкарах колата покрай площада и видях потъмнялата от времето бронзова статуя на мъж, възседнал кон, която се намираше точно в средата. Наоколо бяха пръснати няколко селскостопански вагона. Видях също пощенската служба, банката, аптеката и киното, в което Алекс Танер навярно бе проследил неуспешния творчески напън на Артър Ранк. Подминах няколко грамадни частни къщи, защитени с масивни дървени огради, а после пътят свърна към някаква гориста местност. Резервоарът на автомобила вече бе почти празен, а стомахът ми се преобръщаше в знак на протест, защото напоследък не бях слагала и хапка храна в устата си. Вече започвах да се съмнявам дали в това забутано градче

изобщо бих могла да намеря храна или бензин по това време на денонощието.

Хоукстаун със сигурност не предлагаше кой знае какво на уморения пътник. Беше доста отдалечен от главните пътни артерии на страната и очевидно не представляваше атракция за модерния турист. Питам се дали изобщо има нещо отворено. Трябваше някой да ме насочи в каква посока да карам за Блекрест и ако е възможно да ми услужи с телефон, за да известя за пристигането си. Двигателят започна да боботи и да се дави, а стрелката на циферблата показваше, че запасите ми от гориво клонят към нулата. Вече си представях как отново спирам край пътя, само че този път чаровният Алекс Танер го нямаше наоколо, за да ми помогне. Загризах нервно долната си устна. И точно в този момент видях спасителните светлини насреща си.

Постройката бе ниска и не блестеше с особена архитектура. Намираше се в центъра на малко площадче, покрито с очукан бял паваж, а прозорците хвърляха ослепителна светлина в цялата околност. Отгоре премигваше ярка, рубиненочервена табела, която обещавахе храна, а под дървения навес пред главния вход имаше три бледосини петролни помпи. Встрани от сградата бяха паркирани няколко коли. Когато най-последно спрях пред една от колонките за бензин, до слуха ми достигнаха истеричните звуци от оглушителна попмузика.

Мелодията бе божествен дар за слуха ми, колкото и несъвместима да беше с останалите ми впечатления от градчето. Хрумна ми, че дори Хоукстаун не бе успял да остане недокоснат от модернизацията на двадесети век. Отвътре излезе да ме обслужи някакво момче и настроението му идеално пасваше на това място. Носеше плътно прилепнали черни панталони и черно кожено яке, а намръщеното му изражение бе завършек на външността на всеки съвременен младеж. Тъмнорусата му коса се спускаше на кичури по раменете, както повеляваше днешната лондонска мода. Притежаваше всички отличителни белези на грубите, разхайтени млади мъже, които сякаш се наслаждаваха да пакостят и да се правят на хулигани, преди да влязат в Оксфорд и да се заемат с основната си задача — да градят бъдещето на нацията. Усмихнах му се мило, когато той се наведе към страничното стъкло на колата ми и изкриви устните си в гримаса, която мнозина биха счели за заплашителна.

— Казвай! — промърмори той.

— Продавате ли бензин? — попитах го учтиво.

— Тези помпи не са за украса — озъби ми се момчето.

Премигнах, сякаш съм озадачена от езика му и вперих в него сините си очи, опитвайки се да им придам възможно най-невинното си изражение. Момчето стоеше до колата с ръце, пъхнати в джобовете и леко наклонена глава. Очите му бяха тъмнокафяви и излъчваха приятен блясък, оградени от гъсти, красиво извити мигли, които сякаш смекчаваха животинската агресия в поведението му. Точно поразителният контраст между тези очи и маската на съвременен бунтар го правеха да изглежда изключително привлекателно момче. Беше висок, с атлетично телосложение и непокорна кръв, която никаква наложена поза не би могла да прикрие.

— Искате ли бензин, мадам?

— В случай че не ви притеснявам... — подхванах аз.

— Да я напълня ли или не?

— Да, моля ви! — отвърнах с благодарност. — Дали тук няма възможност да се освежа малко?

Той кимна с глава към някаква пътека, която водеше зад сградата. Предположих, че някъде там трябва да се намира тоалетната. Слязох от колата и взех със себе си дамската си чантичка. Момчето тъкмо пъхаше маркуча в резервоара и не ми обърна никакво внимание, докато минавах покрай него и бледосините петролни помпи.

Тоалетната бе малка, но чудесно осветена, цялата в зелени фаянсови плочки. Над умивалника бе поставено голямо огледало. Направо ми прилоша, когато хвърлих поглед към отражението си. Едва ли друга филмова звезда е изглеждала някога толкова бледа и изтормозена. Изненадах се, че, виждайки ме, Алекс Танер не се обърна и не избяга. Гримът ми беше в кошмарно състояние, а косата ми висеше на мокри, объркани кичури около лицето, което обикновено се ласкаех да смятам за класически правилно. Извадих от чантата четката си и се заех най-напред с косата. След известно време тя започна да добива някаква форма и обем. Кой знае защо, това ме накара да се почувствам изключително горда от себе си. Харесваше ми да чувствам кестенявите кичури с медени оттенъци по раменете си. Тръснах глава, доволна, че все пак съм успяла да среща косата си.

Отне ми доста повече време да нанесе грима по лицето си. Искях да бъда във възможно най-добрата си форма, когато се изправя пред

Делия и нейния съпруг. Затова работех прилежно над грима си и накрая отстъпих крачка назад, за да оценя резултата. Стори ми се задоволителен. Лицето, която така силно бе впечатлило Алекс Танер от екрана, не би могло да се нарече красиво според съвременните стандарти, но аз винаги се успокоявах с мисълта, че по-важни са структурата на костите и характера на човека. Имам високи скули, правилен нос и устни, малко по-пълни от нормалното. Очите ми са огромни и леко раздалечени, наситеносини с леки отблясъци на зеленото. Миглите ми са дълги и извити, а веждите — съвършени арки с цвят на канела, извити над клепачите, които обичайно оцветявам в бледонефритени тонове.

Това лице едва ли би предизвикало Троянската война, но затова пък от време на време украсяваше по някое рекламno табло за бира и бе донесло неочаквано прилични печалби на собствениците на пивоварната. Режисьорът на филма, в който участвах, ме бе забелязал на един от огромните билбордове в града и след като откри, че освен фотогенична съм висока и стройна, реши да ме наеме за малката роля, която изиграх. Е, не влязох в историята на киното, но затова пък банковата ми сметка набъбна чувствително.

В куфара си носех чифт неугледни розови обувки с нисък ток. Събух прекрасните си бели токчета и, изпълнена със съжаление, безцеремонно ги захвърлих в кошчето за боклук. На тяхно място сложих чистите розови пантофки. Почувствах се далеч по-добре, готова да се изправа срещу всичко и всеки.

Изпълнена с ново самочувствие, влязох в салона. Първото нещо, което видях, беше грамофон. Това определено бе и първото, което чух. Някакъв рок състав жално оплакваше несподелената любов, а две тийнейджърки, седнали на бара, щракаха с пръсти и поклащаха рамене в такт с музиката. До стената бяха подредени няколко тъмни сепарета. Настаних се в едно от тях, твърдо решена да си доставя удоволствието да погълна един хамбургер, порция френски пържени картопки и чашка кафе. Но щом видях храната, която сервитьорката постави пред едно от момичетата, реших да се задоволя с кафето.

Сервитьорката взе поръчката ми и докато чаках, се възползвах от възможността да огледам местния бар. Очевидно тук идваха предимно тийнейджъри, защото наоколо не видях нито един възрастен човек. В съседното сепаре двама влюбени се натискаха, а друга групичка

младежи беше скупчена около грамофона, готови да изсипят нова шепа монети веднага щом и последният кръсък от песента утихнеше и заплашеше помещението с миг тишина. Всички момичета бяха с къси полички и прилепнали блузки в цветовете на дъгата. Момчетата пък бяха облечени подобно на галантния джентълмен, който ме обслужи отвън.

Той влезе през главния вход. Момчетата на бара започнаха да се кикотят и да се побутват заговорнически. Чух една от тях да го нарича Нейл. На Нейл, изглежда, никак не му се нравеше цялото това внимание, насочено към него. Той прокара пръсти през рошавата си руса коса и изви презрително устни, докато подминаваше момичетата на път към сервитьорката. Продължи да наблюдава враждебно обожателките си, докато разговаряше с колежката си. Презрението му бе очевидно, дори за тях. Хлапачките обаче го гледаха с копнеж и сякаш още повече го обожаваха.

Рицарството вече не е на мода, казах си, докато отпивах от кафето.

В ъгъла на помещението забелязах телефонен апарат и тъкмо се канех да позвъня до Блекрест, когато вратата се отвори и в бара влезе някакво младо момиче. Беше така поразително хубава, че несъзнателно се спрях и откровено я зяпнах.

Беше много млада, най-много на осемнайсет, и прекоси помещението с цялата грация и плахост на малка, гъвкава кошута. Никога в живота си не бях виждала толкова грациозни движения, така чисти и непресторени, че чак изглеждаха неестествени. Косата ѝ беше платиненоруса, с такъв копринен блясък, какъвто никога не би могъл да излезе от шишенце с боя, и се стелеше по раменете ѝ на лъскави вълни. Чертите на лицето ѝ бяха нежни и деликатни. Имаше огромни очи с цвят на синя тинтява и съвършено розови устни, оформени като вълшебен розов цвят. Облечена бе в бял шлифер, пристегнат с колан на талията, и изглеждаше съвсем не на мястото си сред тази разнородна сбирщина от младежи — като приказна фея сред зловредни гномове.

Тя пристъпи към бара, където стоеше Нейл. Абсолютно всички посетители на бара откровено я зяпаха, но тя сякаш не забелязваше. Очите ѝ не се откъсваха от момчето зад бара и целият останал свят като че ли не съществуваше за нея. Нейл се размърда неспокойно и се огледа тревожно наоколо, щом я видя да пристъпва към него.

Момичето му прошепна нещо, а той я прониза с предупредителен поглед, сякаш ѝ казваше да внимава какво говори.

Момичето отстъпи назад. Невероятните ѝ сини очи изглеждаха така, сякаш всеки момент ще плувнат в сълзи. Стоеше там с гордо изправени рамене, сякаш очакваше някой да ѝ нанесе удар. В целия си живот не бях виждала нещо така затрогващо. Момчето кимна с глава към изхода, а тя напусна помещението със същото достойнство и грация, с каквито бе влязла. Гледах вратата да се полюшва със скърцане след нея, и се почувствах разтърсена до дъното на душата си. Току-що бях проследила епизод, по-жив и драматичен, от която и да е сцена в театъра.

Станах от сепарето и пристъпих към бара.

— Бихте ли ми казали къде мога да открия дома на Дерек Хоук?
— попитах сервитьорката.

Тя вдигна вежди и ми отправи поглед, който бих могла да определя като невярващ. Момчето, което се казваше Нейл, стоеше наблизо и тя се обърна към него, сякаш очакваше някакви специални инструкции. Нейл погледна за последно вратата, която едва се бе затворила след момичето, и пристъпи към нас. И двамата ме гледаха втренчено.

— Доколкото ми е известно, имението трябва да се нарича Блекрест — добавих аз, озадачена.

— Всеки знае къде се намира Блекрест — отвърна момчето.

— Но малко хора се интересуват как да стигнат до там — добави сервитьорката.

— Да не смятате да ходите там? — попита ме грубоватото момчето.

— Разбира се, че не — намеси се отново сервитьорката.

— Само иска да знае къде се намира.

Всичко това започваше да ми прилича на сцена от долнопробен водевил. Потропах нетърпеливо с нокти по бара.

— Мога ли да намеря номера в телефонния указател? — попитах натъртено.

— Телефонните линии блокираха заради бурята — отвърна сервитьорката. — В момента ги оправят, но вероятно ще са готови едва след няколко часа. Освен това номерът го няма в указателя.

— Страхотно — намръщих се аз. — Много ми помогнахте.

Сервитьорката премигна глуповато, а момчето продължаваше да се вира в мен. Сега погледът му не беше така враждебен. Беше разтревожен. Почувствах, че лицето ми поруменява от гняв. Бях задала относително простичък въпрос. А те реагираха така, сякаш съм попитала къде е заровен труп. След миг момчето сведе очи и заговори с глас, който бе едновременно тъжен и любезен.

— Блекрест се намира на около миля надолу по шосето — каза Нейл. — Ако продължите по пътя, който сте поела, ще стигнете до един мост. Щом го подминете, ще видите един завой между два каменни стълба. Завийте там. Това е частен път.

— Благодаря — отвърнах с ледено спокойствие.

Момчето се отдалечи, а аз платих за кафето и бензина на сервитьорката. Тя беше пълничко същество с глуповато изражение. От ушите ѝ висяха чифт позлатени обици, а челюстта ѝ неуморно работеше над ароматна дъвка за балончета. Гледаше ме с неприкрито любопитство, докато прибираше парите и ми връщаше рестото.

— Малко хора ходят в Блекрест — отбеляза тя, докато прибирах монетите в портмонето си.

— Така ли?

— Хоук не обича разни хора да се навъртат наоколо.

— Хоук? Имате предвид Дерек Хоук?

— Същият. Той не обича да вижда хора наоколо си. Просто не обича хората и точка.

Затворих припряно портмонето си и я погледнах с иронично повдигнати вежди.

— Сигурна съм, че мен ще се зарадва да ме види — отвърнах саркастично. — Знам доста трикове.

Сервитьорката отново премигна неразбиращо, а аз побързах да се измъкна от бара и едва не се сблъсках с момиче с пурпурна минипола и някакъв дългокос хлапак, праметнал китара през рамо. Затръшнах вратата след себе си, доволна да се отърва от шумната гълчава. Кой знае защо, рубиненочервената неонена табела с измамното обещание за храна вече не проблясваше примамливо. Прекосих пътеката към колата си в относителна тъмнина.

Въздухът беше хладен и свеж и двойно по-примамлив след отблъскващите аромати, които се разнасяха из бара. Застанах до колата си, с ръка на вратата, и поех глътка чист въздух. Луната бе потънала

сред гъста пелена от облаци и докато се взирах в нея, изплува иззад завивката си и пръсна сребриста светлина като грамадна небесна лампа. Взирах се в небето — безкрайно кадифено пространство, обсипано със заплашителни облаци. Тук-там облаците се разкъсваха и покрай орфаните им краища надничаха жълтеникавите лъчи на нощната луна. Във въздуха се носеха прозрачни кълба млечна мъгла и всичко на няколко крачки разстояние тънеше в сиви, черни и сребристи сенки.

Тъкмо посягах да отворя вратата на колата си, когато дочух гласовете. Идваха съвсем отблизо и първоначално ме озадачиха. После осъзнах, че долитат някъде откъм постройката. Взирах се напрегнато от мястото си и постепенно различих двата силуета, опрени на стената.

— Изобщо няма смисъл да го обсъждаме, Онора. Ще трябва да изчакаме.

— Чакам вече повече от година. Не мога да чакам повече.

— Ще се наложи.

— Не! — прозвуча отчаян женски глас. — Ще замина и без теб. На теб и бездруго вече не ти пука за мен. Искат ти се да замина, нали? Така ще бъдеш свободен. Няма да е нужно да се тревожиш...

— Млъкни!

Един лъч лунна светлина освети силуетите. Момичето в белия шлифер се притискаше към стената, сякаш търсеше от нея някаква защита. Тялото ѝ бе закрито от момчето, което стоеше точно пред нея, подпряно с длани върху стената над раменете ѝ. Краката му бяха леко раздалечени. Широките му рамене изпъваха коженото яке.

— Не трябваше да идваш тук — каза той. Гласът му прозвуча гневно, сякаш мъмреше непослушно дете. — Ако разберат за нас...

— Не ми пука — възпротиви се тя. — Искам всички да узнаят. Имам право...

— Не! Поне през идните няколко месеца нямаш никакви права — отвърна разпалено Нейл. — Ако не внимаваш...

— Ти изобщо не искаш да знаеш за мен — пророни тя, а гласът ѝ прозвуча странно спокойно. — Не те интересувам, нали? Той е прав. Само за парите те е грижа. Само заради това...

Внезапно гласът ѝ замря, сякаш някой е затворил устните ѝ с ръка или с топли устни. Качих се в колата и запалих мотора. Почувствах се виновна, задето съм подслушвала толкова дълго.

Момчето очевидно бе пожелало да говорят тайно, защото в противен случай не би изключил неона. А моето неудържимо любопитство ме бе подтикнало да остана заслушана с приглушения разговор. Непрестанният поток от житейски драми в света, който ни заобикаля, така и не престава да ме интригува. Изглежда, че дори в такова забравено от бога място като Хоукстаун имаше човешки вълнения и романтични чувства.

Отвъд кафенето и бензиностанцията пътят продължаваше да се вие през гористата местност. Светлините от фаровете прорязваха тъмнината и се блъскаха в тъмните силуети на дърветата. Шосето беше тясно и недобре асфалтирано, осеяно с дупки и пукнатини. Неравностите по пътя задържаха вода, която се разливаше на вълнички, когато гумите на автомобила преминаваха по тях. Именно за гумите се притеснявах. Ново пътно произшествие би било катастрофално за мен в този момент. В сравнение с това шосе пътят дотук ми се струваше като супермодерна магистрала. Със сигурност не можех да се надявам, че някой ще профучи покрай мен в удобна спортна кола. Не се сдържах и въздъхнах от облекчение, когато най-после пресяхох каменния мост. Малко по-надолу видях двата стълба и завих по пътя между тях.

Ако това беше частният път, със сигурност го поддържаха по-старателно от обществения. Гумите се носеха равномерно по качествената пътна настилка. Сега шосето се виеше като змиорка, осеяно с безброй остри завои. От двете страни на платното заплашително бяха надвиснали огромни, мрачни дървета. Питам се дали този път изобщо има край. След всеки пореден завой се надявах най-сетне да видя имението, но отпред ме очакваше още и още път. Тъкмо започвах да се чудя дали момчето не ме е изпратило за зелен хайвер, когато стигнах до още два каменни стълба, по-малки от първите. Дърветата останаха зад гърба ми, заменени от вечнозелена растителност и симетрични храсти. Тук пътят свършваше, а пред мен се възправяше Блекрест с цялото си величие.

ГЛАВА ТРЕТА

Никога преди не бях виждала такава внушителна и страховита сграда. Делия ми бе описала имението по някаква снимка, която ѝ показал бъдещият ѝ съпруг, но сега се оказвах съвсем неподготвена за онова, което се възправяше пред очите ми. Главната част на сградата беше на три етажа. От двете ѝ страни тръгваха по-ниски крила, които се виеха някъде назад, а отвъд тях над покривите се издигаше истинска крепостна кула. Част от кулата бе заплашително наклонена, но все още изглеждаше поразителна в нямото си готическо величие. Окъпани от лунна светлина, тъмносините полегати покриви проблясваха в сребристи нюанси, а комините, бойниците и наблюдателниците хвърляха дълги черни сенки. Имението Блекрест бе построено от сиви каменни блокчета, с всичките сложни извивки и орнаменти на една вече отминала епоха. Прозорците приличаха на непроницаеми черни очи, безмълвно втренчени в мен. Фасадната стена бе почти изцяло покрита с тъмнозелен бръшлян, а листата му шумоляха като метални пластинки на вятъра.

Паркирах колата пред помпозния портал от черен мрамор, поразена от внушителната грозота на това имение, построено преди повече от двеста години. Имаше нещо застрашително в тази къща. Тя сякаш ме наблюдаваше, сякаш се канеше да ме погълне. Във въздуха се носеше някакво усещане за древност и предчувствие за зло — болезнено осезаеми, почти материални. Бях изненадана да осъзная, че раменете ми леко треперят и побързах да изкача стълбичките към портала. В преддверието се надбягваха зловещи сенки. Струя леден въздух отметна косата ми. Вратата беше от черен дъб, гладко излъскан с годините, а точно в средата висеше чукало — навъсен ястреб върху месингова халка. Месингът беше хладен на допир.

Почуках по вратата, опитвайки се да изхвърля от съзнанието си страховитите истории на Едгар Алън По, които кой знае защо сега изникваха в паметта ми с поразителна яснота.

Ясно дочух звука от чукалото, отекващ в салона зад вратата, а настъпилата впоследствие тишина бе непоносимо тежка, сякаш някой отвъд стоеше стъписан и заслушан. Изведнъж ми се стори немислимо да приема, че такова свежо и пълно с живот създание като Делия би могло да живее на подобно място. Отново повдигнах тежкото чукало и зачуках по-силно по дървото. Отговор отново не последва. Прииска ми се да се върна в уютния си автомобил, но кой знае по каква причина, изпитвах ужас при мисълта да обърна гръб на тази къща.

Ядосах се на себе си. Къщата несъмнено беше огромна и стара. Не можех да отрека, че подведена от лунната светлина за миг се бях почувствала като гостенка на призрачен дом, но това не ми даваше право да развихрям въображението си. Пристигах късно вечерта и никой не ме очакваше. Прислужниците вероятно спяха някъде в задното крило на замъка, а и в господарските апартаменти сигурно отдавна бяха заспали. Похлопах отново, твърдо решена да известя присъствието си. Все още не можех да се отърся от чувството, че някой стои и ме слуша точно зад рамката на вратата.

Изминаха пет минути, а може би и повече. Не бях видяла и един лъч светлина да се процежда през прозорците, но бях уверена, че все някой трябва да е вътре. Дори Делия и съпругът ѝ да бяха заминали нанякъде, едва ли щяха да оставят къщата съвсем празна. Все трябва да беше останал някой прислужник или иконом, който да ме упъти къде да намеря братовчедка си.

Отстъпих заднешком от вратата. Бях истински изплашена, колкото и да се опитвах да си втълпя, че е абсурдно. Нещо не беше наред. Шестото ми чувство ме предупреждаваше да бягам колкото е възможно по-бързо, дори това да означаваше друго мъчително пътуване до Блекрест на дневна светлина. Тъкмо се канех да послушам инстинкта си, когато изпод тежката дъбова врата зърнах колеблива струйка светлина. В същия момент портала изскърца и се отвори навътре.

На прага стоеше някакъв мъж. Светлината идваше откъм салона зад него и фигурата му представляваше неясен силует в сумрака. Беше висок и слаб, но не успях да различа чертите на лицето му, докато не пристъпи навън. Тогава видях, че е много възрастен, със сребристо бяла коса и набръчкано лице. Прозрачно сините му очи се взираха в

мен като ледени късчета кристал. Носеше черна униформа, очевидно облечена съвсем набързо, а връхната му дреха дори не беше закопчана.

— Да? — попита той. Старческият му глас прозвуча твърд като гранит.

— Аз съм Дебора Лейн — казах му, сякаш това обясняваше всичко.

Мъжът повдигна едната си вежда и продължи да ме зяпа с хладно презрение.

— Да? — повтори той.

— Дойдох да видя мисис Хоук — опитах се да му обясня.

— Мисис Хоук не приема посетители по това време — отвърна неумолимо той.

Изправих раменете си и вирнах гордо брадичка в опит да го впечатля. Може и да идвах в неподходящ час, но нямаше да позволя да ме изхвърли някакъв обикновен прислужник. Отвърнах на погледа му с подобаващо презрение. Когато заговорих, гласът ми би смразил всяко нормално човешко същество.

— Сигурна съм, че мен ще ме приеме — информирах го с тон, нетърпящ възражение.

— Боя се, че не мога да ви позволя да влезете — отвърна спокойно той.

— Но аз... аз съм й братовчедка — възпротивих се аз, напълно излязла от кожата си.

Мъжът насреща ми поклати бавно глава, без да откъсва очи от моите. Прехапах нервно долната си устна. Едва съумяхах да потисна сълзите на безсилие, които напиреха в очите ми.

— Мисис Хоук няма братовчедки — каза той.

— Напротив, има! — възкликнах гневно аз. — Не съм я виждала вече повече от месец и съм изминала целия този път...

— Какво има, Морис?

Гласът долетя някъде иззад вратата и прозвуча дрезгав и гърлен. Прислужникът се обърна, но не преди да зърна смутеното изражение на лицето му. Царствените му обноски изведнъж изчезнаха и сега изглеждаше истински притеснен. Пръстите му се стрелнаха към връхната му дреха и припряно се заборичкаха с непокорните копчета. Очевидно човекът беше ужасен от появата на своя работодател.

— Една млада дама, сър — заговори той към някой, когото все още не виждах. После ми хвърли един светкавичен поглед, сякаш искаше да потъна в земята, и изправи рамене при появата на господаря си.

— Покани я вътре, Морис — наредиха решително отвътре.

— Заповядайте, мис — промърмори Морис и разтвори вратата пред мен.

Прекрачих прага, здраво стиснала в ръка очукания си кожен куфар. Озовах се в просторен салон с махагонова ламперия и червеникавокафяви стени. В дъното на помещението се издигаше спираловидно стълбище и се губеше в сенките на мрака, а точно над главата ми един полилей с потъмнели кристални висулки пръскаше мъждива светлина над износения кафеникав килим.

— Свободен си, Морис — каза непознатият.

Възрастният прислужник се затътри надолу по коридора. Останах сама с господаря на Блекрест. Оставих куфара си на земята и въздъхнах с облекчение. Усмихнах се на Дерек Хоук, но не получих дружелюбна усмивка в отговор. Той просто стоеше, пъхнал ръце в джобовете на халата си, и ме гледаше с неприкрито подозрение. Изглеждаше така, сякаш очаква да извадя револвер и да поискам семейните съкровища.

— Вие трябва да сте Дерек — усмихнах се отново, опитвайки се да вложа в думите целия си чар.

— Аз съм Дерек Хоук, точно така.

— Аз съм Дебора Лейн. Делия трябва да ви е разказала всичко за мен.

Той не ми отговори. Само продължи да се взира в мен с откровено недоверие. Разгледах го и се уверих, че братовчедка ми добре се е погрижила за себе си. Дерек Хоук очевидно беше заможен, неоспоримо привлекателен и на всичкото отгоре излъчваше някакъв животински магнетизъм, който несъмнено покоряваше жените.

Беше доста висок повече от шест фута, тялото му беше стройно и атлетично, с вродената грация на хищна пантера. Лицето му беше ъгловато, с изсечени черти и високи скули. Носът му бе леко изкривен на една страна, устните — пълни, леко непропорционални с останалите черти на лицето му. Очите му бяха тъмнокафяви, почти черни и проблясваха като горещи въглени изпод тежките му извити

ресници. Отгоре се извиваха веждите, черни като нощта, а над челото му падаха разрошени къдрици гъста, гарваново черна коса.

Стоеше пред мен с изправени, широки, кокалести рамене, пъхнал ръце в джобовете на брокатения си черен халат, избродиран с по-тъмно черен копринен конец. Сигурно беше към края на трийсетте, силен и внушителен мъж, който съвсем разбираемо би извикал ужас в душата на простоватата сервитьорка от бара. Без всякакво усилие можех да си го представя облечен в униформените роби на Инквизицията или обут в пиратски ботуши и запасал крива сабя, но за нищо на света не го виждах в балните салони на Мейфеър^[1].

— Къде е Делия? — попитах го и се огледах наоколо си, сякаш очаквах всеки момент тя да се втурне към мен.

— Делия? — повтори той.

— Братовчедка ми. Вашата съпруга.

— Опасявам се, че е станала някаква грешка — отвърна любезно той.

Усмихнах се отново.

— Зная, че появата ми е съвсем неочаквана, но вие ще ми простите, нали? Нямах адреса ви, така че не можех да пиша, а когато пристигнах в Хоукстаун, открих, че телефонните връзки са повредени от бурята. Можете да си представите в каква ситуация се озовах. Делия изобщо не ми се е обаждала след сватбата и понеже в момента съм без работа и нямам какво друго да правя, хрумна ми да ви направя неочаквано посещение, хей така, импулсивно...

Говорех бързо, припряно и се усмихвах нервно, а лицето на Дерек Хоук оставаше все така непроницаемо. Тъмните му, блестящи очи нито за миг не се откъснаха от лицето ми. Плътните му, широки устни бяха присвити в неодобрителна гримаса. Спрях забързания си поток от думи и го погледнах, този път сериозно обезпокоена. Нещо не беше наред. Долавях го с всичките си сетива.

— Нямам представа каква игричка играете — отвърна в този момент човекът насреща ми, — но ви уверявам, че няма да стигнете далече. Нямам навика да посрещам натрапници в Блекрест, още по-малко такива, които твърдят, че съм женен за жена, която никога в живота си не съм виждал.

Съвсем стъписана, не откъсвах поглед от него. После нервно се разсмях.

— Можем да се майтапим на сутринта — отвърнах. — Точно сега ми се иска да видя Делия. Бихте ли я извикали?

— Вероятно не съм се изразил правилно — заяви сковано Дерек Хоук.

— Но... — подхванах неуверено аз. — Вие сте Дерек Хоук. Това е имението Блекрест. Делия ми каза...

— Не съм и чувал за тази жена — прекъсна ме той.

— Тя е ваша съпруга. Икономът ми каза, че мисис Хоук...

— Когато е говорил за мисис Хоук, Морис е имал предвид леля ми. Тя е на шейсет години.

Думите сякаш не стигаха до съзнанието ми. Дълго време се взирах безмълвно в него с очи, които сякаш отказваха да се фокусират. Ръцете ми обаче все още ми се подчиняваха и се засуетиха припряно с портмонето ми, където пазах смачканата телеграма от Делия. Подадох му я и в същия момент краката ми се огънаха.

Лицето ми се озова сред меки гънки от черна коприна. Силни ръце ме подкрепиха. Опитах се да повдигна глава, но усилието се оказа непосилно тежко за мен. Следващото нещо, което си спомням, бе как ме отнасят в друга стая. Чифт железни ръце ме подкрепяха и ме притискаха към тяло, изковано сякаш от стомана. Дерек Хоук ме отнесе до някакъв диван и ме положи върху меките възглавници. Когато най-последно се свестих, той стоеше над мен с чаша бренди в ръка.

— Изпийте го — нареди ми той.

— Не пия — отвърнах му.

— Изпийте го — повтори той с глас, нетърпящ възражение.

Поех чашата с разтреперана ръка и изпих изгарящата течност. Гърлото ми пламна, но поне способността ми да разсъждавам трезво се възвърна. Оставих чашата на масичката до дивана и вдигнах очи към мъжа, който стоеше над мен.

— И нямам навика да припадам — добавих аз с пълното съзнание, че звучи идиотски.

— Значи изиграхте доста ефектен трик, мис Лейн.

— Не беше трик — отвърнах гневно.

— Така ли? Всичко това ми прилича на сценка от долнопробна постановка. А сега искам да знам какво целите.

— Мисля, че ще е най-добре да ме оставите аз да задавам въпросите, мистър Хоук. — Гласът ми трепереше и това ме ужаси.

Приседнах на дивана и придърпах полата над коленете си. Чувствах се толкова отпаднала, че се боях да се изправа. Дерек Хоук стоеше заплашително над мен със скръстени на гърдите ръце и присвити клепачи. Наложих се да наклоня глава назад, за да срещна погледа му. Не бях в изгодна позиция, за да диктувам условията, но когато заговорих отново, се постарях да прозвуча така, сякаш напълно контролирам ситуацията.

— Какво сте сторил на Делия? — запитах решително и ми се стори, че гласът ми се извива заплашително. Това временно ме удовлетвори.

— Съвсем нищо.

— Къде е тя?

— Нямам представа.

— Какво сте й сторил? — повторих аз.

— Вижте какво, млада госпожице, ще ви го кажа за последен път. Никога в живота си не съм виждал жената, за която говорите.

— Добре. Но телеграмата е в ръката ви. Прочетете я.

— Вече я прочетох.

— И все още смятате да ме убеждавате, че...

— Нищо не смятам да ви убеждавам — отвърна рязко Хоук.

Той прекоси стаята и извади тънка кафява цигара от малка кутийка на полицата над камината. Смачка цигарата между пръстите си, преди да я пхне в устата си. После запали клечка кибрит, обгърна пламъчето с ръцете си и го поднесе към цигарата. Пушеше и стоеше до камината, спокойно положил ръка върху полицата. Тъмните му очи се взираха в мен, сякаш мислено търсеше най-добрия начин да се отърве от мен. Цигарата му проблесна, когато си дръпна от нея. Той я изтръска и избълва облак от дим. После присви очи.

— Трябва да ви предупредя, че имам богат опит с шантажори и измамници — промълви накрая мистър Хоук. — Човек с моето обществено положение често се сблъсква с подобни проблеми, фактът, че вие сте млада и привлекателна, няма да ме направи по-снизходителен, ако продължавате с този цирк.

— Смятате, че съм дошла да ви изнудвам?

— Какво друго бих могъл да си помисля?

— Нямам представа, мистър Хоук.

Вече бях спокойна и напълно се владеех. Дерек Хоук несъмнено се опитваше да ме преметне, но аз ясно виждах причината за нелепите му обвинения. Искаше да ме накара да премина в отбранителна позиция. Така щеше да спечели време, за да измисли нещо, с което да се защити. Нямах представа какво е сторил с Делия, но със сигурност вече знаех, че не е очаквал да се появя в дома му и открито да се изправя срещу него. Бях го сварила неподготвен и сега се опитваше да ме атакува, за да не ми даде възможност да изразя собствените си опасения.

— Делия не е в Блекрест, така ли?

— Това поне е съвсем сигурно.

— И никога не е идвала тук?

Той поклати бавно глава.

— Не ви вярвам — казах смело аз.

— Дори да претърсите цялата къща, няма да намерите и следа от нея, нито пък някакъв знак, че някога е идвала тук.

Той махна с ръка към вътрешността на сградата, сякаш наистина ме подканяше да я претърся. Жестът му беше сдържан и елегантен. Дерек Хоук определено не беше конте, а истински аристократ — твърд, решителен, безмилостен и изтънчен във всяко отношение. Гласът му беше дрезгав и приглушен и напомняше за гангстерите по филмите, скупчени около ролетките в някое казино. Този глас само подчертаваше изтънчената му, хладна елегантност. И това не беше заучена роля. Този човек притежаваше онова вродено превъзходство, което прави лъва господар на останалите животни и то беше истинска, почти материална част от неговото присъствие. Дерек Хоук беше роден да заповядва, да управлява, и не възнамеряваше да отстъпи това право на никого.

Вече знаех, че се изправям срещу човек с повече воля и власт, отколкото аз някога щях да притежавам, но не смятах да отстъпя примирена. Възнамерявах да се боря със зъби и нокти, колкото и безсмислено да изглеждаше това в момента.

— Тя ми каза, че ви е срещнала в Лондон — казах аз.

— Значи ви е излъгала.

— Но тя ви описа. Описа ми и къщата.

— Всеки би могъл да го направи, стига да се поразрови малко.

— А телеграмата?

— Тя поне със сигурност е истинска, но е пълна с лъжи.

— Струва ми се, че вие сте този, който лъже.

— Така ли смятате, мис Лейн?

— Мисля също, че полицията ще се заинтригува от този случай, мистър Хоук.

— Несъмнено. Вероятно ще ви създадат доста главоболия.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че не съм наивник, за какъвто ме смятате и нямам време за глупости. Никога не съм виждал тази жена и никога не е прекрачвала прага на дома ми. Нещо повече — мога да докажа твърденията си и съм съвсем сигурен, че ако продължавате да разигравате този фарс, адвокатите ми ще намерят начин да ви озаптят.

— Не можете да ме изплашите — отвърнах му по-смело, отколкото се чувствах.

— Така ли?

— Не ме е страх от вас, нито от вашите адвокати.

— Не се предавате лесно, нали така, мис Лейн?

— Точно така.

— Трябва да ви уверя, че съвсем не ви отправям празни заплахи. В полицията добре ще се позабавляват с вашата история, а адвокатите ми ще се погрижат да си платите за обвиненията срещу мен. В тази страна има закони срещу клеветата, мис Лейн.

Гледах го втренчено и невярващо. Не ми хрумваше какво да му отговоря. Брадичката ми трепереше, а най-лошото беше, че всеки момент щях да избухна в сълзи. Това би било непростимо. Огледах мъждиво осветената стая и забелязах детайли, на които до момента не бях обърнала внимание. Видях тъмните стени с избелели гоблени по тях, старинните столове, тапицирани в износено зелено кадифе, масичките от тъмно масивно дърво. Погледът ми отново се върна към мъжа, който стоеше заплашително до камината и пушеше лютивата си цигара.

Не биваше да се оставям тревогата да ме пребори. Едва ли щеше да ми донесе нещо добро, ако попаднех в плен на емоциите, които бушуваха в съзнанието ми. Делия беше изчезнала. Този мъж знаеше къде е или какво ѝ се бе случило. В този момент той бе единствената ми връзка с нея. Каквото и да бе направил с нея, едва ли беше действал непредпазливо; в това поне можех да бъда сигурна. Щом твърдеше, че

би могъл да докаже, че Делия никога не е идвала тук, значи можеше. Почувствах ледена тръпка по гърба си, докато го наблюдавах как загася цигарата си в пепелника и бавно се приближава към мен.

— Не мислите ли, че вече стигнахте твърде далече? — попита той. В приглушения му глас се долавяше някаква нотка на любезност и за миг почти му повярвах, че говори истината. — Навярно сама осъзнавате, че по този начин нищо няма да постигнете. Не знам какво целите, но каквото и да е то, със сигурност няма да стане. В това поне мога да ви уверя.

Изправих се и го погледнах спокойно в очите.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, мистър Хоук — казах му.

— Нищо подобно. Беше ми интересно.

Сега той изглеждаше спокоен и напълно склонен да забрави за цялата история. Беше много убедителен. Ако Делия не ми бе говорила за него цял месец, преди да напусне Лондон, ако не бе описала него и дома му с такива подробности и ако не бях получила телеграмата ѝ, изпратена от Хоукстаун, несъмнено щях да повярвам на всичко, което този мъж ми казваше. Но при тези обстоятелства Дерек Хоук не успя да ме заблуди и за миг, така че възнамерявах да остана в града, докато не откриех какво точно се е случило с братовчедка ми.

— Срещал съм доста измамници през живота си — каза той, — но никога някой толкова привлекателен. Следващия път си намерете по-лековерна жертва, мис Лейн. С мен просто надскочихте нивото си.

Не смей да се обзалагаш, казах си наум.

— Бихте ли ми върнал телеграмата, мистър Хоук?

— О, не, мис Лейн. Смятам да я задържа. — Той потупа джоба си с ръка. — Ще ми бъде интересно да я проследя.

Така и не успях да разчета какво се криеше зад усмивката му. Съзнавах, че би било безполезно да го убеждавам, а положително не можех да меря сили с него, за да му взема телеграмата насила. Този лист хартийка бе единственото материално доказателство, с което разполагах, а сега Дерек Хоук ми я бе отнел. Но текстът на телеграмата си оставаше запечатан в съзнанието ми. Това поне не можеше да ми отнеме.

— Трябва да вървя — казах аз и посегнах към чантата си.

— Още не — отвърна той.

— Става твърде късно.

— Твърде късно, за да излизате сама. Чака ви дълъг път до Хоукстаун, а по това време едва ли ще намерите свободна стая в хотела. Най-добре е да останете тук до сутринта.

— Няма начин.

В този момент цялата подскочих, защото отвън изтрещя гръмотевица. Последва я ослепителна светкавица и лампите на тавана премигнаха за миг, преди отново да разпръснат приглушената си светлина. Навън заваля. Дочувах едрите капки, които шумно потрепваха по верандата отвън.

— Това окончателно решава спора — отбеляза спокойно Дерек Хоук. — Оставете тук.

— Боя се, че няма да стане — отвърнах му решително и се запътих към вратата с широки крачки, но той ме настигна, преди да докосна бравата. Застана на прага и препречи пътя ми към изхода.

— Бихте ли се отместили — казах с леден глас.

— Не мога да ви позволя да си тръгнете — отвърна той. — Представете си, че нещо ви се случи. Пътищата тук са ужасни. Навън вали. Ако нещо ви се случи, ще ми тежите на съвестта. Най-добре е да останете.

— Мистър Хоук...

— Бъдете разумна, мис Лейн.

Той очевидно нямаше намерение да ме остави да си тръгна. Смяташе да ме задържи в дома си, за да бъде сигурен, че поне засега няма опасност да отида в полицията. А през нощта щеше да разполага с достатъчно време, за да прикрие следите си, в случай че бе пропуснал нещо. А може би все още смяташе, че би могъл да ме убеди, че съм допуснала грешка относно него. Във всички случаи, Хоук не смяташе да ме остави да напусна Блекрест, докато по някакъв начин не оправеше нещата.

— В Лондон има няколко човека, които знаят, че съм тръгнала насам — излъгах аз.

— Наистина ли?

— Освен това спрях в едно кафене в Хоукстаун. Попитах за пътя към Блекрест.

— Нима?

— Мисля, че най-добре ще е да ме оставите да си вървя.

Дерек Хоук ми се усмихна. Плътните му устни се извиха в ъгълчетата, а в тъмните му очи за миг проблесна весела искрица. После се разсмя.

— Нима си мислите, че смятам да ви убия през нощта? Кажете ми, мис Лейн, не е ли това малко мелодраматично? Сигурно дори и вие съзнавате колко е абсурдно.

— Не съм казала, че си мисля подобно нещо.

— Но все пак се погрижихте да вземете предпазни мерки.

Погледнах го в очите. Лицето ми се обля в руменина.

— Не мисля, че е редно да оставам — казах му дотолкова спокойно, колкото ми бе възможно.

— Настоявам — отвърна меко той. — Не бих оставил никой да излезе навън в нощ като тази. Ще прекарате нощта тук, мис Лейн. Уверявам ви, че в Блекрест има изобилие от стаи. Вероятно на сутринта бихме могли да обсъдим този проблем отново и да стигнем до някакви приемливи заключения.

Думите се изплъзваха от устните му с твърдата, дружелюбна настоятелност на гостоприемен домакин. Не се опитах да споря повече. Вероятно щеше да ми е от полза да остана. Едва ли бях в сериозна опасност, и щях да имам възможност да науча нещо повече за този човек. Отстъпих назад примирена.

— Ще позвъня на Морис — каза той. — Той ще ви отведе в една от стаите за гости. Напоследък рядко имам възможност да се проявя като гостоприемен домакин. Моля ви, не ми отказвайте това удоволствие.

Предпочетох да не му отговарям. Наблюдавах го съсредоточено, докато той пристъпи към стената и дръпна един копринен конец. Ясно дочух звънеца, който отекна в някое от задните крила на къщата. Дерек Хоук се обърна към мен и се усмихна. Предстоеше игра на котка и мишка, но едва ли някой би съумял да се досети кой ще играе ролята на котката и кой — на мишката.

[1] Мейфеър — аристократичен квартал в Лондон. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Звукът от дъждовните капки по покрива бе отмерен и монотонен, и най-после ми се приспа. Часове наред бях лежала будна, а мозъкът ми трескаво търсеше отговори на безбройните въпроси. Свежото, детинско личице на Делия непрестанно бе пред очите ми, а от време на време и тъмните очи на Дерек Хоук се взираха в мен през мрака. Виждах как плътните му устни се извиват в усмивка. Леглото беше топло, пухената възглавница — мека, а аз се лутах между върволицата от образи, докато не паднах в някакво тъмно, празно пространство, обградена от смътни сиви силуети на фона на черна тъма. По някое време ми се стори, че дочувам гневни гласове пред вратата на стаята, но си помислих, че и те са част от някакъв сън.

Когато отворих очи, стаята бе изпълнена със сивкава светлина. Обърнах се към прозореца и съзрях розово-оранжевите лъчи на изгрева. Бях още сънena и за миг не можах да си спомня къде се намирам. Някакъв шум ме бе събудил. Сега го чувах по-ясно. Някой отваряше вратата на стаята ми и пантите изскърцаха едва доловимо. Побързах да затворя очи, но не пропуснах да надникна изпод ресниците си. Някакъв неясен силует тъкмо прекосяваше помещението.

Беше момичето, което видях снощи, когато спрях за бензин. Помислих си, че все още сънувам. Тя се плъзна безшумно през стаята и застана над леглото ми, вперила в мен огромните си сини очи. Носеше бледосиня нощница, а златистата ѝ коса бе привързана със синя панделка. Остана над мен само за миг, розовите ѝ устенца бяха леко разтворени, сякаш всеки момент ще прошепнат нещо. А после вече я нямаше. Не чух никакъв звук, когато затвори вратата след себе си.

Въздъхнах и наместих главата си сред меките гънки на възглавницата. Когато отново се събудих, стаята се къпеше в слънчева светлина, а пред прозореца весело чуруликаше някаква птичка. Седнах в леглото и си наложих да прогоня последните остатъци от сънливост.

Опитах си да си припомня съня, но не спирах да се питам дали момичето наистина не беше влязло в стаята ми. В този момент дочух гласове откъм коридора.

— Нали не смяташ да я събудиш?

— Късно е, мис Онора. Господарят иска да се присъедини към него за закуска.

— Но тя спеше толкова дълбоко, когато влязох при нея преди малко!

— Той ще побеснее, ако разбере, че сте се промъкнала да я видите. Вече е достатъчно разгневен след онова, което направихте снощи. И ако питате мен, има право да се ядосва. Да се промъквате навън така, и после да се прибирате съвсем мокра посред нощ...

— Това не е твоя работа, Бети.

— Може и да не е, но ви казвам да внимавате. Само да открие с кого се виждате скришом...

— А ти откъде знаеш с кого се виждам?

— Това не е тайна за никой от прислугата, миси.

— Смяташ ли да му кажеш?

— Аз си имам достатъчно работа. А сега вървете, мис Онора. И бъдете внимателна.

— Трябва да говоря с жената...

— По-късно ще имате тази възможност, миси. Бягайте сега. Господарят я чака и сигурно вече става нетърпелив. Не разбирам какво става в тази къща — пристигат разни непознати и остават за през нощта, хората си крещат в малките часове... Човек не може изобщо да подремне!

Внезапно вратата се отвори и в стаята нахлу пълничка жена в края на трийсетте, която решително се отправи към прозореца и енергично дръпна дантелените пердета. Слънчевата светлина, която и преди това ми се струваше твърде ярка, сега направо ме заслепи. Закрих очите си с ръка и простенах в знак на протест. Това очевидно достави удоволствие на камериерката. В ъгълчетата на розовите ѝ устни заигра палава усмивка. В наситено сините ѝ очи проблясваха закачливи пламъчета. Нисичка, набита, с огненочервени коси, вече прошарени от времето, жена. Имаше приятните, но решителни обноски на камериерка, която от години е със семейството и вече приема къщата и всичко в нея като своя лична собственост. Носеше

спретната синя униформа и петносана бяла престилка. Върху късите ѝ червени къдрици бе кацнала странна бяла шапчица.

— Нужно ли беше да го правите? — попитах я неприязнено.

— Всеки човек се нуждае от слънчева светлина — отвърна жизнерадостно жената.

— Не чак толкова — възпротивих се аз. — И не толкова рано.

Тя решително ми заяви, че вече преваля десет часа и ми отправи поглед, който недвусмислено подсказваше мнението ѝ за човек, който все още се търкаля в леглото по това време. Кой знае защо, погледът ѝ ме накара да се почувствам засрамена. Бети беше енергичен тип човек, който нямаше навика да си губи времето. Харесах я от пръв поглед. Напомняше ми за една от камериерките в Дорсет.

— Аз съм Бети, мадам — каза тя. — Дойдох да ви кажа, че господарят иска да ви види. Чака ви в трапезарията. Когато сте готова, ще ви покажа откъде да слезете.

— Благодаря, Бети — отвърнах ѝ дружелюбно. — Как е мисис Хоук тази сутрин?

— Няма откъде да знам. Все още е с котките си. Никой не би могъл да ме накара да пристъпя към тия дяволски създания.

— Котки?

— Котки. Старата дама ги колекционира. От години никой не е убивал и една котка в цялата околност. Хората просто ги носят пред портала и ги пускат на свобода. Знаят, че старата дама ще ги прибере, ще ги глези и ще ги храни с вкуснотии, за които сума бедни сирачета могат само да мечтаят.

— Странно — отбелязах аз.

— И тя е странна.

Чувствах се разочарована. Разпитвах камериерката за мисис Хоук, защото тайничко се надявах тя да изпусне нещо, което да ми подсказе, че Делия е тук. Братовчедка ми обаче би предпочела да ѝ извадят кучешки зъб, вместо да погали котка. Дерек Хоук очевидно не ме беше излъгал, когато заяви, че Морис е имал предвид възрастната му леля.

— Имах предвид младата мисис Хоук — направих последен опит. — Съпругата на Дерек.

— Той не е женен — отвърна намусено Бети. — И това никак не е изненадващо. Никоя нормална жена не би се оженила за него.

Измъкнах се от леглото и облякох бял ленен халат върху нощницата. Усмихнах се на Бети и се опитах да прикрия разочарованието си. Бях твърдо решена да я спечеля на моя страна. Тя би могла да бъде чудесен източник на информация, защото в Блекрест, изглежда, се случваха малко неща, които да убегнат от вниманието ѝ. А колкото и да се правеше на светица, пълничката камериерка имаше бдителен поглед и остър език, и очевидно не се свенеше да обсъжда господарите си с непознати. Бети просто обожаваше клюките и след време можеше да се окаже безценен съюзник.

— Чух те да говориш с някакво младо момиче пред вратата — казах аз.

— Мис Онора? Да, тъкмо се канеше да нахлуе в стаята ви, когато идвах насам. Никой не може да контролира това дете, макар че, уверявам ви, тя е най-нормалната от всички тук. Истински ангел, само че с дяволски характер.

— Сигурно е сестра на мистър Хоук? — продължавах да подпитвам аз.

— Божичко, нищо подобно. Слава богу, тя няма нищо общо с него. Бедното дете е под опеката на старата мисис Хоук. Родителите ѝ си отидоха още когато беше в люлката, и старата дама я прибра в дома си, също като бездомните котета. Мис Онора е далечна роднина на семейство Хоук и си няма никой друг на този свят. Но тя е сладурана, истинска сладурана.

Тонът на Бети не оставяше никакво съмнение относно чувствата ѝ към момичето. Заради мис Онора тази жена би се изправила сама срещу въоръжен взвод от войници. Това ми се стори доста затрогващо.

— Господарят сигурно започва да става нетърпелив — напомни Бети, след като аз продължавах да се мотая по халат. — Няма да е зле да побързате, мадам. Той мрази да чака. Това го изнервя, нали разбирате какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам — отвърнах ѝ спокойно.

— Всички се стараем да поддържаме доброто му настроение, доколкото това е възможно. Така е по-лесно.

Бети изкриви лицето си в кисела гримаса, за да изрази мнението си за господаря на дома. Усмихнах ѝ се.

— Отивам да почистя праха във всекидневната — каза Бети. — Щом се облечете, ще ме намерите там, а аз ще ви покажа трапезарията.

— Благодаря, Бети.

Бях решена да се приготвя старателно за предстоящия сблъсък. Дерек Хоук можеше да почака. Трябваше да изглеждам възможно най-добре. Грижливо сресах косата си, докато придоби приятен обем и живи медени отблясъци. После внимателно се гримирах. Морис бе качил куфара ми, така че извадих изумруденозелената си ленена рокля. Вече беше доста старичка и съвсем излязла от мода, но кройката беше проста, в оная класическа линия, която винаги изглежда актуална. Цветът идеално подчертаваше блясъка на косата ми. Огледах се критично в огледалото, преди да напусна стаята. Макар да беше убийствено рано, за да се чувствам свежа и красива, реших, че съм се справила подобаващо. Щях да се изправа срещу Дерек Хоук с цялото си достойнство.

Затворих вратата на стаята си и тръгнах по коридора. Не бих казала, че се чувствах сигурна в каква посока се намира стълбището, което водеше към долния етаж. Снощи, когато последвах иконома нагоре, бях толкова объркана и изтощена, че не съумях да проследя откъде минаваме. Помнех само, че свихме зад няколко ъгъла, прекосихме главния коридор и поне дузина по-малки странични коридорчета. Моята стая се намирал в едно от крилата далече от главната част на къщата.

Завих зад поредния ъгъл и се заковах на място, съвсем объркана. Бях стигнала до задънена улица. Понечих да се върна назад, когато край мен се отвори някаква врата. Отвътре излезе момичето. Изпърво ми се стори стъписана, че ме вижда, после сякаш изпита облекчение. Беше облечена в тъмносин пуловер и къса плисирана пола от туид. Онора видимо не съзнаваше собствената си красота, и тази невинност прибавяше нови нюанси към вродения ѝ чар.

— Здравсти — каза тя. — Аз съм Онора.

— Аз пък съм Дебора и очевидно се изгубих.

— Това не ме изненадва — отвърна момичето. — Веднъж една гостенка се изгуби в имението и се наложи да я търсим с часове. Накрая я открихме в един от килерите, където складираме храна. Помислила, че там е банята, а вратата се затръшна и се заключила след нея. Когато я намерихме, съвсем не беше за завиждане. В килерите е пълно с плъхове...

— Колко неприятно — прекъснах я аз.

— На мен ми се стори забавно. Беше превзета дъртачка, приятелка на Анди, която се гласеше да ми става гувернантка. И имаше брадавици.

— Брадавици?

— Една на врата и две на носа.

— Доста неприятно за една гувернантка — отбелязах аз.

— И аз така си помислих — отвърна Онора.

— Много гувернантки ли си имала? — попитах я.

— Достатъчно. После ме изпратиха в пансион. Беше ужасно. Никога нямаше топла вода, а другите момичета бяха дебели комплексарки. Но поне се научих да пия прилично чай, да правя реверанси и да чета Молиер в оригинал. Никога преди не бях предполагала, че е възможно да ми липсва Блекрест, но тогава го изпитах. Винаги се прибирах с нетърпение у дома. Джеси ми правеше от любимия ми кейк, а Бети казваше, че малкото ѝ бебче е пораснало...

За миг тя се усмихна, погълната от приятните спомени. Усмивката заигра в ъгълчетата на нежните ѝ розови устенца. После очите ѝ потъмняха. Усмивката се стопи. Тя се огледа предпазливо наоколо и пристъпи крачка към мен. Гласът ѝ беше приглушен, сякаш се боеше някой друг да не я чуе.

— Радвам се, че ви видях... — прошепна тя — преди... Преди да слезете долу и да говорите с Дерек. Не знам коя сте, нито пък защо сте тук, но ми се струва, че... можете да ме разберете.

— Иска ми се да вярвам в това — отвърнах ѝ предпазливо.

— Бих искала да ви помоля за нещо. Сигурно се досещате какво е то.

— Мисля, че се досещам — отвърнах ѝ, също толкова тихо. — Няма нужда да се притесняваш.

Огромните ѝ очи се взираха изучаващо в мен, сякаш не ми вярваше напълно. Усмихнах ѝ се успокоително.

— Той е симпатично хлапе — казах ѝ подкупващо, — въпреки че дългите коси и черните дрехи не са ми съвсем по вкуса.

— Всичко това е... поза — отвърна ми тя. — Той изобщо не е такъв. Не е като другите, които висят в кафенето. Той е страхотен! Работи къртовски, за да успее да постигне нещо. Всички други си мислят, че е високомерен и мрачен...

— Като говориш за всички други, вероятно имаш предвид Дерек Хоук?

— Откъде знаете?

— Само предположих — отвърнах аз.

— Дерек си мисли, че все още съм дете. Има ме за някаква порцеланова кукла, която трябва да държи в картонена кутия, далече от света. Направо побесня, когато Анди ми купи шевролета. Само че нямаше какво да стори. Няма никакви законни права над мен, а Анди може да го постави на мястото му винаги когато пожелае. Анди е моята настойница.

— Анди?

— Андреа Хоук. Тя притежава Блекрест.

— Разбирам.

— Дерек мрази Нейл. Твърди, че Нейл няма респект към никого. Разбирате ли, Нейл живее тук, в пристройката зад имението. Баща му ни е градинар. Нейл му помага през деня да поддържат парка, а през нощта работи в кафенето. Не познавам друг човек, който да работи едновременно на две места. Никой, който работи толкова, не би могъл да е лош по душа.

— Това е достойно за похвала — съгласих се аз.

— Познавам го, откакто се помня. Беше ми като брат, когато бях още малка. През цялото време се боричкахме и аз си мислех, че е един малък гадняр. А после, когато се върнах от училището... тогава всичко се промени.

Лицето ѝ сияеше, когато говореше за момчето. Красотата ѝ оживяваше, озарена от една особена емоция. Опитах си да си припомня как се чувства човек на тази възраст, колко трагично и безнадеждно изглежда всичко, и изпитах безмълвна симпатия към младото момиче, отчаяно влюбено в сина на градинаря.

— Дерек си мисли, че Нейл се интересува само от парите ми. Анди ми е прехвърлила известна сума, а и съм получила доста пари от застраховки, когато родителите ми починали. Всичко това ще е мое, когато навърша осемнайсет. А това ще стане само след няколко месеца. И тогава никой от тях няма да има власт над мен.

— Твоята настойница знае ли, че се виждаш с това момче? — попитах я аз.

— Анди? Не, и представа си няма какво изпитвам към него. Твърде е заета със своите котки, комитети и писма до вестниците, за да ѝ остане време за мен. А сега пък пише мемоарите си и това поглъща цялото ѝ време. О, тя е миличка и аз си я обичам, но сякаш не живее на този свят. Дерек обаче е против връзката ни. Дори ми забрани да говоря с Нейл. А бащата на Нейл се бои, че Дерек ще ги уволни, така че е забранил на сина си да се вижда с мен. Правят всичко възможно, за да ни държат на разстояние.

— Вероятно двамата с Нейл бихте могли да изчакате малко?

— И Нейл така казва. Но аз не мога...

— Няколко месеца ще минат бързо.

— Няма да чакам — отвърна тихичко момичето с глас, нетърпящ възражение. — Има някои неща...

Гласът ѝ замря. Онора се бореше да се овладее. Ясно долавях какво усилие ѝ коства да замълчи. Имах впечатлението, че е била на път да ми каже нещо много важно, да ми разкрие някаква ужасяваща тайна, от която кръвта ми да замръзне във вените. Пулсът ми се ускори. Дали това би могло да има нещо общо с Делия? Едва сдържах порива си да я разпитам по-настойтелно. Но моментът беше безвъзвратно отлетял. Каквато и тайна да бе понечила да разкрие, сега тя беше надеждно заключена в съзнанието ѝ.

— Трябва да ми простите — пророни накрая тя. — Бях... много груба с вас. Никой не обича другите да го затрупват с проблемите си. Обикновено не се държа така. Само че... наоколо има толкова малко хора, с които бих могла да поговоря, а вие ми изглеждате толкова мила, Дебора...

— Това е най-хубавият комплимент, който съм получавала от доста време насам — отвърнах ѝ аз.

— Дълго ли ще останете в Блекрест? — попита тя.

— Нямам представа.

— Би било чудесно, но...

— Да? — подпитах я аз.

— Нищо. Елате, ще ви покажа пътя към стълбището.

Отправихме се надолу по коридора. В тази си част къщата беше доста неугледна — тапетите бяха разкъсани на места, килимът бе износен и миришеше на молци. По тавана имаше влажни кафяви петна, а мазилката се лющеше. Онора ме преведе през лабиринт от

коридори и накрая стигнахме до главното стълбище, което се виеше към големия салон. Момичето сякаш се поколеба, отпуснало ръка на тъмното махагоново перило.

— Аз наистина ви харесвам, Дебора — каза тя. — И... много се надявам, че ще удържите на обещанието си и няма да споменете къде ме видяхте снощи.

— Разбира се, че няма — отвърнах й успокоително.

В горната част на стълбището беше тъмно. Никъде наблизко не се виждаха прозорци и нито лъч слънчева светлина не пробиваше сумрака. По тъмносините тапети танцуваха призрачни сенки. От грозните черни саксии се издигаха странни високи растения, а тежките им листа се полюшваха от течението. Чувствах се малко като в джунгла. Едва различавах фигурката на Онора, полускрита зад едно от цветята.

— Вие сигурно сте някоя от приятелките на Дерек? — попита ме внезапно тя.

— Познавам го едва от снощи — отвърнах.

— Слава богу! Радвам се... че не сте му приятелка.

— Това пък защо?

Тя се поколеба. Отново ми се стори, че й се иска да разкрие нещо изключително важно. Момичето докосна едно от черно-зелените листа, а когато най-после проговори, гласът й бе толкова тих, че едва го долавях.

— Не е много вероятно да останете — прошепна тя. — И сигурно така е по-добре. Дерек не обича чужди хора да се навъртат тук. Боя се, че Блекрест не е щастливо място. Вие сте твърде хубава и мила, за да останете.

Искаше ми се да я накарам да обясни странните си думи, но тя вече бе изчезнала. Просто потъна сред сенките на този призрачен дом. Останах сама, заобиколена от мрачни растения. Какво странно момиче, помислих си, и какви странни думи бе изрекла. Поколебах се за момент, после се спуснах надолу по спираловидното стълбище. По-късно щях да мисля за Онора. Сега повече от всичко ми се искаше да чуя какво ще каже Дерек Хоук тази сутрин.

ГЛАВА ПЕТА

Когато прекрачих прага на трапезарията, Дерек Хоук тъкмо оставяше слушалката на телефона. После го отмести настрана, усмихна се и кимна за поздрав. Беше облечен в кафяви панталони и грамаден плетен пуловер. Косата му беше рошава, както и снощи, и се спускаше на гъсти къдрици над челото му. Тази сутрин излъчваше сила и жизненост, които ме смутиха. Приличаше на огромно животно, затворено в клетка, което търси къде да излее неудържимата си енергия.

Известно време вниманието му бе изцяло погълнато от някакво малко тефтерче, където си записваше нещо. Прилоша ми, когато долових примамливия аромат на кафе и препечени филийки. Вече цяло денонощие не бях сложила и хапка в устата си.

— Готово — каза той и остави тефтерчето на масата. — Как се чувствате тази сутрин, мис Лейн?

— Гладна — отвърнах аз въпреки нежеланието си.

— Ще помоля готвачката да донесе нещо за ядене. Имаме доста неща, които да обсъдим, нали?

— Несъмнено.

Дерек Хоук натисна някакъв звънец. След миг в помещението се вмъкна дебела жена с войнствено изражение, която тътреше лениво крака. Посивялата ѝ от годините коса бе вдигната на ролки, а гневните ѝ кафяви очи се взираха с очакване в мен. Облечена беше в синя униформа и обувки за тенис. В едната си ръка стискаше жълт таблоид, а в другата — нахапано парче захарно руло. Жената очевидно не бе очарована да я прекъснат по средата на приятните ѝ занимания.

— Още някой труп ли, Джеси? — попита я с усмивка Хоук.

— Открили няколко отрязани глави върху празен парцел земя. Полицията подозира някакъв учител.

— Е, в случай че не бързаш да научиш подробностите незабавно, мис Лейн би искала да закуси. Аз пък ще ти поискам още една чашка кафе, за да ѝ правя компания. И побързай, мис Лейн е гладна.

Джеси ми хвърли свиреп поглед и затътри крака към вратата. Почувствах се неудобно.

— Дали няма да сложи натрошени черупки в яйцата ми? — попитах неуверено.

— Джеси е с нас вече повече от двацет години — обясни усмихнат Дерек Хоук. — Вярно, че е малко ексцентрична, но тук сме свикнали да не ѝ обръщаме внимание. Никой не може да изпече бифтек или да направи пудинг, подобен на нейния. Като се има предвид колко е трудно в наши дни да се намери качествен персонал, Джеси е истинско съкровище. Лошото е, че и тя го знае и това усложнява нещата.

— Очевидно — отбелязах аз.

Той се засмя. Тази сутрин беше в страхотно настроение — сърдечен, снизходителен. Питам се какво ли е предизвикало тази промяна.

— Добре ли спяхте? — попита ме той.

— Чудесно. Но ми се стори, че по някое време чух гласове пред стаята си.

— Нищо чудно. Имах малък спор с повереницата на леля ми. Момичето е на седемнайсет и вече си мисли, че може да се измъкна навън, когато си поиска, без да се обади на никого. Надявам се, че не сме ви обезпокоили сериозно.

— Бях твърде изморена, за да се обезпокоя сериозно.

— Вчера беше доста изтощителен ден за вас, нали?

— Меко казано.

— Преживяхте сериозен шок. Съжалявам за това. О, ето я и Джеси. Остави подноса някъде тук, Джеси. Ние сами ще се обслужим.

Джеси стовари подноса на масата, при което чашите и чинийките издрънчаха, и шумно повлече нозе по пода. Вратата се затръшна след нея с оглушителен трясък.

— Обикновено закусваме в седем и половина — каза Дерек Хоук, очевидно без ни най-малко да се впечатли от поведението на готвачката. — Джеси прекарва времето си между осем и единайсет часа със своите вестници и астрологични прогнози. И никак не обича да променят режима ѝ.

— Забелязах.

— Ще се обслужите ли, мис Лейн?

Отрупах чинията си с пухкави яйца на очи и парченца хрупкав бекон. Хоук самият напълни сините порцеланови чаши с ароматно кафе и постави на масата цяла камара препечени филийки. После се облегна на стола си и с очевидно задоволство се вторачи в мен, докато опустошавах солидното количество храна пред себе си и добавях допълнителна порция бекон. Когато привърших със закуската, домакинът запали една от тънките си кафяви цигари и пристъпи към прозореца, за да дръпне завесите. Налях си още една чашка кафе. Вече се чувствах заситена и напълно готова за предстоящата битка.

— Изглежда ви дължа извинение — подхвана той.

— Нима?

— Вече се убедих, че не сте изнудвачка.

— И как стигнахте до това благоприятно за мен заключение, мистър Хоук?

— Цяла сутрин съм на телефона — отвърна той. — Говорих с един от моите хора в Лондон — детектив от доста уважавана фирма.

— И?

— Разпоредих се да направят известни справки и да ми се обаждат. В резултат телефонната ми сметка сигурно ще е огромна, но поне си заслужаваше. Разбрах доста неща за вас, мис Лейн.

— Така ли?

Той кимна.

— Изумително е колко неща можеш да научиш, стига да разполагаш с подходящите хора. За първи път се обадох в седем и половина и само след час и половина знаех всичко, което ми трябва за вас.

— И какво точно разбрахте?

— Преди всичко, че сте съвсем почтена жена и нямате полицейско досие. Второ, че наистина имате братовчедка, която се казва Делия Лейн и която е напуснала Лондон преди месец с намерение да сключи приличен брак. Изглежда, че не е споменала името на жениха пред никой от приятелите си, с които моите хора са се свързали, но всички са били единомисленици, че е заминала, за да се омъжи.

Чаках търпеливо, с намерението да не коментирам думите му, докато не каже всичко, което си е наумил.

— Прекъснала е договора си с шоуто, в което е участвала — „Мод Меднес“, някакъв музикален спектакъл, и е изтеглила от банката хиляда и сто паунда. Продуцентът е бил бесен и очевидно е наговорил доста неприятни неща за хората, склонни да напускат работата си без прилично предизвестие. Мис Лейн е напуснала Лондон на 14-и април и оттогава никой не я е чувал.

— И?

— Още не съм свършил. Веднъж или два пъти мис Лейн е била забелязана в присъствието на висок, тъмен непознат — моля да ме извините за определението — който вероятно е приличал на мен. Не го е представила на никой от приятелите си. Всъщност явно е правела всичко възможно да запази в тайна неговата самоличност. Хореографът на спектакъла е бил доста потресен, когато ги срещнал в някакво заведение, а братовчедка ви отказала да го запознае с придружителя си.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Изглежда е заявила на една от певиците в шоуто, че възнамерява да се изнесе в Хоукстаун и да живее във внушително старо имение. Това е всичко, до което хората ми са успели да се доберат за толкова кратко време, въпреки че предпочитам да ви спестя няколко любопитни подробности за романтичните ѝ преживявания.

— Наистина ли?

— Истината е, че не разполагахме с време да проверим тази страна от живота ѝ, но се носят слухове, че мис Лейн не е подбирала особено прецизно мъжките си завоевания. Веднъж е имала връзка с член на парламента, женен многократно, но го е зарязала заради някакъв тромбонист. Името ѝ се свързва също с някаква френска филмова звезда, с барман, футболист и със собственик на преуспяваща книжарница в Челси. Сигурен съм, че в списъка ѝ има и други завоевания, но моят човек не разполагаше с достатъчно време, за да ги открие. Помощниците му работят по въпроса.

— Обзалагам се, че е така — отвърнах гневно аз.

— Грешна ли е информацията ми?

— Знаете, че хората в артистичните среди обичат да клюкарстват и злословят.

— И все пак, където има дим...

— Да не би да намекувате, че братовчедка ми има склонност към безразборни връзки?

— Нищо подобно. Просто се опитвам да формулирам някаква теория.

— И каква е вашата теория, мистър Хоук?

— Доста простишка. Братовчедка ви е срещнала някакъв мъж в Лондон — женен, без съмнение, вероятно много богат и влиятелен, и е решила да избяга с него за една кратка ваканция. Разбира се, би било фатално, ако някой бе узнал името му, така че се е наложило всичко да стане съвсем тайно. Не се и съмнявам, че братовчедка ви ще се върне след седмица или две с фантастичен тен, ново палто от норки и богат запас от анекдоти за южното крайбрежие на Франция.

— Звучи доста правдоподобно — отвърнах неприязнено аз, — но вие изобщо не познавате Делия. Може да е излизала с дузина мъже — защото тя несъмнено обича живота и удоволствията, но винаги е била високо морална жена. Никога не е приемала скъпи подаръци от своите обожатели и никога не би избягала с женен мъж. Освен това Делия мрази Южна Франция. Веднъж двете отидохме да си починем там за седмица и се натъкнахме на най-невероятните досадници на света. Аз се изтринах, а Делия пипна диария. Сигурна съм, че това ще ѝ държи с години.

Дерек Хоук се ухили, а аз се облях в руменина.

— Теорията ви не издържа критика — просъсках аз.

— Не се гневете чак толкова.

— Тя ми каза за вас двамата — не се предавах. — Описа ми как изглеждате — вие и имението. Как ще ми обясните това... или пък телеграмата, която ви показах снощи?

Той пристъпи към бюфета, взе някакво лъскаво списание и го постави на масата пред мен. Беше скъпо издание, чиято тематика бе насочена към старите къщи и антични предмети. Дерек Хоук го отвори на някаква статия за Блекрест, илюстрирана със снимки от имението и една с него самия, прегърнал възрастна жена със слънчобран, който прикриваше лицата и на двамата им.

— Леля ми позволи тази статия да се отпечата въпреки протестите ми. Даже изрови тези стари фотографии и ги предостави на издателя. Вашата братовчедка очевидно е държала в неведение колегите и приятелите си относно самоличността на бъдещия си съпруг, но все пак е трябвало да измисли някаква достоверна история

за пред вас. Предполагам, че е видяла статията и тя ѝ е послужила за някаква основа, върху която е скроила всичко останало.

— Мистър Хоук, ако познавахте братовчедка ми, щяхте да проумеете колко е невероятно тя да обърне внимание на подобно списание. Вкусът ѝ по отношение на литературата напомня интересите на вашата готвачка.

— И все пак възможно е да го е видяла.

— А какво ще кажете за телеграмата?

— Тук вече няма съмнение, че тя ви я е изпратила — може би даже от Хоукстаун. Но все някак е трябвало да потвърди историята, която ви е пробутала.

— Не мога да повярвам — отвърнах аз.

Дерек Хоук скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената, по-спокоен от всякога. В дебелия си плетен пуловер приличаше на инструктор по ски. Беше вторачил в мен тъмно кафявите си очи и очевидно очакваше някакъв коментар от моя страна. Аз обаче не знаех какво да кажа. Допих кафето си и оставих чашката настрана. Опитах се да формулирам мислите си.

Трапезарията беше издържана в ярки, жизнерадостни цветове и никак не се връзваше с останалата част от къщата. Стените бяха бели. Тъмният паркет на пода бе покрит с пъстри килимчета в бели и кафеникави тонове. Тежката ленена покривка бе прилежно изпъната на масата, а в средата се разполагаше масивна кристална кана. Не беше лесно да размишляваш за предумишлено престъпление в подобна обстановка, но точно това се въртеше в ума ми. Високият непознат, небрежно облегнат на стената, изглеждаше така, сякаш е способен да извърши убийство, без да му мигне окото.

— Вашият човек в Лондон, изглежда, е успял да открие доста неща за изключително кратко време — подхвърлих аз. — Това е забележително.

— „Моят човек“ има няколко асистента. Казах му, че въпросът е на живот и смърт. Включил е всичките си помощници в разследването. Тези хора могат да свършат чудеса, когато ги натиснеш малко.

— Така изглежда — отвърнах аз.

— Мислите, че ви лъжа?

— Мисля, че цялата ви така наречена информация се състои от неща, които вече сте знаел, защото Делия ви ги е разказвала.

Дерек Хоук се навъси. Все още се подпираше на стената, но вече не изглеждаше толкова спокоен и отпуснат. Беше напрегнат, като животно, което се подготвя за спринт.

— Значи все още смятате, че съм я водил тук?

— Аз... просто не знам.

— И какво, ако съм я довел? — попита спокойно той. — Да предположим, че съм я примамил тук с обещания за брак и богатство. Да предположим, че съм я вкарал в къщата, без никой да ни види, после съм я удушил и съм я заровил в мазето — между другото, в мазето под Блекрест има древна тъмница и дори таен проход, който излиза в горите край града. Това е идеалното място за такова престъпление. Дори наистина да съм извършил всичко това, мис Лейн, повярвайте ми, бих взел всички предпазни мерки. Няма друг начин да го докажете, освен да разкопаете мазето и да изровите трупа...

— Това може да се уреди — прекъснах го аз.

— Не се дръжте като глупачка. Бихте ли ми посочила поне един мотив, за да извърша подобно престъпление?

— Братовчедка ми изтегли от банката хиляда и сто паунда. Това не са малко пари.

— Много пъти са убивали и за по-малко — съгласи се той. — Това е истина. Но мога също да ви уверя, че бих могъл да се снабдя с двойно по-голяма сума само като вдигна слушалката на този телефон. Не, мис Лейн, всичко това е нелепо. Мога да оценя вашата загриженост и да разбера безпокойството ви. Братовчедка ви очевидно ви е излъгала, а аз съм се превърнал в невинно оръжие за нейната лъжа. Вероятно ви е неприятно да го признаете, но това говорят фактите.

— Не съм съвсем сигурна — отвърнах с пресипнал глас.

— И възнамерявате да отидете в полицията с вашите обвинения?

— Възможно е.

— Това би било глупаво, мис Лейн — отвърна тихичко Дерек Хоук.

Видът му бе открито заплашителен. Отблъсна се от стената и с бавни стъпки се приближи към мен. Спря се непосредствено до стола ми и ме погледна. Очите му святаха. Плътните му устни бяха присвити. Изведнъж почувствах бесен прилив на паника. Този човек беше безскрупулен измамник. Беше изпилал всичко, до последния

детайл, и щеше да ми струва нечовешко усилие да се изправа срещу него, да открия какво е сторил с братовчедка ми и после да го докажа.

— Полицията няма да е в състояние да ви помогне — каза той. — Ще си помислят същото, което ви казах и аз — че братовчедка ви е избягала с някой мъж, след като е взела всички мерки да прикрие следите си. Не сте в състояние да докажете твърденията си срещу мен и ако отидете в полицията с тези безобразни клевети, ще се погрижа адвокатите ми да ви предявят обвинения.

Той остана вторачен в мен още миг, а после само вдигна рамене и отстъпи към бюфета. Усмиваше се, докато наливаше още кафе в чашите ни. Беше спечелил. И го знаеше.

— Опитайте се да разсъдите трезво — каза той.

— Точно това правя.

— И мислите, че съм престъпник, убиец?

— Фактите...

— Всички факти говорят за едно безотговорно, романтично бягство.

— Делия не би ме излъгала. Не и мен.

— Но това е нелепо! — възкликна той. — Истинска фантасмагория. Снощи бях склонен да вярвам, че сте професионална измамница, преследваща някакви съмнителни цели. Сгреших. И сега си признавам грешката. Вече ви се извиних. Крайно време е и вие да си признаете, че сгрешихте спрямо мен.

Вторачих поглед в покривката на масата и се замислих.

Напълно съзнавах в какво положение съм изпаднала. Обстоятелствата бяха в полза на Дерек Хоук. Делия му бе попаднала право в ръцете, още с поведението си в Лондон му бе помогнала да осъществи замисъла си. Вероятно я бе убедил с някаква правдоподобна история, че е нужно да запазят връзката си в тайна за известно време. И тя наистина бе направила всичко възможно да го запази в тайна. Даже бе пропуснала да го запознае с мен, което още тогава трябваше да възбуди подозренията ми. А сега всичко си пасваше идеално, за да подкрепи теорията на мистър Хоук — дори и статията в онова списание, която Делия наистина би могла да използва, за да съчини фалшивата си история. Открай време актрисите се считаха за безотговорни и не много морални, а братовчедка ми не пропускаше случай да даде израз на своята ексцентричност. В

полицията несъмнено щяха да повярват на всичко, което Дерек Хоук се опита да им пробута. Оставаше ми единствено неподплатеното с нищо убеждение, че този човек е сторил нещо ужасно с братовчедка ми. Но няма е да се предам лесно.

Все още не разполагах с нищо, което да ми помогне в полицията, нито пък можех да поддържам обвиненията си срещу Дерек Хоук, ако исках да измъкна нещо от него. Трябваше да изпробвам друг подход. Може би всичките тези уроци в драматичното училище сега щяха да ми влязат в употреба.

— Може би наистина съм сгрешила — промълвих неуверено аз.

Стараех се гласът ми да звучи слаб и изпълнен със съмнение. Погледнах го безпомощно, сякаш отправях безмълвна молба към него. Това изглежда свърши работа. Ясно долових, че напрежението се оттегля от тялото му. Усмихна се като самодоволен мъжкар и ми подаде чашата с кафе.

— Просто ми е трудно да повярвам, че Делия би сторила подобно нещо — добавих аз.

— Често имаме погрешно впечатление за хората, с които сме твърде близки — отвърна Дерек Хоук. — Сигурен съм, че братовчедка ви не е искала да ви тревожи.

— Двете с нея бяхме толкова близки...

— Винаги е трудно да осъзнаеш болезнената истина — каза той.

— Толкова съм... притеснена.

— Разбирам ви — отвърна сърдечно мистър Хоук.

— Просто не знам какво да правя. — Надявах се, че не преигравам.

— Братовчедка ви ще се върне.

— Наистина ли смятате така?

— Разбира се — отвърна любезно той.

Помислих си, че всеки момент ще ми стисне ръката и потръпнах при мисълта за физическия контакт с този човек. Притесненията ми се оказаха напразни. Той просто издърпа стола си, за да седне срещу мен. Усмихна ми се с характерното изражение на мъжете, които си представят креватни лудории. Дерек Хоук несъмнено притежаваше изумителен магнетизъм, но аз бях здраво стъпила на земята. Сигурна бях, че мога да го заблудя. Той очевидно възнамеряваше да използва чара си, за да приспи подозренията ми, да избие от главата ми

всичките неприятни неща, които си мислех за него. Ако успееше, щях да се превърна в поредния женски екземпляр, подвластен на мъжкото му обаяние, готова да повярвам на всичко, което се опита да ми втълпи.

Това по принцип беше успешна тактика, стига и аз да не играех същата игра.

ГЛАВА ШЕСТА

Играта нямаше да е от лесните. Дерек Хоук нямаше тутакси да се подведе по женски хитрости и изтънчени ласкателства към мъжкото му его. Трябваше да пипам много, много внимателно, с добре премерен баланс между безпомощна доверчивост и сдържана подозрителност. Ако си позволях да отстъпя твърде много за твърде кратко време, би могъл да стане подозрителен и да се досети за мотивите ми. А ако се държах твърде резервирано, навярно щеше да загуби интерес. Веднъж играх Мата Хари в една злополучна комедия, която не издържа след премиерата си в Лондон. Представлението, което ми предстоеше сега, трябваше да е далеч по-убедително.

Дерек Хоук се намести по-удобно на стола си и ме погледна с присвити клепачи. Изглежда се опитваше да прецени шансовете си за успех. Заиграх се с чашката си за кафе, а лицето ми преливаше от безпокойство и загриженост. Миг по-късно вдигнах поглед към него и се опитах да си придам замислено изражение.

— Мисля, че ви дължа извинение. Предполагам, че не ви се случва всеки ден в дома ви да се натрапи непозната жена и да ви засипе с обвинения за нещо... нещо толкова неприятно.

— Положително — съгласи се той.

— Сигурно трябва да се обърна към службата за изчезнали хора — вметнах аз.

— Наредих на моя човек в Лондон да продължи да работи по случая — отвърна Дерек Хоук. — Има много начини да се проверят подобни работи — билети за влакове, хотелски резервации, снимки от паспорти и какво ли още не. Той ще свърши тази работа далеч по-прецизно от коя да е държавна служба, и много по-бързо. Защо просто не го оставим да си върши работата?

Той не искаше да разговарям с когото и да било относно изчезването на Делия. Това бе очевидно. Боеше се някой да не се разрови в този случай и си въобразяваше, че с приказките си за

въображаемия си човек в Лондон ще ме държи настрана и поне за известно време ще потули нещата.

— Но аз не мога да приема подобен жест — отвърнах стеснително. — Това изобщо не е ваш проблем. Разходите...

— Разходите нямат никакво значение — заяви спокойно той. — Освен това този случай е и мой проблем. В крайна сметка може да се окажа замесен в жестоко престъпление. Да кажем, че искам просто да изчистя името си от всякакви подозрения. Не, няма да отзова моя човек от този случай. Но не се и съмнявам, че още преди да е изтекла тази седмица братовчедка ви ще бъде засечена в Майорка с някой женен милионер.

— Майорка?

— Нали казахте, че ненавижда южното крайбрежие на Франция?

— О, да.

— Искате ли още кафе, мис Лейн?

— Не. Трябва да вървя. Надявам се, че... ще успея да си намеря свободна стая в града? Искан ми се да остана в Хоукстаун няколко дни. И бездруго затворих апартамента си в Лондон, а нямам работа, която да ме чака. — Това ми се стори съвсем прилично оправдание за една обезсърчена жена. — Бих искала... да съм наблизо, за да ме уведомите мигновено, в случай че вашият човек попадне на някаква следа.

Той понечи да отвърне нещо, но точно в този момент вратата се отвори и в стаята нахлу някаква жена. Отначало се стъписах, защото си помислих, че Джеси е дошла да търси отмъщение, задето съм ѝ нарушила дневния режим. Но жената, която прекосяваше забързано помещението, бе почти толкова страховита, колкото и готвачката. Беше нисичка и закръглена, с бузесто лице, което се отличаваше с най-живите сини очи, които някога бях виждала. Бузите ѝ се къпеха в руменина, мъничките ѝ устни бяха присвити от тревога и цялото ѝ поведение беше на човек, дошъл да извести, че в къщата е станал пожар. А облеклото ѝ просто не подлежеше на описание.

— Какво има, Анди? — попита спокойно Дерек Хоук.

— Рижавото коте! Отново е избягало! Мисля, че е слязло в подземията. Някой отново е оставил вратата на мазето отворена — сигурна съм, че е Джеси. Сигурно пак е отмъкнала някоя бутилка с вино. Крайно време е да направиш нещо по въпроса, Дерек. Все пак това вино е от ценна реколта. Стивън го донесе от Франция преди

войната... — Внезапно тя замлъкна, а очите ѝ потъмняха, сякаш е изгубила нишката на собствените си думи.

— Май говорех за котето? Да! Бях в котешката стая и там е адски студено, Дерек. Затова си облякох палтото...

Пълничката ѝ снага бе наметната с леко износено кожено палто. Успях да зърна подаващата се отдолу роба и за миг си помислих, че халюцинирам — толкова зашеметяващо ми подейства с пъстрите си райета в розови, оранжеви, лилави и червени тонове. Пухкавите ѝ къси къдрици, вече прошарени от възрастта, бяха свободно прихванати с ослепително син копринен шал.

— Какво каза, Дерек? — обърна се тя сприхаво към племенника си. — Знаеш, че времето ми е изключително ценно. Всичките тези интервюта...

— Нищо не съм казал, Анди — отвърна благо Дерек Хоук.

— Защо тогава... А, да. Стаята на котенцата... За мен те всичките са сладки котенца — това бе отправено към мен, — въпреки че повечето вече са доста големички. При тях е леденостудено. Печката явно се е счупила, а знаеш колко е студено там. Бедните създания ще измръзнат. Трябва да направиш нещо по въпроса, Дерек. Някой тук трябва да прояви загриженост. Точно така! И какво за подземие? Каза ли нещо за подземие?

— Рижавото коте — подсети я нейният племенник.

— Той е такъв палавник! Мисля, че причината е психологическа. Той е единственото рижаво коте в семейството. Другите са черни, бели и кафяви. Е, има и една червеникава писана, но тя е по-злобна и като че ли има склонност към превъзходство. Любимецът ми избяга, Дерек. Видях как се втурна по коридора, а после просто изчезна от погледа ми. А минутка след това видях отворената врата на мазето. Тази Джеси за какви ни мисли? Естествено, тя го прави скришом и все още нямаме никакви доказателства, но...

Дерек Хоук въздъхна, но в очите му се четеше разбиране. Леля му се загърна по-плътнo в коженото си палто и нетърпеливо затрополи с обувка по пода. Известно време никой от тях не проговори.

— Няма ли да изпратиш Морис да го потърси или смяташ да оставиш бедното животно да умре? Наясно съм, Дерек, че теб не те е грижа за тях, но това не е извинение за престъпната ти безотговорност. То не би преживяло и един ден там, долу...

— Успокой се, Анди. Котето още не е умряло.

— Но не благодарение на твоите усилия — отвърна ледено възрастната дама.

Дерек Хоук се изправи примирено и повика Морис. Икономът изслуша с непроницаем поглед инструкциите на господаря си къде да търси изчезналото коте, но когато се обърна да изпълни нареждането, хвърли многозначителен поглед към старата жена и поклати глава. Андреа Хоук се изпъчи царствено и намести диплите на палтото си, сякаш бе облечена в кралска роба.

— Морис започва да става доста дързък напоследък — отбеляза небрежно тя. — Не си ли го забелязал, Дерек? Аз мога да бъда доста снизходителна понякога, но не смятам да насърчавам подобно нахалство у никого. Така поне ще си заработи надницата за днес, а Нейл може да поправи печката. Той е много сръчен с тези неща. Кажи му, Дерек. Искам печката да се поправи незабавно.

— Няма да допусна това хлапе в дома си — отвърна Дерек Хоук.

— Глупости. Той е истински сладур, въпреки че би могъл по-редовно да си подстригва косата. Стига с тези предразсъдъци, скъпи. Това, че е син на градинаря, не означава, че не може да поправи печката. В днешно време никак не е лесно да се справиш с прислугата, макар че преди години не бих си и помислила да търся помощта на външен човек, за да оправи отоплението в къщата. Но какво да се прави, човек трябва да се нагажда към новите времена, а със сигурност няма да допусна ти да се заемеш с печката. Все пак тя работи на газ, а ти с твоите цигари... Ужас! Кажи на Нейл да се погрижи за това, скъпи. А сега смятам да взема младата дама със себе си и да ѝ покажа нейната стая. Колко егоистично от твоя страна да не ме уведомиш, че е пристигнала. Чакам я вече от три дни...

— Анди, това не е...

— Как се казваш, скъпа? — попита ме Андреа Хоук, без да обърне внимание на племенника си.

— Дебора Лейн.

— Лейн? Прекрасно име. Някога познавах едно семейство Лейн. Такива мили хора! Бащата почина от калциеви насядания — чувала ли си някога подобно нещо? Можеш ли да пишеш на машина?

— Да пиша на машина?

— Е, предполагам, че вие, съвременните момичета, предпочитате онези електрически машини, нали? Само че аз не разполагам с такова нещо. Те просто ме ужасяват! Е, не е нужно да владееш стенография, разбира се, но се надявам да успееш да разчетеш почерка ми. Онора казва, че пиша така, сякаш съм потопила пилешки крак в мастилница и после съм го избърсала в листа. Звучи грубичко от устата на младо момиче, но най-страшното е, че има нещо вярно в думите ѝ. Наистина се надявам да се справиш. Ти поне нямаш циреи. Преди няколко години от агенцията ми изпратиха момиче, което имаше най-противните циреи на света. Разбира се, трябваше да я освободя. Би могла да зарази котетата.

— Анди — решително я прекъсна Дерек Хоук, — мис Лейн не е изпратена от агенцията по труда. Ти просто се обърка...

— Не ставай смешен, Дерек. Ти си този, който обърква нещата с приказките си за калциеви наслагования.

— Мис Лейн не е изпратена тук от агенцията по труда — повтори той.

— Струва ми се, че преди цяла седмица съвсем ясно ти казах, че ми трябва момиче, което да напечата на машината завършените глави от мемоарите ми. Издателите просто няма да обърнат внимание на някакъв си ръкопис. Знам, че ти казах да се обърнеш към агенцията за секретарки, защото го отбелязах в тефтерчето си точно под бележката за цвеклото. „Кажете на Джеси, че не искам никакво цвекло в менюто“, „не искам“ беше подчертано. А после: „Кажете на Дерек да се обади за временна секретарка“. Да, спомням си го съвсем ясно. И трябва да съм ти казала, защото тя вече е тук, нали?

— Но не за твоите мемоари — отвърна натъртено Дерек.

— Момичето току-що ми каза, че умее да печата на машина, скъпи. Ако става въпрос за заплащането, ще го обсъдим. Все пак това са си моите пари, въпреки че ти вдигаш врява до бога всеки път, когато изпращам дарение за Ди Си Ем.

— Ди Си Ем? — не се сдържах да се намеся.

— Дом за самотни майки. Все някой трябва да помисли и за тях. А сега, мис Лейн, кажете ми каква заплата очаквате да получите. Аз не съм стисната, разбира се, но и няма да позволя да ме ограбват. Какво ще кажете за...

— Анди! — Дерек Хоук сякаш излизаше от кожата си. — Мис Лейн не е секретарка!

Андреа Хоук погледна укорително племенника си.

— Не е нужно да крещиш, скъпи. Никой от нас не носи тапи за уши. Какво ще си помислят прислужниците, ако им даваме такъв пример? Мис Лейн — обърна се тя отново към мен, — умеете ли да пишете на машина?

— Вече ви казах, че умея — отвърнах аз.

— Видя ли? — усмихна се Андреа Хоук и с тържествуващо изражение се обърна към Дерек. — Фактът, че си мой племенник и наследник, несъмнено ти дава правото на известни свободи, но в тях не се включва да ме наричаш лъжкиня в собствения ми дом. Е, няма да ти искам извинение. В момента нямам време за глупости. Мис Лейн би могла да се залови със задълженията си незабавно.

Дерек Хоук пристъпи към леля си и решително я хвана за раменете. Приведе се леко надолу, за да изравни лицето си с нейното. Когато заговори, гласът му бе монотонен и овладян, но не скриваше докрай натрупаната у него досада.

— Мис Лейн е актриса и дойде от Лондон, за да разговаря с мен по личен въпрос. Мис Лейн не е — повтарям — не е секретарка и не е изпратена от агенцията по труда.

Андреа Хоук изглеждаше стъписана, а след миг — видимо притеснена.

— Защо не ми каза по-рано, Дерек? Нищо чудно, че все не успявам да следя какво се случва наоколо. Ти обади ли се за секретарка?

— Никога не си искала от мен такова нещо.

— Мис Лейн — обърна се тя към мен, — дължа ви извинение. Сигурно ме мислите за луда. Всъщност повечето хора смятат, че не съм на себе си. Е, не съм освидетелствана, разбира се, защото в противен случай Дерек вече щеше да ме е изпратил в някой сенаториум и да е пипнал парите. Както и да е. Ще трябва да почака. Е... — Тя вдигна ръце в жест, който би трябвало да изразява примирение. — И сега какво ще правим? Сигурно ще трябва да чакам със седмици, преди Дерек да се сети да повика момиче, а когато я изпратят, може пак да има циреи. Умеете ли да пишете на машина, мис Лейн?

— Мис Лейн не се интересува от тази работа — просъска Дерек Хоук.

— Тя може да говори и сама, Дерек.

Дори когато бърбореше пълни безсмислици, в гласа на Андреа Хоук се долавяше неоспорима властност. Представляваше впечатляваща фигура, докато стоеше пред нас, облечена в износеното си кожено палто, което не успяваше съвсем да прикрие главозамайващите цветове на робата ѝ. Признавам си, че първоначално бях шокирана, но ексцентричните ѝ дрехи вече не ми правеха впечатление. Говореше много и често забравяше докъде е стигнала, а поведението ѝ сигурно влудяваше прислугата, но все още държеше положението в свои ръце и прекрасно го съзнаваше. Андреа Хоук имаше в ръцете см парите, а следователно и властта, и никой не можеше да я пренебрегва, дори и собственият ѝ племенник.

— Веднъж работих като секретарка на един човек, който препарираше животни — пророних аз, като се опитвах да звуча замислено. — Бях само на деветнайсет и се задържах на тази работа едва три седмици, преди да бъда тотално отблъсната от атмосферата на онова място.

— Препарирал животни! Аз съм против това. Определено. Бедните животинки... — Тя замълча, после ме погледна, а в очите ѝ проблясваха игриви пламъчета. — Сигурно е било доста неприятна работа.

— Доста — съгласих се аз. Андреа Хоук схващаше доста побързо, отколкото първоначално ми се стори.

— На теб също не ти допада препарирането на животни, нали? — попита ме подозрително тя.

— Определено не. Мръсен занаят.

— Имаш ли нещо против да работиш за една изкуфяла възрастна дама? Е, аз имам доста котки, но те уверявам, че всичките са живи и не спират да мяukat, и...

— Лельо Анди — намеси се отново Дерек, и този път гласът му прозвуча заплашително. — Настоявам...

На устните ѝ проблесна ослепителна усмивка.

— От самото начало Дерек беше против да пиша тези мемоари — заобяснява ми тя, сякаш говори за някое непослушно дете. — Бои се, че ще разкрия всичките ни фамилни тайни. И е дяволски прав! В

наше време се продават само скандални неща — погледни онези отворителни книги, които пише другият ми племенник. А аз мога да разкажа доста пикантни скандалчета. Разказвала ли съм ти някога за оная графиня, която дошла в имението през 1804 и избягала с пълен куфар сребро и кочияша, току-що нает от прапрадядо ми по бащина линия? Цялата първа част на книгата е посветена на онези славни години, преди да се родя. Славни? Дали това е най-правилната дума?

— Предполагам, че ще свърши работа — отвърнах ѝ благосклонно.

— Мис Лейн — обади се отново Дерек Хоук и ме погледна мрачно.

Беше се навъсил още когато заявих, че мога да пиша на машина и ставаше все по-мрачен с всяка моя дума, докато обяснявах за работата си при препарираните животни. Досещаше се за намеренията ми и това никак не му допадаше. Нямахме ми доверие. Толкова по-зле за него! Не можех да си позволя да пренебрегна възможностите, които ми предлагаше тази работа. Вече бях взела решение да остана в Хоукстаун и да поразпитам наоколо. Но шансът да живея в самото имение не беше за изпускане, даже ако Дерек Хоук се настройваше подозрително относно мотивите ми. Погледнах го с огромни невинни очи и му отправих най-обезоръжаващата си усмивка.

— Ако трябва да бъда напълно откровена, тази работа ще ми дойде добре — казах му. — Освен това ще съм наблизо, в случай че нещата получат някакво развитие...

— Развитие? — прекъсна ме Андреа Хоук.

Племенникът ѝ пребледня. Изглеждаше съвсем отчаян. Знаех, че съм спечелила първата битка. Той не искаше леля му да узнае какво се е случило и щеше да направи всичко възможно да скрие истината от нея, дори ако това означаваше да ми позволи да се заема с работата. Стаята тънеше в тишина. Дерек Хоук беше вбесен. Разбира се, той се владееше прекрасно и емоциите му оставаха скрити за леля му, но не и за мен. Потропа с пръсти по жълтата покривка на масата. Погледът му, отправен към мен, беше убийствен.

— Развитие? — повтори Андреа Хоук, сякаш започваше да губи търпение. Очевидно наоколо не се случваха много неща без нейното знание, въпреки безсмисленото ѝ бръщолевене и замъглено съзнание. Зад нелепата си фасада Андреа Хоук беше забележителна личност. А

племенникът ѝ се боеше от нея и за миг ми хрумна, че има пълното право да се бои.

— Мисля, че мис Лейн ще се справи прекрасно с работата — каза той много бавно, без да откъсва поглед от очите ми.

— И аз това се опитвах да ти кажа, скъпи — възкликна тя, вече съвсем довольна. — Освен това, тя би могла да ми помогне с речника ми, Дерек. Какво прекрасно стечение на обстоятелствата! — Тя ме хвана за ръката и ме задърпа към вратата. — И не забравяй да кажеш на Нейл да оправи печката, и да ми напомниш да поговоря с Джеси за виното. Да вървим, мис Лейн. Сигурна съм, че ще се влюбите в стаята, която съм ви избрала. Надявам се, че обичате котки?

— Направо ги обожавам — излъгах аз.

Дерек Хоук сякаш понечи да каже още нещо, но се сдържа. Стоеше безмълвно до масата, когато двете с леля му излязохме от трапезарията.

ГЛАВА СЕДМА

Андреа Хоук се кикотеше приглушено, очевидно доволна от себе си. Приличаше ми на пакостливо дете, което току-що е победило другарчетата си. Можех да се обзаложа, че тя печели повечето спорове, в които си прави труда да участва. Е, начинът, по който надвиваше противниците си, може и да беше малко странен, но бях сигурна, че в крайна сметка винаги я изкарва победител. По някакъв свой начин тя бе изключително енергично създание. Никога не бих допуснала грешката да я подценя.

Тя вървеше забързано по коридора, а старото ѝ кожено палто се развяваше зад нея и разкриваше ослепителните цветове на роклята ѝ. Завихме зад един ъгъл и се спуснахме по дълъг коридор. Едната стена бе покрита с масивна дъбова ламперия, а другата бе осеяна с прозорци, които гледаха към градината. Стъклата на прозорците бяха мръсни и нямаше завеси. Няколко от тях даже бяха счупени. Изненадах се да видя големи паяжини по ъглите. В ноздрите ми се набиваше натрапчивата миризма на прах, плесен и застояло.

— Блекрест е толкова огромен — бърбореше оживено Андреа, докато вървахме по коридора. — Направо е невъзможно да се поддържа такова грамадно жилище. Момичетата са много заети. Разполагаме само с Бети и Агнес — една за долния и една за горния етаж. И Морис, разбира се. Непрекъснато се оплакват, но успяват някак да поддържат спалните и главните стаи долу в що-годе приличен вид. В останалата част от къщата е истински хаос. Паяжини като парцали и цял инч прахоляк по полилеите. Но все някак успяваме да издържим — данъците са непоносими. Онези от правителството са истински крадци. Защо трябва аз да плащам за самолети и ракети? Не е ли нелепо?

— Несъмнено.

— Но още удържахме някак. Това е изумително, в тия времена. Но по-скоро бих умряла, отколкото да отворя това място за туристи. Едни от най-известните фамилии в страната постъпиха точно така —

напълниха къщите си с портокалови дръвчета, хартиени чашки и дъвки за балончета. Не и в моя дом, благодаря.

— Пленително място — казах ѝ с половин уста, защото почти се задъхвах от бързото препускане по коридора.

— Естествено. Какви истории могат да ти разкажат тези стени! Разбира се, ти ще научиш доста неща, докато печаташ мемоарите. Имаш изумителна коса, дете мое. С цвета на залез над пустинята. Тук трябва да завием. Гледай си в краката. Харесваш ли кули?

— Никога не съм се качвала в кула.

— Нима! Дори и в Лондон? Нали там се е родила приказката за малкия принц. Гадост! Той не го е направил. Не и с тези очи...

— Обожавам Оливие — прекъснах я аз.

Андреа Хоук внезапно се закова на място — толкова внезапно, че едва не се блъснах в нея. Обърна се назад да ме погледне. Очите ѝ ме изучаваха любопитно. Странна, палава усмивка играеше в тъгълчетата на тъмно розовите ѝ устни.

— Имаш бърза мисъл? — промълви тя накрая. — Малко хора са в състояние да следят мисълта ми. Мислят, че съм изкуфяла...

— Нищо подобно — отвърнах сериозно аз. — Кули, малкия принц и сър Лорънс Оливие като Ричард III. Това е въпрос на мозъчен рефлекс, не мислите ли? Предполагам, че повечето хора мислят бавно...

— Забележително! — възкликна тя. — Направо изумително! Двете с теб ще се разбираме прекрасно. Защо Дерек не искаше да работиш за мен? Мислех, че ще се радва да вижда наоколо жизнерадостно създание като теб.

— Мисля, че ми няма доверие — отвърнах замислено аз.

— Е, той няма доверие на никого. Откакто... Това беше много отдавна, но човек би си помислил...

Зачаках търпеливо да узная какво е накарало Дерек Хоук да стане толкова подозрителен към околните. Андреа Хоук обаче само поклати глава. Очевидно в момента си припомняше случката, но нямаше намерение да я обсъжда с мен, поне засега. Потиснах импулса си да я попитам. Още беше рано да я притискам. Засега оставах в Блекрест и разполагах с достатъчно време, за да науча всичките семейни тайни. Надявах се и Бети да ми помогне.

— За кули ли говорехме? О, да. Щях да ти разказвам за кулата. Тя си е моя. Искам да кажа, че цялото имение е мое, естествено, и така ще си остане, докато Дерек не го наследи, но кулата си е само моя. Заради котките, нали разбираш. Бети и Агнес не могат да ги понасят, а Джеси сигурно ще припадне, ако някое от котетата се озове в кухнята. Затова ги държа на разстояние, а кулата е идеална за целта. Доста е порутена, но е уютна. Надявам се да харесаш своята стая.

— В кулата? — попитах, внезапно ужасена.

— Да, точно над котешката стая и кабинета. Иначе живея в господарския апартамент. Там е доста мрачно, но се налага да остана в него. Все пак не мога и да спя в кулата. Хората ще ме сметнат за прекалено странна.

Запазих дискретно мълчание по този въпрос.

— Но прекарвам повечето от времето си горе — добави тя. — Ела, ще ти покажа.

Прекосихме тъмно, тясно коридорче и се озовахме през порутено каменно стълбище. Предположих, че води към подземието. Щом се спуснахме надолу, почувствах да се надига струя леден въздух. Сега разбрах защо домакинята ми е облякла старото си кожено палто. Най-после стигнахме до истински под. Едва различавах влажните стени и водопроводните тръби, които се виеха по тях. Изглежда се намирахме в огромна подземна тъмница.

Андреа Хоук намери пипнешком ключа на стената. Гола електрическа крушка пръсна оскъдни лъчи светлина. Видях как нещо голямо и сиво се стрелна по пода и извиках от уплаха.

— Плъхове — каза Андреа и поклати примирено глава. — Котките помагат малко, но гадинките просто са твърде много, за да се преборят с тях. Това не те притеснява, нали?

— Н-не — заекнах аз.

— Те са съвсем безобидни, наистина. Ела. Това е мазето. Коридорът води към избата. Подземието е почти безкрайно, влажно и студено. Котето ще бъде ужасено, ако Морис не го открие. Всичките си отпадъци и боклуци сваляме в мазето, а избата е още по-надолу, под земята. Никой не слиза там, освен Джеси, разбира се. Имаме страхотни запаси от вино, а тя обича да си пийва. Кулата е насам.

Вървахме по дълъг влажен коридор. Чувствах внушителната тежест на Блекрест над главата си и не преставах да се питам дали

таванът няма да поддаде. Мазилката се лющеше, а гредите изглеждаха изгнили. В края на коридора различавах очертанията на овален зид. В центъра на зида имаше тежка дървена врата, а от едната страна се издигаше призрачно стълбище, което се губеше някъде нагоре в тъмнината. Предположих, че води към най-горната стая на кулата.

— Някога тук имаше шест стаи — заобяснява ми Андреа. — Но с времето се разрушиха, нали разбираш. Най-горните три стаи вече ги няма. Остана само външната стена, и от нея всеки ден се отронват тухли. Котките са долу, в подземие. Чуваш ли ги?

Кимнах. Долавях шумното драцуне иззад вратата. Андреа наклони глава и се усмихна. Пред вратата имаше цяла камара счупени чинии и два неотворени кашона храна за котки, от най-скъпата. Това поне обясняваше плъховете. Коя нормална котка би се втурнала да преследва плъхове, когато можеше без всякакво усилие да се глези с такава храна? Създанията вътре сякаш чувстваха присъствието на Андреа, защото започнаха да драскат по вратата, а мяукането им звучеше умолително.

— Няма да ги безпокоим сега — каза тя. — Сигурно нямаш търпение да видиш стаята си и кабинета.

Тя се поколеба. По коридора долетя звукът от нечий стъпки. Насочвах се към нас. Стори ми се, че има нещо подчертано злоево в този звук. В подземие се долавяха какви ли не шумове. Даже да говорехме с нормален глас, думите ни се блъскаха в стените, а те ги връщаха странно променени. Кожата ми настръхваше от този звук. Взирах се в тъмнината към отсрещния край на коридора. Вече различавах смътния силует, който се приближаваше към осветената от електрическата крушка зона.

Беше момчето на име Нейл. Носеше прилепнали дънки и черен пуловер. Гъстата му руса коса приличаше на лъвска грива. Когато ме видя, се закова на място, видимо смутен. За миг ми се стори много млад и много уязвим, и сякаш изпита някакъв порив да се отдръпне обратно в прикритието на сенките. После като че ли се овладя, очите му придобиха непроницаемо изражение, и продължи да крачи към нас с твърде самоуверена походка. В едната си ръка носеше чанта с инструменти. Андреа видимо се радваше да го срещне.

— Ето те и теб! Бедните котенца замръзват, Нейл. Това е мис Лейн, новата ми секретарка. Нейл смята да учи в Оксфорд. Нужно ли е

да носиш косата си толкова дълга, дете мое? Предполагам, че е някакъв символ. В наши дни всичко е символ. На мъжественост ли или какво? Нали знаеш Самсон...

— Здравей отново — обадох се тихичко аз.

— Радвам се да ви видя — отвърна момчето. Гласът му бе подчертано любезен и официален. За миг се вгледа в мен с безизразните си очи, после отново насочи вниманието си към Андреа.

— Дойдох за печката — каза той.

— Разбира се. Отново се е повредила. Сигурно е газта. Не знам. Нещо не е наред с тая печка. А бедните създания треперят от студ цяла сутрин. Нейл е толкова сръчен с тези неща — обърна се тя към мен. — Не разбирам защо му е да си губи времето в Оксфорд. Ние имаме нужда от хора, които наистина умеят да вършат нещо. В днешно време всеки може да чете латински, но никой не може да стегне каменна стена или да оправи протекъл кран...

— Донесох си инструментите — прекъсна я той.

— Инструменти?

— За печката — подсети я спокойно Нейл.

— Побързай — оживи се отново лицето й. — Котките ми замръзват, а ти стоиш тук и водиш безсмислени разговори.

Нейл отвори внимателно вратата и видях рояк пухкави създания, преди да я затвори зад гърба си. Андреа ме поведе към каменното стълбище, което заобикаляше стаите на кулата. Стъпалата бяха стръмни и тесни. Дори за сам човек беше трудно да се пъхне в пространството между външната стена и тази на стаята. Беше влажно и тъмно, и нямаше перила. Миришеше на плесен и лишей. Стигнахме до някаква малка площадка и Андреа отвори вратата на стая, която по форма и размери беше досущ като долната.

— Това е кабинетът — каза тя и ме въведе вътре. — Тук мога да пиша на спокойствие и да се скрия от всички. Доста е разхвърляно — забранила съм на Бети и Агнес да пипат каквото и да било. Но поне всичко си е мое.

Стаичката беше съвсем кръгла и изненадващо просторна, уютна и усамотена. Стените бяха в кафяви тонове, а високо на стената висяха три малки прозорчета, откъдето се прокрадваше оскъдна слънчева светлина. До едната стена се разполагаше стар диван. Пружината му бе хлътнала по средата. Беше покрит със захабено оранжево кадифе и

отрупан с вестници и книги. На облегалката за ръката се мъдреше дори кафена чашка, която заплашваше всеки момент да полети към земята. Под едно от миниатюрните прозорчета бе поставено кръгло бюро, отрупано с всевъзможни джунджурии, а в средата стърчеше висока лампа, която хвърляше тъмна сянка върху книжата. Имаше още син стол, табуретка за крака, шивашки манекен, потъмняла от годините позлатена арфа и ниска масичка с грижливо подредени отгоре ѝ безценни дрезденски статуетки. Човек едва ли би могъл да направи и крачка, без да настъпи някое от разпръснатите списания и книги.

Въпреки биещото на очи безредие стаята имаше своя самоличност. Пристъпих по-близо до стената, за да разгледам гравюрата, която според скромните ми познания беше оригинален Хогарт^[1]. Из цялото помещение се носеше аромат на лавандула, смесен с нещо друго, което ми напомняше торфен мъх.

— Това е моето царство — промърмори Андреа, докато вдигаше купчинката разграфени жълти листа от бюрото, върху което се разполагаше и някакъв античен модел пишеща машина. Освен с всичко това, писалището бе отрупано с писма, изрезки от вестници, кремчета, лепило, писалки, шишенца с хапчета и богато инкрустирана със скъпоценни камъни кутийка за енфие. Последното ми напомняше за предметите от колекцията на Фаберже. Андреа размаха листата.

— Моите мемоари — заяви гордо тя. — Когато ги издам, всички в този град ще бъдат шокирани. Не е ли прекрасно! Чака те много писане. Давам ти право сама да разпределяш времето си. Искам само да знам, че в крайна сметка работата ще бъде свършена. Дали ще се справиш за седмица?

— Сигурна съм — отвърнах самоуверено аз.

— Ще ти трябват по няколко часа през деня. Сигурна съм, че имаш и много други неща, с които да се занимаваш, а аз не съм от онези, които вярват в облагородяващата сила на робския труд.

— Всъщност иска ми се да разгледам Хоукстаун.

— За какво? Градчето е ужасно, няма нито един интересен човек, а магазините са направо отблъскващи. Само „Тий Шоп“ беше приятно местенце, докато не наеха онази ужасна сервитьорка. Тоти ли се казваше? Това нормално име ли е според теб?

Измънках нещо в отговор. Името на корицата на една от книгите в краката ми за миг отвлече вниманието ми и загубих нишката на

онова, което Андреа бърбореше в момента.

— А собственият ми племенник има връзка с нея. Можеш ли да си представиш нещо толкова скандално?

— Дерек?

— Не, не. Той не би прекарал и един ден с такава отблъскваща жена. Говоря за Алекс.

— Алекс — повторих глуповато аз.

Вдигнах книгата от земята. Наричаше се „Кръвта на Бела“, а авторът ѝ беше Александър Танер. На задната корица имаше снимка на човека, който предната вечер бе сменил спуканата ми гума. Беше облечен в сако от туид и държеше лула в ръка, а косата му се развяваше от вятъра. Плътните му устни бяха извити в иронична усмивка, сякаш считаше собствената си книга за невероятен майтап.

Сега разбрах защо името му ми прозвуча познато. Беше автор на безбройна поредица от популярни трилъри, а Делия ги поглъщаше с дузини. Апартаментът ни в Лондон беше задръстен с неговите книги, и макар че никога не бях чела нещо от него, неведнъж бях слушала възторжените коментари на Делия. Той беше любимият ѝ автор, единственият, когото четеше редовно.

— Самият той е написал всичките тези ужасяващи истории — информира ме Андреа. — Пълен боклук! Някакъв си вманиачен тип, който убива хора при всяко пълнолуние! Ама че безвкусица!

— Алекс Танер е ваш племенник?

— Не ме ли слушаше, мила? Току-що ти казах...

Какво странно съвпадение, казах си наум.

— Всеки път, когато издаде някоя от долнопробните си книжки, изпраща половин дузина копия в Блекрест. Знам, че го прави само за да ме ядоса. Сякаш някога бих се насилила да прочета нещо подобно — просто така, да видя какви гадости могат да му хрумнат. Ние с Алекс не се разбираме. Никак даже. А сега, след като се е захванал с онази Тоти...

— Тоти?

— Сервитьорката.

— О, да.

— Дерек не може да го понася! Всеки път, когато Алекс дойде в Блекрест, избухва скандал. Джеси, разбира се, го обожаваше. Посветил ѝ е една от книгите си. Винаги, когато Алекс идва в имението, тя

приготвя любимите му ястия. Той дори се опита да я примами в колибата си...

— Джеси? — извиках аз, ужасена.

— За да му готви. Опита се да ми я открадне под носа. Недопустимо поведение!

— И на мен така ми се струва.

— Той е точно като майка си — безотговорен, дързък, непочтителен. Бръмчи из града с противната си червена кола и си пъха носа във всичко. И пише ония книги...

Разгледах снимката по-внимателно. Имаше невероятна прилика между Алекс Танер и братовчед му, Дерек Хоук. И двамата имаха плътни устни, неправилен нос, тъмни очи и непокорна коса. Лицето на Дерек обаче беше твърдо и решително, с изсечени черти, сурово и непреклонно. Алекс Танер, от своя страна, изглеждаше спокоен и сърдечен, с лек и приятен нрав. Косата на Дерек Хоук беше гарвановочерна, а братовчед му, доколкото си спомнях, имаше тъмнокестеняви къдрици. Очите на Хоук бяха студени и пронизващи, а на Алекс — топли и дружелюбни. И все пак изглеждаше очевидно, че двамата произхождат от едно и също семейство.

Споменах нещо по този въпрос, а Андреа Хоук ми обясни роднинските им отношения с присъщата си словоохотливост и лирични отклонения. Съпругът ѝ, Стивън Хоук, имал по-малък брат, Винсент, който бил баща на Дерек, и сестра, Мария, която се омъжила за някакъв неудачник на име Танер и така се родил Алекс. Танер били черните овци на семейството. Живеели предимно в Кан и Ница и безразборно пилеели парите си. Синът им наследил всичките им лоши качества и добавил към тях някои свои. Родителите му вече били починали, но той продължавал да живее както си знае, т.е. скандално. Дерек пристигнал в Блекрест след смъртта на родителите си и щял да наследи всичко.

— Не е ли това несправедливо спрямо Алекс? — попитах аз.

— Несправедливо? Тоя прахосник няма да получи и пукнатото пени от мен! Той се надсмива на Блекрест. А сега младият нехранимайко ще пожъне онова, което сам си е посял!

— Което сигурно е забележителна сума — не се сдържах да отбележа. — Хонорарите за книгите му сигурно са изумителни.

— Още едно нещо, което не мога да проумея — отвърна Андреа и поклати тъжно глава. — Няма смисъл да си губим времето, като говорим за него сега. Ела да ти покажа своята стая.

Отново излязохме на тясното вито стълбище. На няколко пъти едва не се изтърколих по стъпалата, но Андреа препускаше пред мен без всякакви проблеми и неспирно бърбореше за стаята, която предстоеше да видим. Бях настроена доста подозрително, след като видях личния ѝ кабинет, но останах приятно изненадана. Стените бяха боядисани в сини тонове, а на пода беше опънат тъмносин килим. Леглото имаше огромна табла от резбовано дърво и балдахин от оранжев сатен. Имаше също един помпозен стол, тоалетна масичка и грамаден черен гардероб. Отгоре му бе поставена вазичка с прекрасни оранжеви невени.

— Чудна е — прошепнах аз. — Има и вътрешна врата...

Андреа я отвори и ми показа тъмния коридор, който водеше към западното крило на имението. Тази стая бе единствената, която свързваше кулата с останалата част от Блекрест, така че можех да влизам и излизам от къщата, без да ми се налага да се спускам по призрачното стълбище всеки път, когато поискам да отида някъде.

— Нали няма да те е страх? — попита възрастната жена.

— Да ме е страх? Защо?

— Тази стая е толкова усамотена! Ще бъдеш далече от всички. Кулата, стълбището, подземие... Всичко е толкова... — Тя сякаш търсеше най-точната дума. — Толкова зловещо.

— Нищо подобно. Усамотението ми харесва.

— Тук има разни шумове, разбира се. Например вятърът — нахлува през пукнатините на външната стена и понякога ти се струва, че някой се качва по стълбището. Бих могла да ти дам и друга стая.

— Не бих си и помислила за друга.

— Бети вече се съгласи да почиства стаята ти сутрин. Ще се храниш с нас, разбира се.

— Ммм... Не и тази вечер — отвърнах припряно. — Имам една уговорка. Трябва да се видя с един стар приятел в Хоукстаун. — Нямах намерение да казвам на Андреа, че се каня да вечерям с омразния ѝ племенник.

— Това е хубаво, мила. А сега...

Двете обсъдихме предстоящата работа и аз се съгласих да се залова с мемоарите веднага след обяд. По моя молба Бети донесе поднос с храна в стаята ми. Морис пък качи куфара с нещата ми в кулата. Дадох му ключовете от колата, за да я премести в гаража, зад къщата. Следобед се преоблякох в дънки и удобен пуловер и се присъединих към Андреа, която работеше в кабинета си. Изпърво имах затруднения с почерка ѝ, но с известни усилия от моя страна успях да го дешифрирам. В пет часа вече бях напечатала цялата първа глава, а Андреа просто се разтопи от удоволствие, когато видя думите, прилежно изписани върху белия лист и подвързани в черна папка. Тя излезе от стаята, а аз почистих внимателно бюрото си и подготвих нещата си за следващия работен ден.

Стоях пред вратата на кабинета с намерението да се оттегля в стаята си, когато на площадката пред стълбището пристъпи Дерек Хоук. Все още бе облечен в огромния си кафяв пуловер. Поне минута стоя пред мен, без да промълви и дума. Беше скръстил ръце на гърдите си и ме гледаше с присвити клепачи. Бях доста изморена след дългите часове, прекарани над пишещата машина и нямах настроение за словесни битки. Понечих да го заобиколя. Той мигновено пристъпи встрани и ми препречи пътя. Това, изглежда, му беше навик. Намръщих се.

— Свършихте ли за днес? — попита той.

— Вече съм готова с първата глава.

— Забележително. Значи наистина умеете да пишете на машина.

— Мислехте, че лъжа ли?

— Не знам — отвърна провлачено той, без да откъсва поглед от мен.

— Ако нямате нищо против, мистър Хоук — заявих му неприязнено аз, — чувствам се изморена и нямам търпение да се добера до стаята си.

— Разбира се — отвърна той, след което отстъпи встрани и ми отправи ироничен поклон като галантен джентълмен от осемнадесети век. — Анди е много доволна от работата ви, мис Лейн. Надявам се, че не съжалявате за решението си да останете в Блекрест.

Вече бях стигнала до стълбището. Спрях, обърнах се и го погледнах.

— Да съжалявам? А трябва ли?

Дерек Хоук се усмихна. Съвсем не беше дружелюбна усмивка.

— Има време да разберете — отвърна той и тихичко се засмя. Звукът отекна между влажните стени и ме проследи по целия път до стаята ми.

[1] Хогарт, Уилям — английски художник и гравьор, известен с творбите си за живота в Англия през XVIII век. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

Сервитьорът ме преведе през полупразния салон. Забелязах огромната камина и грамадната медна кофа със съчки до нея. Опушени греди поддържаха ниския таван, а по облицованите с дървена ламперия стени висяха старинни щитове. На няколко от масите проблясваха свещи в зелени стъклени абажури и хвърляха издължени сенки върху белите покривки. Долавяше се приглушена музика — приятен фон за тихи разговори и празничен звън на чаши.

Чувствах се изнервена до полуда. Не ми се случваше често да приемам покани за вечеря от мъже, с които току-що съм се запознала, а онова, което бях научила за Алекс Танер, съвсем не ми помагаше да се успокоя. Имах нужда да се доверя на някого, а той беше член на семейството. Бях подбрала дрехата си изключително внимателно — къса ефирна рокля в тъмнооранжев цвят. Вървах след сервитьора и се питах дали няма да е по-добре да забравя за всичко това и да се върна в Блекрест.

В дъното на салона имаше просторна дървена тераса. Под японските фенери, висящи от клоните на дъбовете, бяха наредени грубовато издялани маси и столове. Точно под терасата ромонеше реката. Ясно долавях как водите ѝ се плискаха в коритото. В овалните сенки на фенерите различих силуетите на няколко човека. Алекс Танер седеше до парапета и се взираше в реката. Дори не ме видя да приближавам.

— Подраних с цели десет минути — обадох се аз. — Това ми е стар навик — да пристигам по-рано на срещи.

Той енергично се изправи на крака. По лицето му се разля усмивка на задоволство. Беше облечен в спортно сако на сиви и бели райета и тъмнозелена вратовръзка. Кичур тъмно кестенява коса бе паднал на челото му и му придаваше момчешко изражение. Пое ръката ми. Чарът му беше почти осезаем.

— Само когато очаквам нещо с нетърпение, все пак — добавих аз.

— Очаквала си с нетърпение тази среща? — Той ми помогна да се настаня на мястото си.

— За моя собствена изненада — да.

Той седна насреща ми. Продължаваше да се усмихва.

— И защо си изненадана? — попита ме.

— Обикновено не приемам срещи с непознати.

— Така ли го възприемаш? — повдигна той вежди. — Аз се чувствам така, сякаш те познавам от цяла вечност. Сигурно защото съм те виждал на екрана. От снощи не съм мислил за нищо друго, освен за тази среща.

— Бил си сигурен, че ще дойда? — запитах го аз.

— Естествено — отвърна той и се ухили като непослушен хлапак.

— Доста си самоуверен — отговорих с усмивка.

— Жените ме направиха такъв — не ми остана дължен той.

— Не се и съмнявам.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката ни. Отказах коктейла и настоях Алекс да не се въздържа заради мен. Той поклати любезно глава и поръча направо вечерята. Продължихме да бърборим оживено, след като сервитьорът се оттегли. Аз обсъждах ресторанта, а той коментираше качеството на храната. Когато порциите ни пристигнаха, вече се чувствах напълно спокойна и отпусната. Имаше нещо у Алекс Танер, с което мигновено печелеше хората. Питам се колко ли други жени са се чувствали по този начин. Достатъчно много, отговорих си сама.

— Доколкото разбрах, обичаш загадките — казах му, когато приключихме с предястието.

— Така ли? Защо?

— „Кръвта на Бела“ — отговорих лаконично аз.

— Значи си разбрала. Надявам се, че не си я прочела?

— Не съм — признах си аз чистосърдечно.

— Добре. Не бих искал да добиеш погрешна представа за мен. Всяка една от тези истории е написана за по-малко от пет седмици. Нямам талант, но имам най-развинтеното въображение на света. Това не е изкуство, но ми дава възможност да движа сред висшето общество.

— И всичките ти книги ли са криминални романи?

Той кимна.

— Убийства и разчленени трупове, страхливи подлеци и хубавки, целомъдрени момичета...

— Мисля, че имам един сюжет за теб — казах аз.

— Така ли?

— Едно момиче изчезва. Казва на всичките си приятели, че заминава да се омъжи, после напуска града и никой повече не я вижда.

Той се засмя приглушено, а в кафявите му очи проблеснаха игриви пламъчета.

— Вече съм го използвал в една книга. Нарича се „Удушвачът сред полето“. Всъщност, момичето излизаше за тайна среща с един непознат, когото среща в някакво заведение. Той пък беше избягал от лудницата и направо си умираше за доверчиви млади дами с руси коси. Това бе един от най-продаваните ми романи.

— И какво се случи с момичето? — попитах го аз.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Заинтригува ме.

Той ми описа в детайли някои от най-жестоките, вдъхващи ужас убийства от книгите си. Говореше безгрижно, а гласът му беше приятен и изразителен. Алекс се забавляваше със сюжетите и характерите, които сам бе създал. Почувствах как кръвта се оттегля от лицето ми, докато ми описваше потресаващата гонитба из полето. Това, което си представях, не беше русокосата, синеока героиня на Алекс, преследвана от престъпника. В съзнанието ми изникваше образът на момиче с къси червени къдрици, със закачлива трапчинка на лявата буза и животински ужас в кафявите очи. Струваше ми се, че през цялото време говорим за Делия.

Алекс ме погледна и се сепна.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Добре съм.

— Хайде, стига — каза той и се намръщи. — Лицето ти внезапно пребледня. Гласът ти трепери. Какво има?

— Разказваш толкова... живо.

— Не ми приличаш на жена с такава крехка психика. Да не би да се разстрои от кървавите ми измислици?

— Не, нищо подобно — отвърнах аз, внезапно притеснена от мисълта, че той ме взема за страхливка, която пребледнява само при

споменаването на капка кръв.

— Тогава какво има? Нали нямам пърхот по раменете? Защото веднъж видях една реклама по телевизията, в която някакво момиче пребледня, защото... — Той се опитваше да обърне всичко на шега. Усмихнах се, благодарна за загрижеността му.

— Вече съм по-добре — отвърнах му. — А ти наистина нямаш пърхот.

— Камък ми падна от раменете. Сигурна ли си, че не искаш да ми кажеш нещо?

— Не, поне засега.

— По-късно?

— Може би.

— Видя ли сега кой обича загадките?

— Това притеснява ли те?

— Интригува ме — отвърна той.

Довършихме вечерята си, потънали в оживен разговор за маловажни неща. Постепенно осъзнах, че въпреки проблема си наистина се забавлявам и почувствах нарастваща симпатия към този човек, който съумяваше да остане все така остроумен, забавен и сърдечен. Имах чувството, че наистина сме отдавнашни приятели. Питях се дали не трябва да му се доверя. Изпитвах отчаяна нужда да поговоря с някого за мистериозното изчезване на Делия, и все пак... Този мъж беше братовчед на Дерек Хоук.

Реших да отложа това решение за известно време. Той ме разпитва за филмовата индустрия и като че ли не беше никак разочарован, че не съм истинска знаменитост. После ми разказа за някои проблеми, които възникнали с неговите издатели и доста хумористично ми описа как държал поредица от лекции пред достопочтени дами с шапки на цветя, които имали ненаситна страст към убийства, и колкото по-кървави — толкова по-добре.

— Поглъщаха жадно всяка моя дума — добави Алекс.

— Обикновено хората са любопитни — отбелязах аз.

— Аз също — призна си той. — По отношение на теб. Чудя се защо му е на такова приказно създание като теб да се навърта из град като Хоукстаун. Снощи ми каза, че идваш да посетиш близък роднина, и все пак още не си споменала брат или сестра, леля или чичо.

Започвам да подозирам, че си тук с някаква тайна мисия и няма никакъв роднина.

— Поне за последното си прав — отвърнах аз.

— Знаех си.

— Точно там е проблемът.

— По-точно? — попита той и небрежно се подпря с лакти върху масата. Топлите му кафяви очи изразяваха очакване, плътните му устни се извиваха в лека усмивка. Очевидно очакваше да чуе някоя несериозна женска история. Поех си дълбоко дъх.

— Не съм сигурна, че трябва да ти разкажа за това — промълвих накрая.

— Защо?

— Имам известни притеснения.

— Хайде, моля те — каза той. — Аз съм отличен слушател.

Поколебах се само за момент.

— Добре...

Разказах му всичко, още от нощта, в която Делия се прибра у дома и за първи път ми каза, че на партито в Сохо срещнала някакъв невероятен мъж. Говорех тихо, овладяно. Спирах от време на време, за да се досетя за някоя и друга подробност. Алекс се облегна на стола си и обгърна лактите си с длани. Докато ме слушаше, лицето му се свиваше в многозначителна гримаса, сякаш му бе трудно да повярва на думите ми. Когато привърших разказа си, той повика сервитьора и поръча две уискита — двойни, без сода.

— Струва ми се, че имаш нужда да пийнеш — обърна се той към мен, когато сервитьорът се оттегли.

— Мислиш ли, че съм луда, задето подозирам братовчед ти, че е... сторил нещо на Делия? — попитах го напрегнато аз.

— Не знам какво да мисля — отвърна той. — Направо не е за вярване.

— Знам. В наше време никой не може просто да изчезне. Не е нормално.

— Не и в истинския живот. В книгите сякаш звучи убедително, но когато се случи в действителност, човек трябва да има логични причини. Не бива да правим прибързани заключения. Трябва да обсъдим проблема от всички възможни страни.

— Опитах се. Ако познаваше Делия...

— Не бързай. Имам нужда да помисля.

Седяхме в пълно мълчание, докато сервитьорът не се върна с напитките. Лъч синя светлина от свещта падаше върху покривката, а в краката ми проблясваше бледожълтото пламъче от фенера. Цветовете потрепнаха като живи, когато клоните на дъба се разлюляха от вятъра. До терасата долиташе музиката от салона, мека и приглушена. Алекс Танер седеше насреща ми с изправени рамене. Той намести възела на вратовръзката си. Веждите му се сключваха на челото в замислена гримаса. Когато уискито пристигна, той погълна своето на три глътки. Аз отпих предпазливо от чашата си.

— За втори път от двадесет и четири часа насам ми се налага да пия алкохол — отбелязах аз. — Не ми се иска да развалям представата ти за безупречна светска дама, но наистина не го обичам.

— Изпий го все пак. Имаш нужда.

Обърнах чашката с разтреперана ръка. Уискито беше силно. Алекс Танер барабанеше с пръсти по масата, все още навъсен. Почувствах парливата струя да се разлива по гърлото ми. Това ме замая, но поне вече не се чувствах толкова напрегната. Бях му разказала всичко, бях му прехвърлила част от грижите си. Чувствах животинско облекчение. Знаех, че той ще ми помогне. Вече не бях сама в тая каша.

— Не се разбираш много с Дерек, нали? — осмелих се да го попитам накрая.

— Истината е, че го ненавиждам, но това не ми дава право да го обвинявам необосновано в такова тежко престъпление.

— Мислиш ли, че е способен да го извърши?

— Дерек е способен на всичко. Но по-добре ми разкажи за братовчедка си. Вече разбрах, че е актриса, но що за човек е тя?

— Пълна с живот и енергия. Обича развлеченията — стига да са здравословни. Не пие и не пуши, макар че има доста грубоват речник. Всъщност приказва като пиян моряк, но това е част от чара ѝ. Обожава предизвикателствата. Веднъж се качи на една бронзова статуя в центъра на Пикадили Съркъс и взе да хвърля захарни целувки към тълпата, която се насъбра да гледа. Това, разбира се, беше хрумване на нейния агент. Така попадна във вестника с една зашеметяваща снимка, която ѝ помогна да изгради имиджа си на необузdana лудетина. Лудетина — това определение сякаш е най-подходящото за Делия, но

това не я прави по-малко мила, сърдечна и почтена. Виждала съм я да изпразва портфейла си заради сирачета и да плаче от съжаление, че няма повече пари. От години споделяме мъничкото си апартаментче в Челси. Можехме да се преместим в по-голям, но този си го обичаме. Тя... просто не е такъв човек — да избяга с някакъв си мъж.

— Разбирам — отвърна той. — И ти вярвам.

— Мисля, че този човек й е направил нещо — прошепнах аз. Гласът ми трепереше. Отместих поглед от Алекс.

— Не знам... какво да кажа — пророни накрая той. — Сякаш всички следи водят към него, но липсва сериозен мотив.

— Трябва да има — отвърнах разпалено аз. — Просто трябва да има.

— Не каза ли, че братовчедка ти е изтеглила спестяванията си от банката?

— Хиляда и сто паунда. Защо... защо питаш?

— Тъкмо ми хрумна... — Гласът му беше изключително сериозен. Като че ли му беше трудно да обясни онова, което се въртеше в ума му. — Дерек има известни вложения в Лондон. Управлява ги една фирма. Знам, че напоследък е направил доста сделки. Знам също, че поиска леля Анди да му заеме пари, за да покрие някакви загуби. Не знам подробности, но доколкото ми е известно, тя отказа да му даде парите. Двамата се спречкаха. И все пак... това не е толкова важно.

— Но това вече е мотив — настоях разпалено аз.

— Хиляда и сто паунда? Не ми се вярва, Дебора.

— Човек като него...

— Трябва да бъдем справедливи — отвърна спокойно Алекс. — Той твърди, че никога не е виждал братовчедка ти. Нали знаеш, че това може и да е вярно. Тя може да е прочела статията и да е измислила цялата история, както Дерек ти е подхвърлил. Може би в цялата работа дори не е замесен мъж. Сигурно просто е искала да се усамоти за известно време. В артистичните среди, доколкото знам, цари пълен хаос и напрежение. Може би е искала да се откъсне от всичко това за няколко седмици, без да казва на никого къде отива. Вероятно е искала да размисли, да подреди живота си. Това е доста модерно в момента. Индуските проповедници...

— Делия би полудяла, ако ѝ се наложи да остане сама в продължение на двадесет и четири часа — прекъснах го аз. — Освен това животът ѝ беше свършено подреден. Имаше хубава работа в шоу програма, от която печелеше купища пари. Това напълно я задоволяваше. А идеята ти за индуския проповедник е направо смешна, и то меко казано. Ако се бе опитала да се консултира с гуру, това би било омраза от пръв поглед.

— Но все пак е напуснала работата си — настоя Алекс.

— Защото смяташе да се омъжи. Никога не би го сторила, ако нямаше разумна причина. Тя обичаше този спектакъл.

— Никога не можеш да си сигурна за другите хора — отвърна Алекс.

— И братовчед ти ми каза нещо подобно.

— Но е истина.

Известно време Алекс мълчеше. Беше потънал в мислите си. Японските фенери обливаха терасата в червеникавата си светлина. Няколко жълда изтрополиха по дървените дъски на пода. Долавях аромата на реката. Алкохолът започваше да ми действа и всичко ми се струваше някак замъглено. Вперих поглед в мъжа насреща си. Спортното сако обгръщаше ласкаво широките му рамене. Ръцете му бяха отпуснати в края на масата — силни, тъмни ръце, които сякаш живееха свой собствен живот.

— Не биваше да те натоварвам с всичко това — промълвих сънено аз. — Не трябваше да те въвличам. Той ти е братовчед...

— Имаш нужда от помощ — отвърна Алекс. — Не ми се вярва нещо сериозно да се е случило и съм сигурен, че братовчедка ти скоро ще се върне. Но все пак разбирам безпокойството ти. Не можеш да седиш безучастно и да чакаш да се завърне у дома.

— Нямам такова намерение — отговорих му аз. — Смятам да събера доказателства. Затова останах в Блекрест.

— Не съм съвсем сигурен, че одобрявам този ход — каза той.

— Защо?

— Все още не мога да повярвам, че Дерек е замесен в това, но ако наистина е, и ако знае, че го подозираш, Блекрест не е най-безопасното място за теб. По дяволите! Тази история ми звучи като сюжетна линия от собствените ми книги. Само че е истинска.

— Мога да се грижа за себе си.

— Виж, нали Дерек ти е казал, че има човек в Лондон, който работи по случая. Може пък той да открие нещо.

— Не вярвам, че такъв човек съществува — отвърнах аз. — Смятам, че ми го каза, за да може временно да ме успокои и да ме държи настрана от полицията.

— Чудя се... Имам един приятел, Мартин Крег. Той е детектив. На няколко пъти ми е помагал за книгите — проверявал е детайли по полицейските процедури, потвърждавал е факти за поведението на престъпниците, такива неща. Бих могъл да му се обадя в Лондон и да го помоля да се поразрови. Мартин е много добър. Ако в тая работа има някаква мръсотия, той ще я открие. Дължи ми услуга. Ще му се обадя.

— Много мило от твоя страна.

— А междувременно искам да се махнеш от Блекрест. Тревожа се за теб.

— Не бива — отвърнах му. — Вече съм голямо момиче.

Алекс Танер се усмихна.

— Ще трябва да ти повярвам — каза той. — Знаеш ли, ти си забележителна жена. Никога не съм срещал друга като теб. Представяш ли си, водя си съвсем обикновен, безличен живот, и както си шофирам в една дъждовна нощ, замислен за глупавите си проблеми, спирам да сменя една спукана гума и се оказвам въввлечен в нещо необикновено. — Той поклати глава и направи знак на сервитьора. — Направо не е за вярване. Сметката, моля.

Той плати сметката, остави внушителен бакшиш и ме поведе по дъсчения под на терасата към главния салон. Главата ми се завъртя от неочакваното движение, походката ми беше нестабилна. Алекс сякаш го забеляза. Когато най-после се озовахме навън, той ме хвана за ръката и ме поведе по някаква пътека, която се виеше покрай реката. Не се възпротивих. Ръката му здраво ме поддържаше. Залитнах веднъж или два пъти. Мирисът на реката все по-натрапчиво се набиваше в ноздрите ми — ухаеше на кал, мъх и водорасли. Беше студено. Раменете ми потръпваха. Алекс спря, свали сакото си и ме загърна с него.

— Наистина нямаш навика да пиеш, нали?

— Нали ти казах, че не пия. Пияна ли съм?

— Не съвсем. Имаш нужда само от малко чист въздух, за да ти се проясни главата. Но в ресторанта ми се струваше, че всеки момент ще се приземиш по очи на пода.

— Питието беше силно — опитах се да протестирам.

— Ти си пълна с изненади — отбеляза той.

— Къде отиваме?

— Хрумна ми, че можем да се пошляем малко покрай реката, докато ти попремине. Надолу по течението има един парк, гледката оттам е прекрасна. Любимото кътче на местните тийнейджъри. Ходят там да се натискат.

— И ние ли отиваме за това? — едва успях да промълвя, упоена от алкохола.

Той се засмя приглушено.

— Не съм такъв грубиян. И нямам навика да напивам жените, за да се възползвам от тях. Все пак, ако нямаш нищо против...

— Да вървим — отвърнах аз. — Не съм чак толкова пиана.

Той отново се засмя. Беше такъв приятен звук. Ръката ми бе сгушена на топло в неговата. Тежкото спортно сако висеше на раменете ми. Материята леко драскаше кожата ми и ухаеше на груба мъжественост. Вървахме в мълчание. Спуснахме се към брега на реката и последвахме пътеката, която се губеше из гората. Луната беше ярка, лъчите ѝ се прокрадваха през листатата на дърветата. Пурпурни сенки танцуваха по прашната пътека. Под краката ни хриптяха жълъди и мъртви листа. Подминахме двойка стреснати тийнейджъри, седнали на стара мраморна пейка под едно дърво. Реката се плискаше шумно в коритото си някъде се обади кукумявка. Чувствах се замаяна като в някакъв приказен сън, спокойна и отпусната.

Алекс вървеше напред с дълги, уверени крачки. Трябваше да подтичвам след него, за да не изостана. Заведе ме до една пейка досами реката. Положи длани на раменете ми и ме настани на пейката, сякаш бях някакъв инвалид, който не би могъл да се справи сам. Облегнах се на дънера на дъба зад себе си и затворих очи. Алекс загребва пълна шепа камъчета и ги хвърли във водата. Чу се приглушено шляпване и водната повърхност се набръчка.

Не знам колко дълго съм седяла, преди отново да отворя очи. Чувствах се напълно освежена, въпреки че долавях леки пулсации в слепоочието си, които заплашваха да се превърнат в адско главоболие.

Алекс стоеше над мен със скръстени на гърдите ръце и замислено ме наблюдаваше. За миг ми се стори, че е Дерек Хоук. Невероятно беше колко много си приличаха двамата братовчеди.

— По-добре ли се чувстваш? — попита ме той.

— Много по-добре.

— Главата ти проясни ли се?

— Почти.

— Това е добре.

— Сигурно ме мислиш за наивна хлапачка, щом не мога да изпия едно уиски, без да залитам след това. Чувствам се като истинска глупачка.

— Аз пък те намирам очарователна — отвърна той. — За какво ще си говорим? Нощта е прекрасна. Щурците свирят, луната е високо, а ти не искаш да се натискаме. Можем поне да поговорим.

— Разкажи ми за себе си — казах с усмивка. — Разбрах, че си много сръчен със спуканите гуми, знам също, че пишеш криминални романи и това е всичко, което ми е известно за теб.

— Анди не ти ли разказа нещичко?

— Опасявам се, че тя е доста предубедена.

Той се засмя.

— Тя е едно славно старо момиче. Много съм привързан към нея, а и тя ме обича дълбоко в себе си. Ако поискам, бих могъл да я спечеля изцяло, но не виждам особен смисъл, не мислиш ли? Дерек успешно я е убедил, че моята особа не заслужава никакво внимание. Това би трябвало да ме разстройва, но не е така. Той ще прекара живота си, затворен в оная стара купчина камъни и ще чака да получи парите ѝ. А някой ден те наистина ще станат негови и той ще осъзнае, че най-хубавите дни от живота му са безвъзвратно отминали и че парите не могат да му купят щастие. Свикнал съм да бъда аутсайдер, синът на омразните Танер, които живяха нашироко и умряха изморени и без съжаление. Наричаха ги позор за семейството, но те изживяха щастливо живота си. Сега нямам корени, нямам роднински връзки и съм свободен да подреждам живота си, както намеря за добре.

— Наистина ли си толкова безгрижен? — попитах го аз.

— Какво имаш предвид?

— Наистина ли Блекрест и семейството означават толкова малко за теб? Наистина ли си толкова доволен да се правиш на независим, да

стоиш настрана и да гледаш как Дерек наследява всичко? Нима то не е толкова твое, колкото и негово?

— Това е решението на Анди. Сама реши така — не без помощта на Дерек, разбира се. Аз не се оплаквам.

— Но ти си човешко същество — негодувах аз. — Нима не изпитваш горчивина?

— Горчивина? Животът е твърде кратък.

— Изглежда ми несправедливо Анди да те отблъсква по този начин.

— Може и така да е, но аз съм непоправимата черна овца. Дерек винаги е бил любимецът на фамилията. Винаги е бил прилежен, послушен и умееше да печели благоразположението на околните. Дори когато бяхме още деца. Аз бях този, който чупеше прозорци, пяхаще жаби в леглото на камериерката и отказваше да си изяде десерта. Дерек винаги се държеше прилично, обръщаше се към стария Стивън Хоук със „сър“ и позволяваше на Анди да се суети около него. Като деца прекарвахме доста време в Блекрест. Дерек още тогава знаеше какво би могъл да спечели, ако се държи подобаващо. На мен никога не ми пукаше. И сега не ми пука.

— Наистина ли е бил такова послушно дете?

— Да, когато наоколо имаше някой възрастен. Правеше всичко, което му кажеха. Но когато бяхме сами, ставаше съвсем различен. Неведнъж са ме наказвали заради неговите пакости. Никога не ме питаха дали съм виновен или не. Никой не допускаше, че Дерек е способен да сложи захар в газовата печка на семейство Рол или да съсипе новата рокля на Анди. Усмиваше се самодоволно, докато понасях наказанието заради него. Обичаше да ми се подиграва — често повтаряше, че когато порасне Блекрест ще е негов, а аз ще вия отвън като премръзнало куче.

— Това е ужасно! — възкликнах аз.

Алекс отново се засмя.

— Звучи като сцена от „Брулени хълмове“, нали? Само че аз не приличам на Хийтклиф. За мен беше забавлението, Дерек ще обере наградите. Така сме квит.

— И ти нямаш нищо против той да обере наградите?

Алекс повдигна рамене.

— Нямам време за мрачни размисли. Животът е толкова разнообразен, така забавен. Натъквам се на какви ли не приключения. Понякога даже срещам красиви момичета, които са спукали гума наред с страховита буря и се нуждаят от помощта ми, за да открият изчезнали роднини. Кой съм аз да се оплаквам? Мислиш ли, че ще можеш да станеш?

— Ще опитам — отвърнах кисело аз. Успях. Даже се справих отлично.

— Добре ли си?

— Съвсем.

— Ти си първото съвременно момиче, което познавам и което не може да изпие едно малко уиски. Установил съм, че повечето жени са в състояние да ме напият до безпаметност. Обзалагам се, че и не пушиш?

— Не пуша.

— Забележително. Ти си пълна с добродетели.

— Това лошо ли е?

— Хм, действа ми... освежаващо. И доста обезкуражаващо, за съжаление.

— Не се отказвай съвсем — казах му ласкаво аз.

— Нямам такова намерение — отвърна той с насмешлива сериозност.

— Колкото и да не ми се иска, предполагам, че трябва да се връщаме — прошепнах аз.

— Готова ли си?

Кимнах, а Алекс пое ръката ми в своята. Вървахме бавно по пътеката към паркинга. Никой от нас не проговори. Алекс като че ли бе потънал в мисли. Чувствах се приятно, в безопасност, щом го усещах до себе си. Стигнахме до паркинга, а аз свалих сакото му от раменете си и му го върнах. Той го облече и намести вратовръзката върху широките си, мъжествени гърди. Стояхме до колата ми. Изглеждаше съвсем порутена до супермодерния му спортен автомобил.

— Кога ще те видя отново? — попита той. — Добре е да поддържахме връзка.

— Утре следобед смятам да се отбия до Хоукстаун — отвърнах аз.

— Защо не минеш покрай моята къщурка? Може пък да е изскочило нещо.

Той подробно ме описа къде се намира домът му. Стояхме край колата и никой от нас не искаше да се сбогува. Алекс тъпчеше чакъла с върхчето на обувката си. Луната осветяваше притихналия паркинг, на който бяха останали само нашите коли. Ресторантът вече тънеше в тъмнина. Долавях шумоленето на вятъра в буйните треви по течението на реката. Алекс сякаш искаше да каже нещо, усещах го, но не знаеше как да се изрази.

— Хм... Ще бъдеш внимателна в Блекрест, нали? — прошепна накрая.

— Много ще внимавам.

— Просто... за всеки случай — добави той.

— За всеки случай. Прекарах чудесна вечер, Алекс. Чувствам се много по-добре, наистина. Нали ще се обадиш на твоя приятел детектива?

— Ще бъде първата ми работа сутринта.

— Надявам се той да се натъкне на нещо.

— Сигурно ще установи, че братовчедка ти е по-добре от всякога и си почива в някое курортно градче. Вярвам, че ще се върне, и нямам търпение да се запозная с нея. Вече имам толкова неща, за които да ѝ благодаря.

— Така ли?

— Ако не беше Делия, двамата с теб никога нямаше да се срещнем. Вече я харесвам, защото ни събра.

Усмихнах се и отворих вратата на колата си.

— Трябва да вървя. Беше ми толкова приятно...

— Ще те последвам с моята кола. Не мога да те оставя да се прибираща сама през нощта. Ще карам след теб до портала.

— Много мило, но...

— Няма смисъл да спориш — прекъсна ме решително Алекс. — Чувствам се отговорен за теб. — Той спря и ме погледна в очите. После се ухили по детински. — Това е страхотно чувство.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Паркирах колата си зад стария ролс-ройс и изключих двигателя. Гаражът беше огромен и тънеше в безпорядък. Освен четирите коли вътре имаше дървени щайги, разглобени мебели и кой знае защо, стара карета със счупени оси. Слязох от колата. Прииска ми се да си бях взела фенерче. Вътре беше тъмно като в рог, само няколко лъча лунна светлина се прокрадваха през отворената врата на гаража. Лъхна ме миризма на масло, бензин, ръжда и изгнила кожа. Стъпките ми отекваха в мрака, докато си проправях път да затворя вратата. Тя изскърца, спускайки се бавно надолу, и накрая се затвори с тъп звук. Стоях, изпълнена с нерешителност, и се питах накъде да тръгна.

Преди да изляза, Бети ми бе дала ключ за някаква задна врата и специални указания как да стигна до стаята си в кулата. Вратата водела към коридор, който пък щял да ме заведе до тясна задна стълба към коридора пред стаята ми. Бети ме информира също, че по този начин няма да ми се налага да минавам през подземие и по спираловидната стълба към кулата. Само че в този момент аз се приготвих да излизам и не обърнах кой знае какво внимание на думите ѝ. А сега се чувствах съвсем объркана. Морис бе изкарал колата ми пред къщата, така че на излизане нямах възможност да мина по пътя на Бети. Чудех се къде ли трябва да търся вратата, която ми бе описала.

Гаражът се намираше зад имението. Една пътека с ириси по края се виеше покрай тъмните сенки на храстите и излизаше на малка площадка, където започваше зеленчуковата градина. В задната си част Блекрест приличаше на старинен замък, съграден от грозна камара камъни, с тъмни прозорци, които се взираха заплашително в мен, докато неуверено си проправях път покрай храсталака. Къщата изглеждаше леко наклонена и оставяше впечатлението, че всеки момент ще рухне. Минах покрай редичка от прозорци, които вероятно гледаха към подземие. Няколко от тях бяха счупени. Назъбени, черни дупки ме гледаха от мрака. Видях навеса за градински инструменти. Една мотика бе опряна на тухлената стена. Завих зад ъгъла почти

уверена, че ще намеря тайната врата. Вместо това се озовах пред висока каменна ограда, покрита с бръшлян.

Дали пък Бети не беше споменала нещо за ограда? Опитах се да си припомня думите ѝ. Сетих се, че ми говореше за някаква старинна порта. Да, беше ми казала да намеря портата. После трябваше да премина под няколко арковидни подпори, които би трябвало да ме изведат точно зад кухнята. Залутах се покрай оградата, твърдо решена да открия вратата. Листата на бръшляна шумоляха при всеки порив на вятъра. Някаква котка прескочи оградата и тупна в краката ми. От устните ми се изтръгна ужасен вик. Сърцето ми заблъска ожесточено в гърдите.

Това е абсурдно, казах си наум. Цялата треперех от студ и колкото и да се опитвах да си втълпя, че съм съвсем спокойна, едва не получих сърдечен удар, когато котката се изтърколи пред мен. Краката ми се огънаха, главата ми пулсираше в слепоочията. Трябваше да спра за миг и да се овладеея. Котето се увиваше около краката ми и мъркаше от удоволствие. След миг праметна дългата си опашка около глезена ми. С нечовешко усилие на волята се сдържах да не изкрещя отново.

— Не прави така, котенце — процедих неприязнено.

Обидена, котката се стрелна в тъмнината. Най-после събрах достатъчно смелост, за да се придвижа покрай оградата. Старата порта от ръждясало ковано желязо се намираше навътре в стената. Посегнах да я отворя. Пантите изскърцаха тревожно. Промуших се през тесния отвор. Ръката ми трепереше, докато затварях вратата зад гърба си. Мислено проклинах палавата котка и цялата котешка напаст.

Високите, арковидни подпори образуваха дълъг тунел. Дебелите стени от двете страни на пътеката бяха покрити с пълзящо растение, което наподобяваше орлови нокти. Дългите му филизи се спускаха от дървения навес над главата ми. Лунната светлина се прокрадваше през листата му и хвърляше причудливи сенки по пътеката. Миришеше на застояло. Имаше мраморни пейчици на равни разстояния и някой бе забравил на една от тях сламена шапка и ножици. Звукът от тънките ми токчета отекваше в тунела. Странно, но това ме плашеше. Чувствах се напрегната, сякаш очаквах всеки момент още някоя котка да скочи в краката ми. Вятърът, който подухваше в листата на растенията, звучеше като човешки шепот. Прищя ми се да си затананикам някоя весела мелодийка, но се отказах. Вече виждах края на тунела.

Почти бях стигнала до изхода, когато мощно бръмчене разцепи нощната тишина. Моторният рев се извиси за миг, преди да заглъхне с приглушено жужене. Някой току-що бе влязъл с мотор в гаража. Или поне ми се стори, че е мотор. Долових шумни стъпки, които се приближаваха към каменната ограда, а после и пронизителното скърцане на задната порта. Побързах да се отдръпна в мъничката ниша зад една от мраморните пейки. Движех се бързо и инстинктивно. Мустачките на орловите нокти се отъркаха в раменете ми. Скрита в плътната сянка, се чувствах напълно сигурна, че никой не би могъл да ме забележи откъм тунела. Дочувах стъпки по пътеката — бързи, уверени крачки, които все повече ме приближаваха.

Беше Нейл, облечен в черните дънки и кожено яке, с които го видях за първи път. Силуетът му се придвижваше бързо в сенките, ботушите му тъпчеха ожесточено праха по пътеката. Почувствах се като истинска глупачка, задето се крия като престъпник в мрака, но сега би било още по-смустващо да изляза пред него от прикритието си. Подмина ме, без да погледне към моето скривалище, но когато достигна края на тунела, сякаш се поколеба и внезапно се обърна назад. Приличаше на опасен хищник, застанал на няколко ярда от мен на фона на лунната светлина. Сигурна бях, че няма начин да ме види, но напрегнатият му поглед сякаш ме пронизваше. Той постоя така още миг, вперил поглед в сенките на мрака, а после се обърна и потъна в тъмнината на нощта.

Цялата треперех и, кой знае защо, се чувствах виновна. Уж бях зряла жена, а се криех малодушно в мрака, боях се дори да дишам и крещях като идиот, когато някаква си котка се хвърляше в краката ми. Обикновено се гордеех с железните си нерви, но тази вечер те очевидно ми изневеряваха. Държах се като глупава женичка в някой от ранните филми на Хичкок. Мислено се съмних и решително се отправих надолу по тунела. Нейл не се виждаше наоколо. Това поне беше успокоително.

Блекрест хвърляше заплашителна сянка над двора. Задните стълби бяха обгърнати от гигантски дървета. Виждах наклонения силует на кулата като пречупена пръчица на фона на нощното небе. Откъм кухнята долиташе мъждива струйка светлина. Пред мен се издигаше някаква врата и вече не се съмнявах, че ключът ми ще пасне на ключалката. Пристъпих към нея в сумрака, заобикаляйки дънерите

на дърветата, и безмълвно благодарих на Бети, че е оставила лампата включена. Почти бях стигнала вратата, когато внезапно светлината премигна и замря. Стъписах се и спрях. Вратата се отвори и някой прекрачи прага. Зърнах късче бяла дреха и, след като се вгледах по-внимателно, копринен блясък на руси коси. Онора спря за миг и безмълвно се плъзна в сенките на двора.

Наблюдавах я, без да помръдвам, изпод увисналите клони на дъба. Отдавна беше превалило полунощ. Нейл се връщаше от нощната си работа в града, а тя сигурно го беше чакала. Това, че Дерек Хоук ѝ бе забранил да се среща с момчето, очевидно нямаше да я спре. Не откъсвах поглед от нея, докато се приплъзваше в сенките на дърветата, а бялата ѝ рокля блестеше ослепително, погалена от лунните лъчи. Тръгна към цветната градина, подмина изкуственото езерце с пречупен фонтан и гъвкавите клонки на вечнозелените храсти, и се спря до градинската беседка край шадравана. В този момент от сенките се показва гъвкавата фигура на Нейл. Ефирното бяло петънце се сля с черния силует, твърде далеч от мен, за да ги видя ясно. Въздъхнах дълбоко.

Колко е хубаво да си на седемнайсет, помислих си с копнеж, да бъдеш влюбен и пълен с буен протест, с дивни, романтични мечти. После си спомних какво е да си на седемнайсет и реших, че все пак на двадесет и четири се чувствам по-добре. Предпочитах да съм изживяла болезнения крах на мечтите, заменени от практична предвидливост. Потиснах тези мисли и побързах да се пхна в къщата.

В коридора беше включена лампа, така че успях лесно да открия и изкача тясната стълба към коридора пред моята стая. Къщата тънеше в тишина. Стените сякаш се вслушваха в стъпките ми, докато вървах по неугледното коридорче към стаята си. Бети бе оставила лампата включена, завивките на леглото ми бяха отметнати, а върху пухената ми възглавница бе разстлана нощница. На пода гореше малка газова печка, а на масичката до леглото ми бе поставена чинийка с шоколадови бисквити и чаша мляко. Усмихнах се, щом видях бисквитите и млякото. Очевидно бях спечелила сърцето на Бети. Кръглата стая беше топла и уютна, и сякаш ме очакваше.

Оставих нощницата настрана и намъкнах копринена пижама в яркорозови и оранжеви цветове. Такива дребни нещица са в състояние да повдигнат духа ти, когато се чувстваш самотен в чужда къща.

Леглото ми беше топло и чисто, ленените чаршафи ухаеха на сапун, а аз не бях никак изненадана да открия бутилка с топла вода, пъхната в завивките ми. Настаних се удобно, наместих възглавницата зад тила си и посегнах към бисквитите и млякото. Трохите да вървят по дяволите, казах си доволно. Рядко можех да си позволя подобен лукс. Не биваше да забравям да благодаря на Бети, когато дойде да ме събуди на сутринта.

Чувствах се изморена — толкова изморена, че тялото ме болеше, но никак не ми се спеше. Вятърът свиреше в бойниците на стената, която обгръщаше стълбището. В действителност звучеше така, сякаш някой се качва по стълбите, но аз бях твърдо решена да не позволя обичайните звуци в старата къща да ме обезпокоят. Очаквах подът да скърца, прозорците да дрънчат, а мишките да се гонят по стените, но не биваше да обръщам внимание на причудливите звуци. Стаята ми бе уютна, леглото — меко, а млякото и бисквитите бяха повече от вкусни.

Мислех си за Алекс Танер. Чувствах се много по-добре, след като знаех, че е на моя страна. Той бе съгласен с мен, че при сегашните обстоятелства не мога да се обърна към полицията, но бе поел ангажимент да се обади на приятеля си в Лондон, а междувременно аз щях да се поразроя за някакви доказателства, че Делия е била тук. Дерек Хоук го бе отрекъл и нито Бети, нито Андреа ми бяха дали никакъв знак, че знаят нещо по въпроса. Ако братовчедка ми бе идвала в този дом, то това бе останало тайна за обитателите му. И все пак някой може и да бе забелязал, някой би могъл да подозира нещо. Това, че щях да работя за Андреа Хоук, бе безценен дар от съдбата. Така поне имах достъп до къщата.

Посегнах към последната бисквитка. Чаршафите ми бяха посипани с шоколадови трошички, но това не ме засягаше. Облегнах се на възглавницата си и се замислих. Изглеждаше ми невероятно, че едва вчера сутринта съм се събудила в апартамента си в Челси, заслушана в обичайните звуци на трафика отвън, изправена пред поредния дълъг, ужасяващ ден без работа. Нима бе изминало само толкова време, откакто се отпуснах на дивана си с чашка кафе, втренчила поглед в последната снимка на Делия, и съвсем импулсивно реших да замина за Хоукстаун? Струваше ми се, че са изминали години. Изтупах трохите от леглото си с ясното съзнание, че още дълго време няма да заспя.

Бях донесла в стаята си една от книгите на Алекс Танер. Сега беше на масичката до леглото ми. Наричаше се „С мисъл за моргата“, а заглавието бе изписано с кървавочервени букви върху ярката корица. Посегнах към нея и я разтворих. Беше изненадващо добра. Алекс имаше стегнат изказ, а сюжетната линия се движеше между серия жестоки престъпления и кървави убийства. Напрежението достигаше връхната си точка, когато наивната му героиня отиваше да се срещне с убиеца в порутена стара барака на брега на морето.

Четох почти цял час и непрекъснато си повтарях, че не е редно човек да чете подобно нещо, когато се намира в усамотена стая на върха на вековна кула, и все пак не спирах да обръщам страница след страница. Изпърво едва долових звука, който идваше отвън. Помислих си, че отново е вятърът. Оставих книгата настрана и се съсредоточих върху шума. Някой се качваше по витото стълбище. Вече нямах основание да се съмнявам. Ясно долавях стъпките по стъпалата и чух как някой се изкачи на площадката пред стаята ми. Не помнех дали съм заключила вратата или не. Кръвта замръзна във вените ми. Бях на път да изкрещя от ужас, когато някой почука неуверено по вратата.

В първия момент бях неспособна да реагирам. Просто седях в леглото си, а сърцето ми препускаше като обезумяло. Който и да бе отвън, почука отново, този път по-силно от първия. Бравата се завъртя и щракна, но вратата се оказа заключена. Опитах се да извикам, но от гърлото ми не се изтръгна никакъв звук.

— Мис Лейн?

— Кой... кой е?

— Онора.

— Господи — процедих аз през зъби.

— Какво казахте?

— Изчакай минутка — извиках аз.

Нахлузих чифт розови пантофи с високи токчета и се отправих към вратата. На прага стоеше Онора, бледа като мъртвец. Роклята ѝ бе изцапана с тревистозелени петна. Отвън нахлу струя хладен въздух. Дръпнах момичето в стаята и побързах да заключа вратата.

— Простете, че ви тревожа по това време — каза тихичко тя.

— За последните три минути остарях с десет години! — Гласът ми не прозвуча никак дружелюбно.

— Изплаших ли ви?

— Това е доста слабо казано.

— Извинете — повтори тихичко тя.

Понечих да ѝ отправя и друга гневна забележка, но в този момент отново забелязах преbledнялото ѝ лице. Момичето изглеждаше изплашено и разстроено. Преглътнах саркастичните думи и мигом забравих собствения си страх. Посочих помпозния стол и ѝ казах да приседне.

— Нещо не е наред ли? — попитах я предпазливо.

— Аз... Не знам.

— Предполагам, че просто си ми дошла на гости. Все пак часът е едва един и половина след полунощ. Много се радвам да те видя. Бих искала да имам с какво да те почерпя, но вече изядох бисквитите и млякото, които Бети бе оставила.

Онора приседна на стола с ръце, свити в скута ѝ.

— Какво искаше? — попитах я аз, този път с по-мек тон.

— Нищо. Искях просто да стигна до стаята си.

— По витата стълба и през моята стая?

— Да — отвърна простичко тя.

— Би ли искала да ми обясниш по-подробно?

— Стаята ми е надолу по коридора — промълви Онора. — Доста е далече от останалите. Аз... сама пожелах така. Можех да мина през кухнята и нагоре по стълбището на прислугата, но... не исках да минавам оттам. Единственият друг път е през вратата на мазето, по стълбите за кулата и... през тази стая. Не исках да ви стряскам, но...

Гласът ѝ замря, а очите ѝ се вторачиха в скута ѝ. Тя оправи припряно роклята си. После наклони глава и ме погледна. Розовите ѝ устенца потрепваха, а очите ѝ бяха пълни със съмнение. Като че ли искаше да ми се довери, но се колебаеше. Приседнах на леглото си и се престорих, че ми се струва съвсем нормално да си побъбря с някой посред нощ.

— Идваш от задния двор, нали? — попитах небрежно аз.

— Откъде знаете?

— Видях те. Видях и Нейл.

— Той спомена, че му се е сторило, че някой го наблюдава в тунела — отвърна Онора.

— Аз бях. Той ме изплаши. Скрих се в сянката. Когато видях кой върви в тунела, се почувствах като глупачка и реших да не се обаждам.

— Слава богу! Притесних се. Мислех, че е бил Дерек — затова исках да се върна в стаята си оттук. С него снощи се скарахме, а днес ме наблюдаваше цял ден. Помислих си, че тази вечер ме е видял да се измъквам.

— И реши, че те чака долу, за да те смъмри, когато се прибираш? Тя кимна, все още бледа от напрежението.

— Е, значи го измамихме — отвърнах аз, сякаш съм участвала в някаква детинска конспирация.

— Благодаря ви, задето не споменахте, че сте ме видяла снощи. Той подозира къде съм била, разбира се, но ако му бяхте казала със сигурност... само бог знае какво би ми сторил.

— Нали ти обещах, че ще мълча?

Един безкраен миг Онора се взираше в мен, сякаш търсеше да види на лицето ми нещо конкретно — искреност, симпатия, нещо, което да ѝ подсказже, че може да ми се довери. После извърна очи, видимо доволна от видяното. Тя се облегна на стола и придърпа над коленете си петносаната от тревата рокля. Наместих се по-удобно на леглото, подвих единия си крак и се подпрях с ръка върху таблата на кревата. Момичето изпитваше отчаяна нужда да се довери на някого. И току-що ме бе избрала за тази роля.

— Вие ме разбирате, нали? — прошепна тя едва доловимо.

— Поне така си мисля. И аз съм била на седемнайсет и, както виждаш, не съм умряла.

— Нейл се нуждае от мен. И аз от него.

— Значи вие двамата сте истински щастливци — отвърнах ѝ спокойно аз.

— Защо никой друг не го разбира? Защо всички си мислят, че него го е грижа само за парите ми? Искане ми се да нямах пукнат цент. Де да бях сервитьорка или задръстена чиновничка! Тогава всички щяха да повтарят какъв късмет имам да си намеря амбициозно, трудолюбиво момче като Нейл. Но не, аз разполагам със солидно наследство, така че той е досадник, гадно конте с дълга коса и мотоциклет. И трябва да се срещаме тайно. Трябва да кроя планове за бъдещето, които може никога да не се сбъднат.

— Защо мислиш така? — прекъснах гневния ѝ поток от думи.

Тя се поколеба за миг.

— Заради Дерек.

— Но той не може да ти попречи, когато навършиш осемнайсет.

— Вие не го познавате. Той... винаги намира начин. Би могъл да провали всичко и да продължава да твърди, че е за мое добро. Той е... жесток! Мрази хората. Само защото веднъж е останал предаден и разочарован, си мисли, че всички са еднакви. Дори не си помисля, че някой е в състояние да стори нещо от благородни подбуди. Не вярва на никого. Няма чувства. Той е една празна черупка.

— Какво му се е случило, за да го промени така? — попитах аз предпазливо. — Жена?

— Да. Преди няколко години. Беше красива, дъщеря на едно от най-видните семейства в Хоукстаун. Бяха сгодени и всички казваха, че двамата са идеалната двойка. Тогава Дерек беше различен. Обичаше да се забавлява, да се смее. Интересуваха го и други неща, освен инвестициите му и фирмата в Лондон. Тогава бях още дете, но си спомням как си подсвиркуваше, когато слизаше по стълбите например. Двамата яздеха из гората, правеха си пикници и се спускаха с кану по реката. А после от Лондон пристигна най-добрият му приятел.

— Приятел?

— Двамата са служили заедно, в Южна Африка. Демобилизирали ги по едно и също време и решили да започнат някакъв общ бизнес. Искане да отворят брокерска агенция. По онова време приятелят му пристигна в Хоукстаун, за да обсъдят финансирането на проектите. И тогава се запозна с годеницата на Дерек. Така всичко свърши. Двамата избягаха заедно. Хората, които Дерек най-много бе обичал, го предадоха, без да се замислят. Той вече не беше същият. Момичето се върна след няколко месеца. Поиска му прошка. Дерек я изхвърли от Блекрест. Тя се самоуби. Удави се в реката.

— Каква ужасяваща история — прошепнах аз.

— Всички в града обвиниха Дерек. Говореха, че я е убил, сякаш я е хвърлил в реката и е държал главата ѝ във водата. Те го мразят, всичките до един, а той им отвръща със същото. Рядко ходи в Хоукстаун, но когато отиде, прилича на средновековен господар, дошъл да нагледа поданиците си. Той ги презира, сякаш са камъчета под обувките му. Не чувства никаква вина за смъртта на онова момиче. Знам, че някога я обичаше, но когато избяга с най-добрия му приятел явно е изтръгнал всички чувства от сърцето си.

— Сигурно е ужасно да се чувства виновен за смъртта ѝ — пророних аз.

— Той не се чувства виновен. Той не чувства каквото и да било. По онова време в града се носеха разни слухове, хората бяха объркани, дори се говореше за отмъщение. Братът на бившата му годеница дойде в Блекрест с камшик за езда в ръката. Искаше да набие Дерек. Дерек му счупи ръката, а шерифът не можа да му направи нищо, защото ставаше въпрос за самозащита. Семейството на момичето напусна Хоукстаун, но хората в града още помнят. Още го мразят. И се боят от него.

— Боят се?

— Всички се боят от него — прошепна Онора.

Нямаше какво да ѝ отвърна. Тя се взираше в пространството пред себе си, погълната от спомени. Бавно, несъзнателно сякаш, отърка бледата си ръчица в петната на роклята си. Сините ѝ очи внезапно ми се сториха много стари, очи, които са видели нещо ужасяващо и като че ли не принадлежат на седемнайсетгодишно момиче.

— Той никога ли не напуска Блекрест? — попитах я аз.

Тя поклати глава.

— Само по работа.

— Предполагам, че ходи в Лондон?

Тя кимна, замислена за нещо друго.

Трябваше да бъде изключително внимателна. Момичето беше изплашено и притеснено. Ако дори за миг заподозреше, че я притискам за информация, щеше да се затвори в себе си и никога повече да не ми проговори. Съществува значителна разлика между случайното и нарочното любопитство. Трябваше да се преструвам, че интересът ми е продиктуван от обичайната човешка склонност да поклоюкарства, а не от някакви задни мисли.

— Кога за последно е ходил в столицата? — попитах я небрежно и без да я поглеждам.

— Миналия месец, по някое време — отвърна тя. — Трябваше да проверя някакви финансови въпроси или нещо подобно. Бе отседнал в любимия си хотел, струва ми се. Толкова беше хубаво, докато го нямаше! Не беше нужно двамата с Нейл да се промъкваме като

престъпници. Беше прекрасно, но после Дерек се върна и стана по-зле от всякога.

— Колко дълго остана в Лондон?

— Почти цял месец. Замина към средата на март и се върна в средата на април.

Делия бе споменала за новия си приятел за първи път някъде към средата на март, а на 14-и април изтегли спестяванията си от банката и напусна Лондон. Питах се дали мистър Хоук е в състояние да ми обясни и това съвпадение.

— Той имал ли е други жени, откакто годеницата му го предаде? — попитах аз напрегната, нетърпелива да получа отговор. Но Онора не биваше да знае как се чувствам. Отметнах кичур коса от слепоочието си и вперих поглед в прозореца високо на стената.

— Аз... Не съм съвсем сигурна — отвърна Онора.

Имаше нещо странно в гласа ѝ, което ме накара рязко да я погледна. Онора се боеше. Внезапно лицето ѝ стана бледо като лист хартия, а очите ѝ се разшириха. Лека тръпка премина по ъгълчетата на устните ѝ. Тя кършеше нервно ръце, като че без да го съзнава.

— Видях нещо... — прошепна момичето. Гласът ѝ беше равен и безизразен.

— Какво видя?

Тя не ми отговори. Сякаш дори не ме чуваше.

— Какво си видяла? — попитах я отново.

Някаква сянка премина по лицето ѝ. Тя се изправи и зашари с пръсти по полата си. Ръцете ѝ трепереха, докато търкаха зелените петна. Сърцето ми се преобърна. Едва се сдържах да не изкрещя и да поискам отговор на въпроса си. Онора не смееше да ме погледне. Само продължаваше да чисти зелените петна по роклята си, а аз знаех, че умишлено отвлеча вниманието си.

— Можеш да ми вярваш — казах тихичко аз.

Тя изправи сковано рамене. Прокара нервно пръсти през платинените си къдрици и ме погледна с огромните си сини очи. Беше се овладяла, но инстинктивно долавях обзелото я напрежение, фигурката ѝ беше стегната и изправена, но аз почувствах колко лесно би могла да рухне.

Усмихна ми се и се опита да изглежда естествена, но гласът ѝ я издаде.

— Трябва да се връщам в стаята си. Късно е вече. Много глупаво от моя страна да ви събудя по това време. Вие бяхте много мила... да изслушате всичко това. Анди каза, че ще останете поне една седмица. Това е хубаво. Много хубаво. Простете ми, че ви се натрапих. Трябваше да поговоря с някого. Казах твърде много. Не биваше. Някои неща...

— Онора — прошепнах умолително аз. — Не отговори на въпроса ми. Какво си видяла? Това е... много важно.

— Ще трябва да попитате Дерек — отвърна мрачно тя и завъртя бравата на вратата.

Тръгна си внезапно и остави вратата отворена. Пристъпих да затворя и я видях да тича по коридора. Бялата ѝ рокля проблясваше в тъмнината. После изчезна зад ъгъла, а аз се облегнах на вратата, сломена и отчаяна, и напразно се опитах да потисна сълзите си на безсилие.

— По дяволите! — Думите ми отекнаха в тишината на нощта. — По дяволите!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Звукът не беше силен, но бе отчайващо настоятелен. Часовникът на тоалетката показваше едва шест и половина, а през високите прозорци нахлуваше жълтеникава утринна светлина. Простенах и зарових лице във възглавницата. Отчаяно ми се искаше натрапчивото дращение по вратата да секне, но то само ставаше по-настоятелно, съпроводено с приглушено мяукане, докато не ме принуди да отметна топлите завивки и да се втренча гневно по посока на звука.

Запътих се натам и отворих със замах. Бях готова да прогоня досадното създание, но пухкавото телце в краката ми побърза да ме заобиколи и с един скок се озова на леглото ми. Зарови се сред завивките и се превърна в мъничка купчинка сред оранжевия балдахин. Купчинката се намести, а после остана съвсем неподвижна. Стоях до вратата, разтреперана от студ и гняв. Всичко се случи само за миг, а аз все още бях замаяна от съня.

Отметнах балдахина на леглото. Котенцето вдигна поглед към мен, готово сякаш да се бори със зъби и нокти. Имаше огромни синьо-зелени очи и мъничко телце, покрито с пухкава, рижава козинка. След като не видя смъртоносно оръжие в ръката ми, то се търкулна по гръб, изплезе розовото си езиче и размаха лапички. Без съмнение очакваше да го погала и да си поиграя с него. Аз обаче не бях в настроение за лудории. Погледнах го яростно.

— Имаш ли представа колко е часът? — попитах гневно. — Някоя послушна котка не се осмелява да буди хората по това време. Освен това, котките нямат синьо-зелени очи.

Котето се преобърна върху балдахина, очаровано да чуе гласа ми. Приседнах на края на леглото. Котето подви лапичките си, сякаш се готвеше за битка, и само с един скок се озова върху ръката ми. Острите му зъбки се впиха в един от пръстите ми. Издърпах рязко ръката си. Подходът му не ми се стори никак забавен. Котето се намести в скута ми и започна да изучава материята на копринената ми пижама с четириците си лапички. Повдигнах го внимателно и го оставих на пода.

— Остави ме на мира, гальовнико — казах му провлечено. — Едва призори е.

Котето сякаш изпадна в екстаз и препусна бодро около леглото, внезапно впечатлено от собствената си опашка и твърдо решено да притисне непокорното рижаво парче между лапичките си. Предадох се. Отидох до гардероба и извадих отвътре дрехите си. Никак не бях очарована от така натрапеното ми котешко присъствие. Реших да отведа животинчето долу и да го оставя при ранобудните му роднини.

Прекосих коридора и се вмъкнах в мъничката баня, която Анди бе отредила за мое ползване. Измих зъбите и лицето си и се вторачих неприязнено в измъченото си отражение в огледалото. Котето все още подскачаше около леглото, когато се върнах в стаята си. Облякох ръждивочервен пуловер и кафяви панталони и приседнах на леглото, за да обуя чифт кафяви гуменки. Котето внезапно спря безсмислената си гонитба и ме погледна с благодарност, сякаш очакваше да го изведе на разходка. Облиза едната си лапа, а после и другата, като че и то се приготвяше за излизане, докато аз довършвах тоалета си.

— Хайде, беглецо — казах му подканящо. — Да вървим.

Отворих вратата към площадката, а котето скочи от леглото и ме последва. Малките му лапички издаваха шляпащи звуци по циментовия под. Вървеше след мен по извитата стълба и мъркаше от задоволство. Мазето беше тъмно и студено.

Открих ключа за осветлението до вратата на котешката стая. Бялото кълбо блесна и хвърли мъждива светлина върху влажните стени и ръждивите тръби. По тухлите на стените видях зелени гъбички. Миризмата на плесен се набиваше в ноздрите ми. А все още нямаше седем часа.

— Ето че пристигнахме, сладурче — казах аз с ръка върху бравата на дъбовата врата. — Влизай вътре.

Вратата отказа да се отвори. Беше заключена. Котето сякаш се зарадва. Подскачаше игриво в краката ми и хвърляше причудливи сенки по стените. Бях озадачена.

— Но щом вратата е заключена, как си излязъл навън, хубавецо? Или си се скитал навън цяла нощ?

Котето ме погледна със загадъчните си синьо-зелени очи, а мустачките му потрепнаха.

— Сигурно е по-добре да се качваме. Но не си мисли, че ти се е разминало. Със сигурност ще те наклеветя пред Андреа и лично ще се уверя, че си наказан подобаващо. Можех да поспя поне още един час.

Това сякаш го стресна, защото се втурна надолу по коридора с дълги подскоци. Видях само как се изгуби сред сенките и ясно долавях ехото от меките му лапички по пода. Изкушавах се да зарежа цялата тая работа, но се чувствах отговорна за непокорното малко създание. Не исках то да се изгуби, въпреки че преди известно време подобна перспектива би ми се сторила примамлива.

Забързах след него по коридора. Осветеният участък остана зад гърба ми. Тук коридорът се стесняваше и се превръщаше в тесен проход. Таванът също се снишаваше. Все още дочувах котето да си играе оживено в мрака. Вдигна се страхотна врява, когато рижавият ми приятел събори някаква кутия. Звукът сякаш взриви тишината, а ехото отекна стократно между тесните стени.

Минах през някаква стая, отрупана със стари книги, списания и отпадъци. През нищожния прозорец се процеждаше достатъчно светлина, за да видя един огромен плъх, настанил се върху една от кутиите. Потръпнах от отвращение и побързах да потърся котето. Последвах посоката на звука и отново се озовах на главния коридор. През счупения прозорец нахлуваше струя леден въздух. Котето сякаш бе потънало в земята. Вече не дочувах никакви звуци.

Спрях и се огледах. Беше тъмно като в рог, а въздухът беше лепкав и студен. Таванът бе толкова нисък, че почти го докосвах с глава. Гредите бяха хлътнали, а мазилката се стелеше на бели парченца като пухкав сняг. Повиках котето с умолителен глас. Леденият въздух щипеше лицето ми. Долавях и някакъв странен мирис, който ми се стори непознат.

Вратата на избата изскърца. Беше широко отворена. Заслушах се неподвижно. Дочух ехо от приглушено пошляпване и вече знаех накъде е тръгнало котето. Вчера Андреа се оплакваше, че вратата е била отворена. Беше вдигнала доста врява, така че не можех да проумея защо е отворена и днес. Или Морис бе пропуснал да я затвори, след като намери котето, или Джеси беше слизала отново. Това би означавало, че навъсената готвачка е много по-пристрастена към алкохола, отколкото Андреа предполагаше.

Е, стига вече, казал си наум. Бях слязла тук с най-добри намерения, но всяко нещо си има граници. Нямах никакво желание да се втурна в мрачното подземие след котето. Дори само противната воня, която се носеше във въздуха, бе съвсем достатъчна да ме откаже. Представях си как се подхлъзвам по влажните стълби и си чупя врата или как се изгубвам сред лабиринта от коридори. Котето просто трябваше да почака, докато не откриех Морис или някой друг, който по-лесно ще намери пътя назад. Не, вече бях направила достатъчно и трябваше да си вървя. И в този момент чух отчаяния вопъл.

Беше сърцераздирателен. Приглушен и ужасен. Идваше от много далече, но стигна до слуха ми със силата на оръдеен залп. Котето се бе изгубило, а сега се чувстваше объркано и изплашено и ме зовеше така умолително, че бях потресена до дъното на душата си. Звукът отекна в далечината, последван от задавено скимтене, напомнящо за детски плач. Това напълно ме сломи. Никога не съм била почитателка на котките, но само чудовище би могло да обърне гръб на подобен звук.

Късметът ми не ме напусна. На някаква кукичка до вратата висеше малко джобно фенерче. Натиснах бутона на дръжката и мигом ослепителен лъч бяла светлина разцепи тъмнината. Насочих го към стълбите и запристъпвах бавно надолу, държейки се за стената. Стъпалата представляваха плочки от гладка скала, грубо издялани и с остри ръбчета. Всичките блестяха от влага. Нямах перила, така че бях благодарна, че съм обула удобните си гуменки с релефни подметки.

Първото помещение беше огромно и тъмно като в рог. Фенерчето освети високи рафтове, които някога навярно бяха съхранявали бутилки с вино. Сега всичките бяха празни. Това бе рай за паяците, които покриваха рафтовете с копринените си мрежички. Докоснах една от тях, без да искам, и потръпнах от отвращение, докато избърсвах лепкавата паяжина от ръката си. В единия ъгъл се търкаляше счупена бъчва. Сигурно някога е била пълна с бира, помислих си. Разпадащите се дървени обръчи още миришеха на тръпчивата течност. По пода се валяха празни бутилки — някои бяха счупени, други все още пазеха по капка вино. Препъвах се по грубия под. Насочвах фенерчето във всички посоки и ласкаво зовях котето да се върне.

От тази стая излизаха няколко тъмни прохода. Тръгнах по един от тях с наведена глава, за да не се ударя в тавана. Проходът завиваше

зад някакъв ъгъл и излизаше в друга стая, подобна на първата. Тук някои от рафтовете все още съхраняваха бутилки с вино от най-добрите реколти, изрядно подредени и покрити с дебели паяжини. От котето нямаше и следа.

Извиках отново. Дочух скимтене откъм друг проход, който водеше още по-навътре в подземието. Светлината от фенерчето освети дълъг, тесен тунел, със стени от естествена скала, по които проблясваше зеленикава плесен. Стаята, в която се озовах, беше пълна с дървени бъчви. Кранчето на една от тях бе оставено отворено. Всичкото вино бе изтекло, а алкохолните изпарения бяха задушаващи.

Котето си почиваше върху малка масичка край една от бъчвите. Синьо-зелените му очи изглеждаха огромни на светлината от фенерчето, а телцето му потръпваше уплашено. Приближих се към него с ласкави думи. Това сякаш го ужаси. Когато посегнах към него, то подскочи от масата и се стрелна покрай мен с изплашено мяукане. Завъртях светлината точно навреме, за да видя как пухкавата му опашка изчезва зад ъгъла на друг тесен проход.

Стоях до масата, изпълнена с противоречия. Дерек Хоук бе споменал, че подземните коридори се простират под цялото имение, като древна гробница. Вече бях изминала доста голямо разстояние от онази страховита стълба насам, и никак не бях уверена, че съм в състояние да намеря пътя назад. Изглеждаше ми толкова лесно човек да се изгуби тук. Потръпнах при тази мисъл. Никой не знаеше, че съм слязла в мазето. Вече си представях ужасена как обикалям от стая в стая и напразно се опитвам да открия някакъв изход. Дори да виках за помощ, никой нямаше да ме чуе. Светлината от фенерчето вече отслабваше. Нямах представа колко още биха издържали батериите. А без оскъдната си светлина може би никога нямаше да намеря пътя назад.

След като размислих, реших, че най-разумно е да се върна сега, когато все още имаше някаква надежда да намеря пътя към стълбите и външната врата. Котето нямаше да умре. Веднага щях да известя Андреа, а тя щеше да се погрижи някой да слезе и да спаси животинчето. Не исках да се изгубя в този кошмарен лабиринт от проходи и стаи. Тъкмо се опитвах да си втълпя, че скоро котето ще бъде в безопасност, когато то изскимтя отново.

Всичките ми планове внезапно рухнаха. Не можех да се върна обратно без това влудяващо малко създание. Насочих се към прохода, по който бе поело. Беше много дълъг и по-широк от предните. Дебели черни дъбови греди крепяха тавана. Очевидно беше някакъв главен коридор. От двете му страни имаше стаи, подобни на килии, със солидни дървени врати. Някои от тях бяха отворени. Всичките разкриваха голи каменни стени и под, покрит със слама. В една от стаите видях дебели стоманени окови, зловещо увиснали от сивата стена.

Подземните помещения бяха много по-стари от самото имение. Бях научила това от първата глава от мемоарите на Андреа. Подземието беше част от старо имение от времето на Елизабет, а Блекрест бе построен върху неговите основи. Питам се на какви ли страдания са станали свидетели тези стени векове назад, какви ли измъчени души са прекарвали последните години от живота си, оковани в тези килии. Тук витаеше усещане за нещо лошо, което сякаш бе наситило въздуха в коридорите още преди векове. То бе истинско и осезаемо като влажните стени наоколо, като мириса на плесен и разруха.

За първи път се почувствах истински изплашена. Атмосферата беше потискаща и инстинктивно усещах, че нещо не е наред. Не можех да преценя на какво се дължи това усещане, но то бе по-силно от мен. Това нямаше нищо общо с килиите, с изгнилата слама и ръждясалите окови. Дължеше се на нещо друго — нещо неуловимо, което се носеше във въздуха като невидима заплаха. Около мен като че ли се носеше приглушен шепот — не съвсем разбираем, недоловим за сетивата, но достъпен за моята интуиция — който ме предупреждаваше да се върна обратно.

Проходът излизаше в огромно помещение с размерите на бална зала. Приличаше на пещера, със стени от масивна скала, обвити в паяжини, които се поклащаха като живи същества във въздуха. Беше пълно с високи рафтове с тесни коридорчета между тях, които се издигаха почти до тавана. Половината от тях бяха отрупани с бутилки вино, посипани с прах, а другите тънеха в паяжини и ръжда. Беше странна гледка, извадена сякаш от някой страховит кошмар. Трептящата светлина от фенерчето ми се движеше колебливо из

помещението. Струйката ставаше все по-слаба. Скоро щеше съвсем да замре.

Извиках котето. Чух го да скимти надолу по една от тесните пътечки между рафтовете. Последвах звука. Завих зад ъгъла и се озовах до друг рафт. Зърнах котето само за миг, преди отново да се понесе по пътеката. Спрях неуверено. По някаква странна причина не исках да завия зад ъгъла и да се озова на другата пътечка. Предупредителният шепот сякаш раздвижваше пластовете застоял въздух наоколо ми. Кръвта замръзна във вените ми, всяка клетчица по тялото ми се скова от напрежение. Котето мъркаше тихичко от другата страна на рафта.

За миг бях напълно обладана от странните усещания. Не можех да помръдна. Ужасът ме връхлиташе на вълни. Ръката ми, стиснала здраво фенерчето, трепереше от уплаха, а светлината танцуваше нагоре-надолу по стената. Котето измяука — приглушен звук, който ми се стори по-ужасяващ от всичко друго в момента. Не исках да завивам зад ъгъла. Не исках да намирам онова, което инстинктивно чувствах, че ще намеря от другата страна на рафта.

Най-после успях да се овладеея. Човек просто не се натъква на трупове, докато си върви в мазето. Освен това, напомних си мрачно аз, в такъв случаи би трябвало да мирише... Изхвърлих болезнената мисъл от съзнанието си. Надянах си маска на решителност и си наложих да продължа.

Завих зад ъгъла и се озовах в съседното коридорче. Рафтовете бяха отрупани с грижливо подредени бутилки, затворени с древни коркови тапи. Едно шише бе паднало на пода. Едва не се спънах в него. Насочих отслабващата светлина пред себе си.

Котето бе в края на пътеката и обикаляше игриво някакъв ярък предмет на пода. Дори не понечи да избяга, когато ме видя. Втурна се закачливо към мен, а после побягна назад, сякаш искаше да ме отведе при онова нещо на земята. Сърцето ми замря. Ръката ми трепереше, а светлината подскачаше нервно напред-назад като в сцена от стар нем филм. Внезапно котето спря и ме погледна с огромните си очи. Измърка галено в краката ми.

Вдигнах яркорозовия шал от земята. Ефирната коприна бе осеяна с малки, почти прозрачни патейки. Делия си го бе купила от един моден магазин в Лондон. На жените с червени коси обикновено не им

отива розово, но по някакъв любопитен начин този шал си пасваше идеално с палавите ѝ къдрици. Беше ѝ любимият. Носеше го почти непрекъснато. Сложила си го беше и когато замина от Лондон за Хоукстаун. Леката материя все още пазеше лекия аромат на скъпия ѝ парфюм.

Нямаше да заплача. Сълзите заплашваха да рукнат от очите ми, но си наложих да ги преглътна. Не биваше да се оставям да ме сломят. Така само щях да проваля всичко, което бях постигнала до момента. Чувствах се на ръба на истеричен пристъп и почти се оставих да ме надвие. Изпуснах фенерчето. То тупна шумно на земята. Котето измюка. Светлината премигна за момент, после се стабилизира. Облегнах се на мръсния рафт със затворени очи. Пред погледа ми притъмня, но успях да се задържа изправена.

Изминаха няколко минути. Дишах тежко и неравномерно. Вдигнах фенерчето от пода. Движех се като човек, изпаднал в транс. Пъхнах шала под пуловера си и вдигнах котето на ръце. Наместих главичката му на рамото си, а то замърка доволно. Излязох от голямата стая и се спуснах по прохода с килиите. Някак успях да намеря пътя към стълбището, фенерчето премигна за последно и изгасна.

Изкачих стръмните стъпала в пълна тъмнина. Придържах се към стената. Намерих кривата кука, където висеше фенерчето и го поставих на мястото му. Вратата изскърца, когато я отворих и излязох в коридора. Затворих я след себе си и спуснах котето на земята. То се втурна пред мен към кулата. Облегнах се на стената, опитвайки се да надвия слабостта, която внезапно ме бе завладяла.

Потиснах емоциите си. Опитах се да разсъждавам трезво и логично и след известно време го постигнах. Отправих се по коридора към стаята си. Котето ме последва. Беше едва седем и половина. Само един час беше изминал, откакто ме събуди онова драскане по вратата. Струваше ми се, че съм прекарала цяла вечност в подземията. Но вече се бях овладяла.

Сгънах внимателно шала и го прибрах в гардероба си. Сега разполагах поне с едно материално доказателство, че Делия е била тук, но то не ми беше достатъчно. Дерек Хоук би могъл да заяви, че сама съм го оставила в мазето, а аз нямах с какво да докажа, че не съм излъгала. Нуждаех се от още доказателства. И бях по-твърдо решена от всякога да ги открия.

Когато влезе в стаята, Бети се изненада да види, че вече съм будна. Носеше поднос с горещо кафе и някакъв сладкиш. Ароматът на кафето беше божествен дар за сетивата ми. Бети бърбореше оживено, докато оправяше леглото ми и подреждаше стаята. Установих, че съм в състояние да разговарям нормално. Кафето и неангажиращият разговор ми помогнаха да възстановя вътрешното си равновесие. Преди Бети да си тръгне, успях дори да се засмея на една от нейните забележки.

В девет часа се присъединих към Андреа Хоук в кабинета ѝ. Тя беше донесла цяла камара вестници и една ножица. Изрязваше разни статии и внимателно ги подреждаше в някаква папка. После се зае с кръстословиците, а от време на време небрежно ме молеше да ѝ помогна с някоя по-трудна дума. Печатах на машината страница след страница, благодарна, че мога да се заема с някаква работа. Скоро стана дванадесет и половина — време за обяд.

Казах на Андреа, че смятам да прекарам следобеда в града и ще обядвам там. Трябваше ни още индиго и нова лента за пишещата машина, но това беше само извинение за пътуването ми до Хоукстаун. Андреа разгледа внимателно новите страници и каза, че съм свършила достатъчно работа за днес. Помоли ме да ѝ купя и ново бурканче с лепило.

— И вземи няколко трилъра от библиотеката — извика тя след мен и припряно ми заобяснява, че са за Джеси. На мен обаче ми беше ясно, че ги иска за себе си. Това ме накара да се усмихна.

Прибрах се в стаята си, за да се преоблека. Радвах се, че имам възможност да се измъкна от семейния обяд. Не мислех, че бих могла да се изправа срещу Дерек Хоук след всичко, което бях научила до момента. Палавото коте все още беше в моята стая, дълбоко заспало в огромното кресло. Като че ли се бе привързало към мен. Погалих замислено рижата му козинка, а то измърка насън. Приседнах в крайчето на леглото си. Чувствах се изтощена, и все пак изпълнена с нетърпение да продължа разследването си. Вече бях постигнала значителен напредък. Сега със сигурност знаех, че Делия е дошла в Блекрест с Дерек Хоук. Трябваше само да открия неоспорими доказателства и да принудя господаря на това имение да разкрие какво е сторил с братовчедка ми.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Излязох през задната врата и се спуснах по късото стълбище. Превалияше един на обяд и слънцето грееше високо в небето. Ослепителните му лъчи огряваха задния двор. Грамадните дъбове хвърляха пурпурни сенки над зелените морави. Минах под разлюлените клони на дърветата и навлязох в тунела, покрит с орлови нокти. Тук беше хладно, листата шумоляха. Чувах жуженето на пчелите из цветовете. Токчетата ми трополяха по пътеката.

Отворих ръждивата порта, промуших се през тесния проход и минах покрай каменната ограда. Бях взела продължителен душ, а после облякох бяла ленена рокля на големи зелени кръгчета. Косата ми беше прихваната с тънка бяла панделка, а от закопчалката на бялата ми сламена чантичка висеше зелен копринен шал. Чувствах се свежа, пълна с жизненост и щастлива, че ще прекарам следобеда далеч от Блекрест.

Завих зад ъгъла и тръгнах покрай редичката счупени прозорци към мазето. На слънчева светлина Блекрест не изглеждаше така заплашителен, а само стар и порутен. Грамадните сиви камъни бяха посипани с прах. Зеленчуковите градини изглеждаха занемарени. Вървах замислена по пътеката, когато видях Дерек Хоук да разговаря с някакъв мъж край навеса за земеделски сечива. В момента говореше Хоук, и въпреки че не можех да различа думите, долавях гнева, който струеше от тялото му.

Другият човек беше с прошарена коса и тъмен тен. Ниското му мускулесто тяло бе облечено в избелял работнически комбинезон, а силната му ръка бе отпусната върху дръжката на една мотика. Лицето му беше безизразно. Слушаше Хоук без дори да трепне, но тъмните му очи изразяваха болка. Досетих се, че трябва да е бащата на Нейл.

Хоук стовари юмрук в дланта на другата си ръка и отметна глава. Гласът му се извиси над притихналия двор. До слуха ми достигна думата „гамен“, докато вървах забързано по пътеката. За щастие,

храстите скоро ме скриха от очите на двамата мъже. Побързах да се добера до гаража, нетърпелива да избягам от това тягостно място.

Току-що бях отворила вратата на гаража и вадох ключовете от дамската си чантичка, когато дочух нечий стъпки зад гърба си. Напрегнах се. Това можеше да бъде само един човек. Обърнах се да го погледна, опитвайки се да запазя спокойно и безучастно изражение. Дерек Хоук вървеше към мен с дълги, лениви крачки. Носеше кафяви ботуши и панталони, и тъмно зелено каубойско яке с кожени крѐпки на лактите. Бялата му риза беше разтворена на врата, а вятърът бе разрошил косата му върху челото.

— Нима ни напускате, мис Лейн? — попита насмешливо той.

— Временно. Имам работа в града.

— Жалко, че не успяхте да се присъедините към нас за обяд. Надявах се да слезете и за закуска, но очевидно работещите момичета спят до късно сутринта.

— Бети ми донесе кафе в стаята — отвърнах му аз.

— Изглежда, че доста се е привързала към вас. Специално обслужване. Знаете ли, вие умеете да печелите симпатии на хората — първо Анди, а сега и Бети. Това е малко опасна дарба. Дано не я изгубите.

— Какво искате да кажете, мистър Хоук?

— Просто се опитвам да ви посъветвам.

Той вдигна рамене и ми се усмихна като палаво дете. За миг ми се стори, че прилича много на братовчед си Алекс, а после забелязах, че тъмните му очи съвсем не се усмихват. Те ме изучаваха внимателно, сякаш ме преценяваха. Наложих си да остана спокойна и сдържана. Наклоних глава, а погледът ми срещна неговия с хладно презрение.

— Вероятно ще успеете поне да вечеряте с нас — каза той с дълбок дрезгав глас. — Присъствието ви е дар божии за всяка трапеза. — Натруфеният комплимент ми прозвуча напълно искрено. Усмивката, с която бе съпроводен, беше топла и дружелюбна. Явно има талант на актьор, помислих си аз.

— Може и да успея — отвърнах му.

— Ще се радвам.

— Наистина ли?

— Нали сме приятели — отвърна той. — Не помните ли? Дватама решихме, че вие не сте измамница, а аз не съм убиец. Надявах

се, че бихме могли да се опознаем по-добре.

Не знаех какво да му отговоря. Той пхна ръце в джобовете на якето си. Във въздуха около него се носеше някакъв мъжествен аромат, който изведнъж ми се стори примамлив. Стоеше много близо до мен и беше неоспоримо привлекателен, а аз все повече се изнервах. Трябваше непрекъснато да си повтарям що за човек е в действителност и какво е сторил с братовчедка ми.

— Изглежда, че братовчед ми Алекс ме е изпреварил — каза внезапно той. — Ще се видите ли днес следобед?

— Откъде... Как разбрахте?

— За срещата ви с Алекс снощи? — Той се ухили. — Някой ви е видял заедно и казал на някой друг, той пък казал на една от камериерките, а тя казала на Джеси, която ми го каза тази сутрин. В Хоукстаун се случват твърде малко неща, и още по-малко от тях остават неизвестни минути след като са се случили. Просто градът е такъв.

— Това поне е окуражаващо — пророних аз.

Той не си направи труда да размишлява над думите ми.

— Отдавна ли се познавате с Алекс?

— Ние сме просто приятели — отвърнах напрегнато аз.

— Алекс е невероятен мъж — преуспял писател, млад, свободен и чаровен. Бих казал, твърде чаровен. Аз имам едно задължително правило — никога не се доверявам на човек, който е твърде очарователен. Няма да е лошо и вие да се поучите от това правило.

— Аз съм зряла жена, мистър Хоук. Мисля, че мога и сама да преценя на кого да се доверя и на кого не.

Гласът ми беше хладен и решителен. Дерек Хоук отстъпи крачка назад и вдигна ръце в подигравателен жест, сякаш ме молеше за прошка. Това напълно ме вбеси. Той повдигна тъмните си вежди, а устните му се извиха в насмешлива усмивка. Този мъж откровено ми се надсмиваше, а аз почувствах предателска руменина по бузите си. Кимнах отсечено с глава и влязох в гаража, съвсем излязла от кожата си. Качих се в колата си и затръшнах вратата с ненужна ожесточеност.

Той все още стоеше отвън, когато излязох от гаража на заден ход. Трябваше да обърна колата, за да завия покрай къщата, и макар че пред гаража имаше достатъчно пространство, ми беше трудно да маневрирам, когато някой ме наблюдава. Виждах го в огледалото — с

ръце в джобовете, леко приведени рамене и развеселено изражение на лицето. Изминаха пет мъчителни минути, преди да обърна колата в правилната посока. До този момент бях полуобезумяла от гняв. Сигурно съм оставила няколко ярда следи от гумите си, преди да избягам от погледа му с шеметна скорост.

Все още не се бях отърсила от гнева си, когато преминах през величествения каменен портал. Карах твърде бързо, а износените гуми подскачаха по неравния път. Поех си дълбоко дъх и се опитах да си внуша, че трябва да се успокоя. Не биваше да давам израз на емоциите си по такъв детински начин. Дерек Хоук току-що бе отбелязал точка в своя полза, защото с насмешливото си поведение ме накара да изгубя присъствие на духа. Беше лесна победа, а аз можех да се сърдя само на себе си, защото доброволно му го позволих. Отпуснах крака си на педала и подкарах с по-приемлива скорост.

За първи път минавах оттук на дневна светлина. Дърветата и храстите, които изглеждаха толкова страховити през нощта, сега се къпеха в слънчева светлина — високи борове, грамадни дъбове и кленове с листа във всички нюанси на зеленото, от най-тъмното до цвета на прозрачен нефрит. Подминах обширно поле с разлюляна от вятъра трева, а по-натам златисти слънчогледи извисяваха гъвкавите си стъбла, устремени сякаш към самото слънце. Отвъд една ниска каменна ограда видях тревист склон, обсипан със сини анемонии, а в далечината се издигаха сребристи брези. След оживените улици на Лондон тази буйна, некултивирана красота беше като балсам за душата ми. Скоро забравих за лошото си настроение.

Подминах стоянката с бледосините помпи за бензин. На дневна светлина сградата изглеждаше стара и порутена. От стените падаха дебели слоеве мазилка, а паркингът бе отрупан с обвивки от бонбони и тапи от бутилки. Чудех се дал Нейл вече е пристигнал. Не го бях виждала в градината с баща му. Минах през поредната залесена местност и навлязох в същинската част на Хоукстаун. Градчето бе живописно и спокойно, старите къщи бяха кацнали приветливо сред подредените градинки, дъбовете хвърляха шарена сянка над чистите тротоари, реката се виеше като синя панделка под старите каменни мостове. Подкарах колата по главната улица и намерих място за паркиране точно срещу площадчето. Няколко възрастни мъже седяха на пейките под потъмнялата бронзова статуя, а наоколо прехвърчаха

цяло ято гълъби и кротко кълвяха дребни трошички. Заклучих колата и тръгнах покрай редицата от магазини.

Вървах небрежно, разглеждах подробно витрините и се наслаждавах на така мечтаната си свобода. Срецнах няколко човека, които пазаруваха или просто си бърбяха под сянката на дърветата: пълничка жена в дрехи от туид и с очила; възрастен мъж, който разхождаше йоркширски териер на черна кожена каишка; момиче с разрошена руса коса и къса поличка. Всички, които подминавах, упорито избягваха да ме погледнат. Имах странното чувство, че съм станала невидима. Същевременно знаех, че всеки детайл от дрехите и поведението ми са грижливо отбелязани в паметта им. По късно същите тези хора, които се преструваха, че не ме забелязват, щяха да ме обсъждат с приятелите и съседите си. Хоукстаун представляваше една малка общност, затворена в себе си, в която нямаше място за пришълци и непознати. Това вероятно щеше да ми е от полза, защото, ако Делия бе идвала тук, несъмнено някой трябваше да я е видял, някой трябваше да я помни.

Всички магазини имаха розови или сиви тухлени фасади и огромни прозорци. Тухлите бяха избелели, а прозорците — мръсни. Над вратите на някои от магазините висяха дървени, ръчно изписани табели; няколко имаха и платнени навеси. Имах чувството, че вървя сред декорите на старо английско селце, толкова непривична ми беше атмосферата. След шумните тълпи по улиците на Лондон тази тиха идилия ми се струваше някак неестествена. Надникнах към витрината на един магазин за антики. В едно кресло от края на XVIII век с тапицирана седалка кротко дремеше червеникаво коте и се оглеждаше в прашно венецианско огледало. До краката на стола, небрежно захвърлени, се търкаляха комплект млечно бели чинийки. Странно, но тези безценни съкровища все още не бяха попаднали в ръцете на безскрупулните лондонски търговци. Този факт говореше достатъчно за izolацията, в която живееха хората от това градче.

Влязох в книжарницата, за да купя индиго и нова лента за пишещата машина. Наложих се продавачът да рови доста време — очевидно тези стоки не бяха сред най-търсените в Хоукстаун. За да го умилювам, си купих също една кутия бели листа и бурканче лепило. Докато ги опаковаше в кафеникава хартия, разгледах писалките, пощенските картички и шишенцата с мастило. През цялото това време

продавачът нито веднъж не ме погледна открито, но чувствах любопитния му поглед върху себе си, откакто бях влязла в магазина.

Чувствах се прегладняла, освен това исках да седна и да помисля откъде да започна. Отсреща през улицата видях табелата с надпис „Чайна“. За разлика от останалите магазини, тук фасадата беше от медени на цвят тухли, а от двете страни на вратата прозорците бяха покрити със спретнати навеси в бяло и зелено райе. Прекосих улицата и влязох в заведението. Някъде отекна звънче, когато вратата се затвори зад гърба ми.

Вътре беше хладно и уютно. Стените бяха издържани в меки, сини тонове, подът бе покрит с дебел сив килим. Имаше няколко масички със снежнобели ленени покривки и синя вазичка с цветя в средата на всяка от тях. В място като това човек лесно можеше да си представи китайски порцелан, сребърни прибори и звън на кристални чаши. Атмосферата бе изключително приятна и успокояваща. Седнах на една от масичките и се огледах наоколо. В ъгъла седеше пълничката жена с очилата, която по-рано срещнах на ъгъла. Тя си хапваше от пухкавия кейк с глазура пред себе си и обсъждаше родилните болки със слаба кокалеста женица, която отпиваше изискано от чашата си с чай. Това бяха единствените други клиенти на заведението — и никой от тях не ме погледна, когато влязох.

Тъкмо започвах да си мисля, че никой няма да ме обслужи, когато задната врата се отвори с трясък и сервитьорката лениво се понесе към моята маса. Атмосферата на спокойствие и уют мигом се изпари от помещението. Мястото на това създание бе зад бара на някой нощен клуб, където да продава бира и концентрат. Външността ѝ със сигурност бе крайно неподходяща за подобна обстановка. Облечена беше в яркочервена блуза и прилепнала черна минипола. На китките ѝ дрънчаха евтини лъскави гривни, а на ушите ѝ висяха позлатени обици. Късите ѝ къдрици бяха боядисани в най-невероятния нюанс на черното.

— Какво да бъде, душичке? — попита весело тя.

Стоеше нехайно до масата ми и дъвчеше дъвка. Лицето ѝ може и да беше хубавко, но ми бе невъзможно да преценя под дебелия слой грим — червилото ѝ беше прекалено ярко, очната линия — твърде дебела, а спиралата — твърде черна и обилно нанесена. Клепачите ѝ бяха оцветени със синьо-зеленикави сенки, а на бузата ѝ се мъдреше

черна изкуствена бенка. Говореше на откровен лондонски диалект. Прииска ми се да я попитам какво изобщо прави тук, но доброто възпитание не го позволяваше.

— Може ли да погледна менюто — успях да проговоря най-накрая.

— Може да се уреди — отвърна тя, — но няма да ти свърши никаква работа. Предлагаме само сандвичи с краставици и домати, чай и сладкиши. Това е. — Това сякаш й се струваше много забавно. Усмихна се закачливо и по детински сбърчи носле. — Да ти донеса ли? Е, ако си много гладна, можеш да отидеш в заведението на Бентън на долната улица. Там има месо и варени картофи.

— Донеси ми от сандвичите — казах й след миг колебание.

— Така да бъде, душко. Веднага пристигат.

Тя се отдалечи от моята маса и отиде при жените в ъгъла. Те изглеждаха искрено ужасени, когато ги попита дали всичко е наред. Пълничката жена едва не изпусна сладкиша си и изгледа момичето, сякаш е прокажено. Сервитьорката се засмя и се оттегли в помещението зад бара. Жените приключиха набързо със закуската си, хвърлиха шепа монети на масата и си тръгнаха. Звънчето отекна тревожно, когато вратата се затръшна след тях.

Усмихнах се на себе си. Въпреки силния грим и ексцентричните си дрехи сервитьорката притежаваше някакъв особен, жизнерадостен и безгрижен маниер, който винаги ме беше очаровал. Питам се какво ли прави на подобно място и се сетих, че Андреа ми бе споменала „онази ужасна Тоти“ и че избягвала да посещава заведението, откакто момичето било наето. Андреа бе споменала също, че Алекс имал връзка с момичето.

Запитах се какво ли намираше Алекс, с неговите изтънчени светски маниери, в такъв тип жена, и си отговорих още преди въпросът да се е оформил напълно в съзнанието ми. Той вероятно харесваше същата онази безгрижна жизнерадост, която аз самата бях забелязала у нея. Освен това момичето май не беше от трудно достъпните, а това бе рядко качество в малко провинциално градче като Хоукстаун. Гримът и лъскавите бижута, които ми се сториха толкова отблъскващи, навярно изглеждаха още по-примамливи в очите на мъж, който търси приятна компания за една вечер в леглото. Не си правех илюзии по този въпрос. Алекс беше мъж, а мъжете обикновено

се нуждаят от удоволствие. Именно там беше силата на добродушни, простовати създания като Тоти.

Тя се върна в салона с отрупан поднос на ръце. Постави го на масата, отметна бялата салфетка, която покриваше храната и нареди пред мен плато с мънички сандвичи, сребърна кана с чай и три пухкави парченца кейк с бяла глазура.

— Всичко е за тебе, съкровище — каза момичето и наля чай в бяла порцеланова чашка.

После отиде при масата в ъгъла, където допреди минути седяха двете жени. Събра монетите и отбеляза сметката на касовия апарат до вратата. После се залови да почисти масата. Тананикаше си весело, докато работеше. Храната се оказа изненадващо вкусна. Сандвичите бяха хрупкави, а чаят — силен и ароматен. Дояждах последния сладкиш, когато Тоти се върна на моята маса.

— Още чай? — попита тя.

— Да, благодаря — отвърнах ѝ аз.

Момичето се запъти да ми донесе кана пресен чай, а когато се върна, аз бях отдръпнала стола си от масата, сита и доволна. Усмихнах ѝ се, докато ми наливаше чая.

— Местна ли си? — попитах я.

— Майтапиш ли се? Приличам ли ти на тукашна?

— Е... не съвсем. Всъщност, никак — отвърнах припряно.

— Слава богу? Ама и ти не си, съкровище. Местна, искам да кажа. Никой в тоя град не се облича така. Веднага щом те зърнах, си казах: Тая мадама не е от този град. Изпъкваш като расов кон сред мулета. В хубавия смисъл, искам да кажа.

— Благодаря — отвърнах ѝ кратко.

— От Лондон си, нали?

Кимнах утвърдително.

— И аз, макар че, обзалагам се, не движим в едни и същи кръгове. Просто нямах работа, а старецът, който държи това място, си търсеше момиче. Той беше в Лондон и се видя с негов приятел, който е и мой приятел, така че двамата обсъдиха въпроса и се разбраха да дойда да работя тук. Представяш ли си, аз да продавам сандвичи с краставици! Собственикът едва не припадна, когато ме видя. Не знам какво е очаквал, но със сигурност не нещо като мен. Той е симпатично старче все пак. Плаща прилично и все още не ме е уволнил.

— Тук си само от няколко седмици?

— Шест или седем. Достатъчно дълго да разбере, че тоя град не е за мен. Виж например жените, които си тръгнаха преди малко. Родилни болки! Тук сякаш живеят още в миналото. Трудно е да повярваш, че се намираме в дваисети век. Няма никакво движение, никакви развлечения. Е... — Тя сякаш се поколеба за миг, после се усмихна. — Почти никакви.

— Алекс Танер? — попитах предпазливо.

— Откъде знаеш?

— Чух някой да го споменава.

— Ето това е другата гадост. Всеки знае всичко за всички. Ако някой си купи нова марка за колекцията си, на другия ден всички знаят колко струва, къде е произведена и на коя страница е в албума му. Това ме вбесява — не че имам какво да крия. Искam да кажа, двамата с Алекс сме само приятели, в случай че си чула нещо друго. Той е сладур, но просто не е мой тип. Аз обичам по-якички мъже, шофьори на товарни камиони например. Но двамата с Алекс си прекарваме весело от време на време, а господ ми е свидетел, че той е единственият човек в тоя град, който знае как да забавлява едно момиче.

Тя постави предизвикателно ръка на ханша си и ме погледна със закачливи пламъчета в очите. Беше откровена и по детински непресторена. Тоти очевидно беше момиче, което обича да си прекарва приятно и не смята да си губи времето с ненужни лъжи и лицемерие. Без този ослепителен грим, евтини бижута и кокни акцент сигурно щеше да е идеална, но те сякаш бяха част от личността ѝ.

— Сигурно само минаваш оттук — предположи тя.

— Не, имам работа в града.

— Е, късмет тогава, душко. След първите две седмици ще почне да ти додява, а на третата направо ще полудееш. Мразя го вече тоя град!

— Не смятам да оставам дълго — вметнах аз.

— Толкова по-добре за теб.

Поколебах се за момент.

— Виж, имам един проблем. Сериозен проблем. Вероятно ще можеш да ми помогнеш.

— С всички сили, съкровище. Само кажи какво е.

— Търся едно момиче. Братовчедка ми е. Имам основания да смятам, че е идвала тук. Тя... разбираш ли, изчезна, така да се каже, а сега трябва да я открия.

— Избягала е от къщи? — попита Тоти.

— Не съвсем. Просто... замина.

Не смятах да навлизам в подробности, но трябваше да опитам с всички средства да измъкна някаква информация. Беше напълно възможно някой да я е видял в Хоукстаун. Тоти беше умно и наблюдателно момиче и сигурно можеше да ми помогне. И беше несъмнено най-приятелски настроеният човек, когото срещнах в този град. Дори да не беше видяла Делия с очите си, вероятно бе дочула някакви слухове. Разказах ѝ как бе изчезнала братовчедка ми, като умишлено избягвах всичко, отнасящо се до Дерек Хоук. Засега не исках да намесвам неговото име, още не.

— Хей, ама това е доста неприятно — каза Тоти. — Как е могла просто да изчезне така, без да помисли за теб и колко много ще се притесняваш. Това момиче има нужда от сериозно мъмрене.

— Аз... Боя се, че нещо ѝ се е случило.

— Не трябва да мислиш такива работи, душице. Въпреки ония неща, дето ги пишат във вестниците, никое момиче не може да пострада, ако само не си търси белята. Тя ще се върне, по-стара и по-мъдра, а сигурно и по-богата. Но виждам, че ти се притесняваш.

— В момента искам само да намеря доказателства, че е била в града. Ако успея, се надявам да мога и да я открия... или поне да разбера какво ѝ се е случило.

— Как изглежда тая Делия? — попита загрижено Тоти.

Извадих от портмонето си снимка на братовчедка си и я подадох на сервитьорката. Тя я разглежда дълго време, присвила замислено вежди. Очевидно се опитваше да си припомни дали не я е виждала някъде. След минута поклати тъжно глава и ми върна снимката.

— Май не мога да ти помогна особено, съкровище. Тук идват много хора и със сигурност щях да я запомня. Тя изглежда хубава мадама, има приятно лице. Само че тук идват предимно възрастни хора да се натъпчат с чай и сладкиши, след като са напазарували в града. Не, братовчедка ти никога не е идвала тук. Как ѝ беше името?

— Делия. Делия Лейн.

— Хубаво име. Само че нищо не ми говори.

— Тя не е много висока, а косата ѝ е червена — огненочервена, късо подстригана. Мисля, че може да е носила розов шал на главата си, а когато я видях за последно, беше облечена с дълго сиво кожено палто.

Тоти изщрака с пръсти и закима енергично с глава.

— Хей, почакай малко — каза тя. — Кога каза, че би трябвало да е била в града?

— Около петнайсети април. Почти преди шест седмици.

— Аха. Аз трябва да съм започнала работа само няколко дена по-рано. Сигурна съм, че не е идвала тук — иначе щях да я запомня. Но когато спомена за червената коса и розовия шал се сетих нещо. Един ден нямах много работа и зяпах през прозореца, и тогава видях някакво момиче да минава покрай заведението. Вървеше бързо и не можах да я огледам добре, но си спомням ясно шала и червената коса. Помислих си, че е странна комбинация. Червената коса обикновено не си пасва с розови дрехи, но на тая мадама ѝ стоеше страхотно. А по шала май имаше мънички патейки. Помня, че блестяха на слънчевата светлина. Казах си, че тоя шал трябва да струва цяло състояние. Може и да е била братовчедка ти, ама не мога да се закълна.

— Сигурна съм, че е била тя. Не ти казах за пайетите по шала. Ти сама се сети. Била е Делия.

— Ей, ама това е супер! Сега знаеш, че е пристигнала тук жива и здрава. Това поне е нещо.

Беше се облегнала на масата, гривните ѝ дрънчаха всеки път, когато повдигнеше ръка. Носеше евтин, сладникав парфюм, но в момента ароматът ми се струваше божествен. Тоти подръпна полата си и прокара пръсти през късите си черни къдрици. Изглеждаше доволна от себе си, задето си е припомнила.

— И сега какво ще правим? — попита тя.

— Ами... нямам представа.

Звънчето издрънча и в салона влезе възрастен човек с кафяво кожено яке. Седна на една от масите, изкашля се и извади грамадна лула. Тоти се отправи към масата му, а той извади пакетче с тютюн и започна да тъпче лулата си. Тя го поздрави сърдечно, а той се усмихна едва доловимо и си поръча чай и сладкиши.

Седях, потънала в мисли, и се чудех каква би трябвало да е следващата ми стъпка. Трябваше да реша откъде да започна. Не можех

да обикалям от къща на къща и да питам дали случайно не са виждали Делия. И тогава ме озари една идея. Странно, че не ми бе хрумнало порано. Извадих от чантата си молив и тефтерче и откъснах чист лист хартия. Написах дословно телеграмата, която Делия ми бе изпратила от Хоукстаун — дума по дума. Помнех я кристално ясно.

— Какво е това? — попита ме Тоти, която бе обслужила възрастния господин и отново се върна на моята маса.

— Копие от телеграмата, която ми изпрати братовчедка ми. Ще отида до пощата и ще видя дали помнят да са я изпращали. Къде е пощата?

— О, трудно е да се нарече поща. Намира се надолу по същата улица. Всичко се върши от една възрастна жена — леко откачена бабка, която идва да пие чай от време на време. Викат ѝ Джигс. Тръпки ме побиват, като се сетя за нея. Тя сортира пощата и изпраща телеграмите. Е, има и някакъв мъжага, дето разнася писмата. Оттам можеш да си вземеш и книги под наем. Това е единствената библиотека в Хоукстаун — не че имам много време да чета. Старата Джигс може и да ти помогне.

— Ще видим — казах ѝ.

— Внимавай с нея — доста е дръпната понякога. Живее в една стаичка над пощата и има два дога, макар че никой не ги е виждал. Хората говорят, че нощем ги чуват да лаят. Естествено някои твърдят, че самата Джигс лае като куче. Откачалка.

— Сигурно — отвърнах аз.

— Тия малки градчета — пророни Тоти и поклати многозначително глава. — А казват, че хората в Лондон са странни. Трябва да ти кажа, че лондончани не могат да стъпят и на малкия пръст на особняците, които живеят в Хоукстаун. Какво ли не видях за шест седмици.

Платих на момичето за храната и оставих солиден бакшиш. Благодарих ѝ за помощта и се насочих към вратата. Тя отбеляза сметката на касовия апарат и ми се усмихна. Протегна ръка и се залови да подрежда шоколадовите блокчета, натрупани в една чинийка до касата.

— Не се притеснявай — каза ми окуражително. — Ще видиш, че всичко ще се нареди.

Гласът ѝ звучеше искрено и загрижено. Нещо в очите ѝ ми подсказа, че Тоти е искрено съпричастна с моя проблем. Беше много земно момиче, изключително човечна, съвсем различна от впечатлението, което създаваше на пръв поглед. Подреждаше шоколадчетата върху сребърното плато и бърчеше носле насреща ми.

— Ти... хм, няма да споменеш пред никого какво съм ти казала, нали? — попитах я колебливо.

— Мълча като гроб, съкровище.

— Благодаря ти още веднъж — казах ѝ признателно. — Беше много мила.

— Няма нужда. И ти желая късмет с Джигс. Ще ти е нужен.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Пощенската служба беше на ъгъла на улицата. Бе мъничка сграда с фасада от сиви тухли, избелели от слънцето. На прозорците на втория етаж висяха сини пердета, а на первазчето пред тях зеленееше цъфнало цвете. На долния етаж имаше два грамадни прашни прозореца. На единия със златисти букви бе изписано „ПОЩЕНСКА“, а на другия — „СЛУЖБА“. В долния десен ъгъл на единия прозорец имаше пожълтяла от времето табела, на която някой бе изписал с неравен почерк „Книги под наем“. Вратата бе широко отворена, а вътре беше призрачно тъмно. Постоях още миг на ослепителната слънчева светлина. После прекрачих прага на пощата, стиснала листчето хартия в ръка.

Отляво имаше пощенски кутии със стъклени прозорчета, а отдясно — няколко рафта с книги. Цветните им корици бяха подвързани с найлонови обвивки. В дъното на помещението се издигаше дълъг дървен тезгях, зад който някаква жена сортираше писмата. Беше с гръб към мен. На плота имаше няколко колета, телеграфна машина, моливи и химикалки, дървени табли, стар касов апарат и един цъфнал кактус. Миришеше на прах и лепило. Над плота имаше електрическа крушка, но предната част на помещението се осветяваше само от оскъдната светлина, която проникваше през мръсните прозорци. Дъските под краката ми скърцаха заплашително. Жената дори не се обърна да ме погледне. Продължаваше да сортира пощата с чевръстите си ръце. Поставяше всяко писмо в съответното разделение с поразителна скорост.

Изглеждаше толкова погълната от работата си, че не посмях да я прекъсна. Думите на Тоти ме бяха подготвили да се сблъскам с особнячка, така че ако исках да получа някаква информация, трябваше да подхожда много внимателно. Обърнах се към рафтовете с книги и си спомних, че Андреа ме бе помолила да взема няколко книги „за Джеси“. Рафтовете бяха квадратни, на подвижна стойка. Завъртях

много бавно един от тях, опитвайки се да вдигам възможно по-малко шум.

Книгите изглеждаха доста употребявани, с нагънати страници, а заемните бележки бяха отрупани с печати. Хрумна ми, че при липсата на по-разнообразни занимания хората в Хоукстаун сигурно четат повече от нормалното. Тук, на рафтовете, присъстваха всички бестселъри и всички нови трилъри. Избрах четири от тях, които ми се сториха подобаващо кървави, с надеждата, че Андреа ще ги одобри. Взех книгите и пристъпих неуверено към плота. Жената продължаваше да сортира писмата, без да ми обръща внимание. Изкашлях се, за да напомня за присъствието си.

— На гърба на всяка книга ще намериш заемна бележка. Попълни името, датата и адреса си. По-късно ще свърша останалото. Плаща се предварително. Остави парите на плота. — Гласът ѝ беше дрезгав и някак мъжествен.

— Колко? — попитах аз.

— Не можеш ли да четеш? Пише го на подвързията на всяка книга. Нямам време да го прочета вместо теб. Девон, Дорсет, Норфолк, Оксфорд, Ню Йорк. Ню Йорк! — Жената хвърляше писмата в разделенията, почти без да ги погледне. Сега обаче спря и се загледа в писмото в ръката си. — Хм. Рей Стантън пише до някаква козметична фирма. Сигурно се надява най-после да намери лек за противното си акне. — Тя хвърли писмото в разделението с надпис „презокеански“ и продължи да бърбори оживено, докато си вършеше работата. — Уорвик, отново Оксфорд, Кент — ти още ли си тук? Нямах точно пари ли?

За първи път жената се обърна и ме погледна така, сякаш очакваше да се нахвърля върху ѝ с брадва в ръка. Отстъпих стреснато крачка назад. Сините ѝ, решителни очи ме пронизваха. Опитах се да се усмихна приветливо, но съвсем се провалих.

Вътре в себе си бях сигурна, че Джигс е съвсем безобидна, но приличаше на жестока предводителка на гангстерски картел. Беше нисичка и костелива, с посивяла от възрастта, ниско подстригана коса. Лицето ѝ бе осеяно с мрежа от бръчици, а по тъмната ѝ кожа прозираха пурпурни венички. Устните ѝ бяха тънки, със следи от тютюн в ъгълчетата. Носеше изцапан син комбинезон, а най-странното беше, че бе прикрепил огромна розова маргаритка на ревера.

Тя ме разгледа подробно, после бръкна в джоба си и извади ножка и пресован тютюн. Отрязва си щедро парче от тютюна и го пъхна в ъгълчето на устата си.

— Май не съм те виждала друг път, сестро — каза накрая Джигс.

Обръщението „сестро“ ми беше напълно достатъчно. Мислено се усмихнах. Бях изчала доста научни трудове по психология, за да преценя, че Джигс е просто една самотна стара жена, която копнее за внимание. За да задоволи копнежа си, си бе изградила такава самоличност, която не можеше да остане незабелязана. Като повечето особняци, възрастната дама умишлено подклаждаше мита за странното си поведение. Тютюнът в устата ѝ бе доказателство за това. Вероятно го мразеше до дъното на душата си.

— Аз съм секретарката на Андреа Хоук. Помоли ме да взема няколко книги от библиотеката.

— Трилъри, доколкото виждам. Старата Анди още ли твърди, че са за готвачката?

— Не са ли за готвачката?

— Не си го и помисляй! Тя си ги чете през нощта. Действат ѝ по-добре от хапчета за сън, сама ми го каза веднъж. Не може да заблуди никого.

Искаше ми се да ѝ кажа, че и тя не може да ме заблуди, но се въздържах. Джигс сложи печати на заемните бележки, отмести книгите настрана и преброи парите ми, преди да отбележи сумата на касовия апарат. После отново ме погледна навъсено. Реших, че ласкателството е най-добрият начин да я спечеля на моя страна. Щом Джигс искаше внимание, аз щях да ѝ го засвидетелствам.

— Ти ли вършиш цялата работа тук? — попитах я с най-невинния си гласец.

— До последната подробност.

— Изумително! — възкликнах аз.

— Какво имаш предвид? — попита тя, готова да се отбранява.

— Мислех, че са нужни поне трима или четирима човека, за да се справят с цялата тази работа — отвърнах аз. — Аз съм в града едва от вчера, но вече забелязах каква прекрасна пощенска служба има в Хоукстаун. В Лондон изобщо не е така. Там само пускаш писмото в кутията и се молиш да пристигне.

Колкото и прозрачна да беше, тактиката ми проработи. Джигс видимо се зарадва на думите ми. Тя се усмихна самодоволно и кимна с глава. Сините ѝ очи излъчваха задоволство.

— Върша тая работа от двайсет години — изпъчи се гордо тя. — Денем и нощем. Живея на горния етаж и ако получа цяла камара писма, вечер се прибирам само да хапна и слизам пак тук да довърша работата си. Сортирам всичките писма с тези две ръце — получени, изпратени. По време на войната сама разнасях писмата — представяш ли си какво ми е било? В сняг, мъгла и вятър — аз обикалях града с шлифер, ботуши и тежката чанта на гърба. Но хората не го оценяват. — Тя поклати замислено глава. — Не, старата Джигс е особнячка, градската откачалка. Малките деца бягат от мен, но получават най-доброто пощенско обслужване в цялата страна. Помня едно време...

В този момент вратата изскърца. Някакъв мъж с костюм в цвят кири влезе в помещението и ме спаси от един, несъмнено, продължителен монолог. Беше праметнал през рамо чанта от грубо конопено платно. Той свали товара от плещите си и го опря на плота. Дишаше тежко. Лицето му беше яркочервено, по челото му проблясваха капчици пот. Джигс го погледна убийствено, взе чантата и я спусна зад плота. Торбата тупна тежко на пода и от нея изскочиха няколко писма.

— Закъсня с цели трийсет минути — изстреля гневно тя. — Да не се е счупил камиона?

— Спрях за един сандвич с бира.

Джигс му хвърли убийствен поглед, който недвусмислено подсказваше мнението ѝ за подобно лентяйство. Мъжът беше едър и силен, но отстъпи смутено назад. Тя му се озъби заплашително, а той побърза да напусне помещението.

— Нехранимайко — промърмори гневно тя. — В днешно време никой не знае как да си заработи честно надницата. Не разбират какво значи думата работа.

— Сигурно знаеш много за хората в Хоукстаун — опитах се аз да сменя темата.

— Да знаеш какви истории мога да разкажа, ако си отворя устата! В този град няма много тайни за мен. Нямах представа какви неща получавам — писма, картички, сметки, списания, които нямат място в една почтена къща. Всичко минава през моите ръце.

— Виждала ли си някога това момиче? — попитах я внезапно и пъхнах снимката на Делия под носа ѝ.

— Не съм сигурна — каза Джигс. — Толкова много хора влизат и излизат, а аз съм толкова заета, че понякога даже не ги и поглеждам.

Подадох ѝ намачканото листче хартия. Тя прочете думите на глас.

„РАЗВЪЛНУВАНА ВЪОДУШЕВЕНА
ВЪЗТОРЖЕНА ТОЧКА ПРАВЯ СВАТБЕНИ
ПРИГОТОВЛЕНИЯ ТОЧКА ЩЕ НОСЯ БУКЕТ ОТ БЕЛИ
И РОЗОВИ ЦВЕТА ТОЧКА ПРЕДСТАВИ СИ САМО
ТОЧКА ГРИЖИ СЕ ЗА СЕБЕ СИ ТОЧКА НАДЯВАМ СЕ
ДА ТИ ЛИПСВАМ ТОЧКА СКОРО ЩЕ СЕ ВИДИМ
ТОЧКА“

— Разбира се, че я помня. Дребничка сладурана с червена коса. Трябва да е било преди около шест седмици — в ъгълчето на телеграмата пише петнадесети април. Да. Горе-долу тогава беше. Трудно може да я забрави човек. Не я познах на снимката отначало.

— Би ли могла?

Джигс отвори дневника със замах, обърна няколко страници и прокара пръсти по колонката.

— Ето я. Изпратена е на петнайсети април, до Лондон. От мис Делия Лейн до мис Дебора Лейн. Адресът е в Челси. Това ли искаше да знаеш?

— Да — прошепнах едва доловимо.

— Сестри ли сте? — полюбопитства Джигс.

— Братовчедки — отвърнах аз.

— Предполагам, че е избягала с някой нехранимайко и е спряла тук да ти изпрати телеграма. Още тогава ми се стори странно. Влезе тук толкова весела и безгрижна, и не спираше да се усмихва. Изглеждаше отнесена, сякаш е пила нещо, но не беше, защото щях да подуша. Добре я помня. Това момиче имаше много палави очи. Хубавица е, ама е лудетина, с всичките тия усмивки. Всичко ѝ е на майтап. Никога не я видях отново, нито пък мъжа.

— Дошла е тук с някакъв мъж? — попитах аз, опитвайки се да сдържам вълнението си.

— Не, той не влезе с нея. Нямаше дори да го забележа, ако не му беше помахала на излизане. Седеше в голяма черна кола. Не му обърнах особено внимание. Носеше слънчеви очила. С тъмна коса. Тя изтича и седна в колата до него. Потеглиха веднага.

— Ти... не разпозна ли мъжа?

— Колата беше отсреща през улицата, под дървото. Видях само тъмната коса и очилата. Държеше главата си наведена, това поне го забелязах. Може да е бил всеки. Защо... да не би нещо да не е наред? Нали не е бил някой гангстер...

Усмихнах се и опитах да си придам спокойно изражение.

— О, не. Просто исках да знам със сигурност, че Делия е изпратила телеграмата. Тя... обича да си прави шеги...

— Сигурно ти е казала, че отива на почивка и е избягала с оня мъж. Младите момичета са способни на такива работи. Безотговорни са, всичките до една. После ще съжалява, ако това те успокоява.

Очевидно Джигс възнамеряваше да ми разкрие в подробности мнението си за младото поколение, но аз събрах книгите си и ѝ се усмихнах с явното намерение да си вървя. Вече ми бе доставила повече информация, отколкото се бях надявала, а този смачкан дневник така нужното ми доказателство, че именно Делия е изпратила телеграмата. Джигс изглеждаше разочарована, че си тръгвам.

Съмнявам се, че друг път е имала възможност да говори толкова много, колкото онзи следобед.

— Казваш, че работиш за старата Анди? — попита тя.

— Да. Печатам мемоарите ѝ.

— Най-после е довършила оная помия?

Кимнах и отстъпил крачка назад.

— Ако някой ги публикува, много народ в тоя град ще остане с отворена уста. Старата Анди беше доста разпусната на времето, а предците на съпруга ѝ някога са основали Хоукстаун. Доста пикантни скандалчета имаше в ония дни, а Анди нямаше навика да изпуска новините. Бяхме съученички едно време. Наистина. Беше хубав човек тогава — и още е.

— Благодаря ти за съдействието — прекъснах я любезно аз, доколкото това беше възможно. — Понеже и бездруго съм в Хоукстаун, реших да проверя телеграмата за всеки случай. От чисто любопитство. Ще кажа на мисис Хоук, че не си я забравила.

— На всяка цена. Кажи ѝ, че и аз мога да напиша някоя книга.

Джигс се обърна към купчината писма, а аз излязох от пощата. Застанах до вратата и погледнах дъбовото дърво, под което е била паркирана колата. Клоните бяха надвиснали ниско над земята и хвърляха плътна сянка над пътя. Несъмнено би било трудно за Джигс да разпознае със сигурност някой, който седи в кола под дървото, особено ако носи слънчеви очила. Аз обаче бях сигурна, че е бил Дерек Хоук. Представях си как Делия му е помахала, пресякла е улицата с безгрижна усмивка на устните и се е качила в колата. А после бяха потеглили и... не исках дори да си помислям какво се е случило след това.

Отворих вратата на колата си, оставих книгите и покупките на задната седалка и отново я заключих. Върнах се в чайната. Възрастният човек си бе отишъл и Тоти беше сама в заведението. Нагласяше цветята във вазичките и весело си тананикаше. Изглеждаше изненадана да ме види толкова скоро.

— Здравсти, душичке. Забрави ли нещо?

— Не, исках още малко информация.

— Дадено, съкровище. Казвай.

— Интересува ме къде се намират църквите в Хоукстаун.

Тоти повдигна многозначително веждите си и присви устни.

— Дошла си на погрешно място за такава информация, душичке. Бих ти помогнала, ако можеш, но не съм стъпвала в нито една от двете.

— Само две ли са?

— Аха. Католическа и епископална.

Намръщих се замислено.

Делия споменаваше в телеграмата си, че прави приготовления за сватбата и че ще носи букет от бели и розови цветя, а това предполагаше църковна церемония. Ако приемех това за вярно, несъмнено би трябвало вече да е обсъдила плановете си за сватбата с някой от църквата и може би дори да е запазила някаква дата. Делия никога не би се омъжила в католическа църква, защото не беше от тази вяра, така че оставаше епископалната. Тоти ми каза, че трябва да се обърна към отец Блексток и ме упъти как да стигна дотам.

— Друга гореща следа? — попита тя.

— Поне така си мисля.

— Джигс се е оказала услужлива?

— Доста.

Тоти се усмихна и подръпна една черна къдрица.

— Желая ти късмет — каза ми ведро тя. — И ако искаш да узнаеш нещо друго...

— Благодаря ти отново — отвърнах аз. — Ти си истински ангел.

— За първи път някой ме нарича ангел — засмя се палаво Тоти.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Църквата се намираше съвсем наблизко. Реших да повървя пеша, за да овладее нарастващото вълнение, което ме обземаше. Подминах градския площад и свърнах по една сенчеста алея с просторни къщи и видимо поддържани градини. Прекосих малкия каменен мост и поех по неасфалтираната пътека през парка. По зеления склон вирееха на свобода ярко жълти нарциси и бели маргаритки. Птичките прелитаха от клон на клон и чуруликаха възбудено, очевидно притеснени от грубата ми намеса в техния мирен свят. От другата страна на парка се виеше прашно шосе, а отвъд него, зад ниска ограда от сив камък, се намираше епископалната църква. Отворих външната порта и влязох в двора.

Чувствах се несигурна какво точно трябва да кажа, как да опиша проблема си пред непознат човек. Във всеки случай няха намерение да му доверявам цялата история и се питах как да изкопча от свещеника нужната ми информация, без да му разкривам подозренията си. Вече бях преодоляла шока от намирането на розовия шал, но не изпитвах увереност, че бих могла да запазя присъствие на духа, ако божият служител започнеше да задава твърде много въпроси. Потиснах мрачните си мисли и огледах къщата.

Църквата бе построена от същия груб сив камък, от който бе изградена и оградата. Очевидно беше стара постройка, с кепенци на прозорците и стегнат сламен покрив. Дворът беше доста занемарен, обрасъл с трева, само покрай оградата растяха на воля ярки червени и лилави ружи. Беше приятно, идилично място, което вдъхваше смирение, и докато вървах по пътеката към входната врата част от притесненията ми се изпариха. Почуках на вратата. Свещеникът очевидно имаше твърде малко време за градинарство и това ми се стори добър знак. Дочух забързани стъпки от вътрешността на къщата и след миг вратата се отвори. На прага застана пълничка жена на средна възраст, която бършеше припряно ръце в бялата си престилка. Тя се усмихна сърдечно и кимна радушно.

— Влизай, мило дете — каза ми, сякаш ме е очаквала предварително.

Лицето ѝ беше пухкаво и румено, а сините ѝ очи изразяваха съчувствие. Закръгленото ѝ тяло бе облечено в безлична сивкава рокля, но излъчването ѝ беше приятно.

— Вие ли сте мисис Блексток? — попитах аз.

— Да, мила. Хайде, ела.

Введе ме в преддверие с бели стени и тъмнозелен килим. На малка бяла масичка бе поставена ваза с пъстри ружи, а на закачалката до вратата висяха две палта, черна пелерина и червена шапка. Жената се усмихна отново и отстъпи назад да ме огледа. Все още бършеше ръцете си в бялата престилка. От задната част на къщата долиташе примамлив аромат на нещо вкусно.

— Нали ще ме извиниш, мила моя — каза мисис Блексток. — Варя сладко от ягоди и всичко е в пълен безпорядък. А и камериерката ни напусна — замина за Ливърпул, за съжаление. В къщата е пълен хаос. Защо се захванах с това сладко точно сега — не мога да ти отговоря. — Тя поклати глава и отново ме погледна с онази странна искрица съчувствие в очите си, която ме караше да се чувствам някак виновна. — Нали виждаш, мила, всички имаме проблеми. Робърт е в библиотеката. Сега ще го известя, че си дошла. Почакай тук.

Тя се забърза надолу по коридора и след миг чух някъде да се отваря врата.

— Една млада дама иска да те види, Робърт — извика жената. — Сега ще я доведе.

Мисис Блексток се върна, хвана ме за ръка и ме поведе по коридора. Спряхме през една тъмна врата, а тя стисна окуражително ръката ми.

— Всичко ще се нареди — прошепна тя. — Няма за какво да се притесняваш.

Прекрачих прага на библиотеката, озадачена от странното посрещане. Чувствах се като грешница, дошла да се изповяда, а намеренията ми бяха съвсем различни. Човекът, който мигом се приближи към мен, съвсем не разсея притесненията ми.

Беше висок и широкоплещест, със златисти коси и едър череп. Върху руменото му лице се открояваше грамаден нос, който някога е бил счупен, а сега му придаваше свирепо изражение. Носеше тежки

очила с рогова рамка, а зад стъклата решително проблясваха тъмнокафявите му очи. Облечен беше в кафяв спортен панталон и тъмно ловджийско яке с тъмни кожени парчета на лактите. От джоба му стърчеше лула, а старомодната му зелена вратовръзка бе осеяна с петна. Ръцете му бяха големи и кокалести и мигом ме притеглиха към него.

— Браво, браво — каза той, без дори да ме попита за името ми. — Изглеждаш добре. Само се отпусни! Не бързае за никъде.

Гласът му беше груб, но любезен. Отец Блексток създаваше впечатление за невероятна сила и жизненост. С едрия си нос и червендалесто лице сигурно би изглеждал далеч по на място след стадо мулета, отколкото зад амвона. Неделните му проповеди сигурно сипеха огън и жулел срещу злините на сатаната. Отец Блексток стисна ръцете ми между дланите си и ме дръпна към средата на стаята.

— Почакайте... — възпротивих се аз.

— Не се притеснявай, дете мое!

— Изглежда е станала някаква грешка...

— Всички правим грешки понякога — отвърна решително свещеникът. — Нали сме човешки същества. Успокоително е да знаеш, че всички около теб са съгрешили някога в живота си. А сега се настани удобно. Ще трябва да си поприказваме и да се опознаем по-добре, преди да обсъждаме каквото и да било. Напълно разбирам...

— Не мисля, че разбирате — прекъснах го аз. — Вижте...

Той ми направи знак да замълча, свъсил предупредително вежди. В жеста му се съдържаше такава твърда решимост, че правеше всякакъв спор излишен. Въздъхнах с примирено изражение и реших да се подчиня на нарежданията му.

— Така е по-добре — прошепна той, сякаш се намирах в санаториум за психичноболни, а не в църковна сграда. — А сега, нека довършим този пъзел. Това ще те отпусне. Нещата изглеждат по-прости, когато човек е спокоен.

Той ме настани до ниска масичка, на която бе частично подреден някакъв огромен пъзел. Отец Блексток беше съединил крайните елементи и единия горен ъгъл. Встрани то пъзела ни очакваше внушителна камара от елементи.

— Това е Матерхорн — каза отецът и седна насреща ми. — Прекарах над него почти цялата сутрин. Пъзелите са изключително

стимулиращи за мисълта. Някои от най-ценните ми проповеди са ми хрумвали, докато се боря с елементите на труден пъзел. Имам поне дузина, но Матерхорн ми е любимият. Толкова е величествен! Хайде, ти ще подбереш белите елементи, а аз — сините. Първо ще ги сортираме, а после ще се опитаме да ги подредим. Търся парченце със заоблен край. В едното му тъгълче трябва да има зелено петънце.

Това вече съвсем ме изуми, но все пак се подчиних. Подбрах всичките бели елементи и междувременно намерих парченцето, което свещеникът търсеше. Той извика триумфално, грабна елемента от ръката му и го постави на мястото му с такова ожесточение, сякаш е въпрос на лична вендета. Този човек излъчваше такава поразителна виталност, че дори нещо толкова простичко като съединяване елементите на един пъзел се превръщаше в битка на живот и смърт.

Работехме съсредоточено над задачата. Свещеникът сякаш беше очарован, че може да разчита на нечия помощ. Съвсем скоро пъзелът беше почти готов. Облегнах се на стола си и огледах критично стаята. Две от стените бяха покрити с дъбови рафтове, отрупани с книги, списания и вестници. На пъстрото килимче пред камината с доволно изражение се беше излегнал един кокер шпаньол със загладен косъм. Бюрото беше затрупано с книги и документи. До стената имаше неугледен стар диван с дрипава кафява тапицерия. Личеше си мъжкото присъствие в стаята, сякаш и стените бяха попили част от индивидуалността на своя собственик.

— Готово! — извика тържествуващо отец Блексток и постави последното парченце на мястото му. — Успяхме! О, Луси. Идваш точно навреме. Остави го на края на масата.

Мисис Блексток току-що бе влязла в стаята с поднос на ръце, отрупан с потъмнели сребърни чинийки с черешов сладкиш и две сини порцеланови чашки. Приветливата женица ми се усмихна и погледна с любов съпруга си. Той се държеше към нея доста грубо, господарски, и ми се стори, че това ѝ харесва. Тя наля чай в двете порцеланови чашки и зачака следващата му команда. Свещеникът разгъна своята салфетка и кимна с глава да я отпрати. Луси Блексток се оттегли мълчаливо и тихичко затвори вратата зад гърба си.

— А сега — обади се внезапно свещеникът, — кажи ми кой е мъжът? Разбирам твоята лоялност към него, но трябва да знаем името

му, ако искаме да въдворим справедливост. Няма нужда да го прикриваш повече.

Втренчих се безмълвно в него, загубила ума и дума.

— Хайде, хайде — добави навъсено той. — Малко е късно да отричаш. Елън ми се обади тази сутрин. Жената ридаеше на глас. Разказа ми за сънотворните таблетки и ме помоли да поговоря с теб днес следобед.

— Елън? — повторих аз, неспособна да пророня и дума повече.

— Елън Роджърс! Братовчедка ти. Хайде, дете мое. — В гласа му вече се долавяше досада. — Всичко ми е известно.

— Не познавам никаква Елън Роджърс — отвърнах аз.

— Какво! — изръмжа свещеникът. Стори ми се, че всеки момент ще прескочи масата и ще ме нападне. — Не си ли бременна?

Поклатих глава.

— Съжалявам, че ви разочаровах — отвърнах с най-спокойния си глас.

— Това е непростимо! — извика гневно отец Блексток. Той отблъсна стола си назад и с няколко крачки стигна до вратата. Отвори я със замах и изкрещя името на жена си. Тя мигом долетя, запъхтяна и видимо притеснена от неочакваното повикване.

— Какво означава това, жено? Защо не ми каза, че тази млада жена не е братовчедката на Елън от Девън? Аз се суея като някакъв шантав идиот, а тя изобщо не е бременна! Как ще ми го обясниш?

— Елън се обади и каза, че ще изпрати братовчедка си. Помислих си...

— Помислила си!

— Успокой се, Робърт... — прошепна тихичко жена му.

— Проклети жени! — Той стовари юмрук в дланта на другата си ръка и изправи рамене, видимо опитвайки се да овладее страховития си гняв. Мисис Блексток му шепнеше успокоителни думи, които не дочувах, и накрая свещеникът въздъхна примиренчески. Обърна се и ме погледна с глуповато изражение.

— Дължа ви обяснение — изръмжа той.

— Няма нужда — отвърнах благосклонно аз. — Очевидно сте ме взели за някоя друга. Напълно ви разбирам.

— Братовчедката на Елън пристигнала снощи в града и веднага се опитала да нагълта половин шишенце приспивателни. Елън ми каза,

че веднага ще изпрати момичето, а аз никога не съм го виждал, така че ви взех за нея. Приемете моите извинения, а също и на Луси, предполагам...

— Ужасно съжалявам... — подхвана мисис Блексток.

— Връщай се при своя мармалад, Луси — изръмжа свещеникът. — Достатъчно се провини за днес. А сега, млада жено, кажи защо искаше да ме видиш.

— Заради братовчедка ми — отвърнах аз.

— И тя ли е бременна?

— Искрено се надявам да не е.

Свещеникът изглеждаше малко разочарован.

— Продължавай — каза нетърпеливо той.

Обясних му накратко в какво се състои проблемът ми. Казах му, само че Делия е изчезнала и че имам основания да смятам, че е дошла да обсъди с него приготовленията за бъдещата си сватба. Показах му снимката и му описах как трябва да е била облечена. Свещеникът кимна енергично, отиде до бюрото и извади от чекмеджето някакъв тефтер. Обърна няколко страници, докато намери онова, което търсеше.

— Идвала ли е при вас? — попитах обнадеедена.

— Поне така си мисля. — Той се намръщи и обърна още няколко страници. — Кога каза, че е била тук?

— Към средата на април.

— На петнадесети април! — извика внезапно отец Блексток. — Отбелязвам си по ред-два за всеки, който идва тук. Иначе толкова лесно се забравя. Ето я! Делия Лейн — така съм записал. Това ли е братовчедка ти?

Кимнах с разтуптяно сърце.

— Да, помня я. Мъничка чаровница — с червени къдрици. Жизнено момиче — непрекъснато се усмихваше. Каза, че иска църковната церемония да се състои идната седмица. Не беше готова да обсъжда подробностите, но обеща да дойде след ден-два да се уговорим. Записал съм петък. Трябваше да дойде в петък, за да уговорим подробностите. Но не се върна. Странно. Често се питах какво ѝ се е случило. Да не се е скарала с годеника си?

— Ами... не съм сигурна.

— Семейни проблеми, вероятно. Каза ми, че семейството още не знаело за сватбата — щяло да бъде изненада. Тези работи рядко свършват добре. Семейството на момчето сигурно е разбрало и са вдигнали голяма врява. Може да са си помислили, че преследва парите му или нещо такова.

— Тя спомена ли нещо за годеника си?

— Не пожела да ми каже името му. Беше много упорита в това отношение. Каза, че не искала още да се разчува. Но от начина, по който говореше, се досетих, че е състоятелен, от едно от най-добрите семейства. Значи е изчезнала?

— Да. Аз... малко се притеснявам за нея.

— Сигурно се е скрила да си ближе раните. Наранено самолюбие... знаеш как е. Трябва й време да го преживее. Мога ли да помогна с нещо?

— Не засега — отвърнах аз. — По-късно може да се наложи да повторите онова, което ми разказахте, но засега... не искам да притеснявам никого. Делия сигурно ще се върне.

— Разбира се, че ще се върне! Не се притеснявай.

— Ще се опитам да запазя спокойствие — отвърнах аз.

Чувствах се замаяна от напредъка си. Свещеникът не само си спомняше Делия, но си бе отбелязал посещенията й. Това бе доказателството, от което се нуждаех. Отец Блексток не ме притисна за повече подробности. Изглеждаше доволен от онова, което му бях казала.

— Много ми помогнахте — казах му признателно.

— Това ми е работата — отвърна той.

— Много ви благодаря — казах му и се приготвих да си вървя.

Той настоя да остана и да си довърша чая и сладкиша. Седнахме отново на ниската масичка, а свещеникът многословно ми описваше работата си, към която очевидно беше привързан. Когато спомена, че покривът на църквата протекъл, настоях да направя малко дарение, за да го постегнат. Той прие парите с готовност и ги напъха в джоба на ловджийското си яке. Когато си тръгнах, съпругата му ме очакваше в преддверието. Тя напъха в ръцете ми бурканче с още неизстинало сладко и ми се усмихна с приятните си сини очи. Отново ми се извини за грешката.

Излязох от църквата и се озовах на ослепителната слънчева светлина.

Тъкмо отварях входната порта, когато видях тромава млада жена с подпухнали от плач очи и разрошена кестенява коса, която се тътреше по прашната пътека към църквата. Момичето подсмърчаше звучно и влачеше краката си. Досетих се, че това трябва да е злощастната братовчедка на Елън Роджърс. Надявах се бедното създание да се окаже по-податливо на нарежданията на отец Блексток, отколкото бях аз.

Забързах по прашната пътека през парка. Чувствах се като съвременна Алиса, която току-що се връща от Страната на чудесата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Карах по алеята, засенчена от гъстите брястове и кленове, а после свърнах по тесния път, който се простираше край речното корито. Алекс ми бе дал доста подробни указания и скоро открих неговата къща, скътана в гъстата сянка на старите кленове. Листата шумоляха и хвърляха шарена сянка върху бялата тухлена постройка. На всички прозорци имаше кафяви щори, а покривът беше от червеникави керемиди, с опушен комин, кацнал самотно от едната страна. Атмосферата предразполагаше към уединение. Не бях никак изненадана, че Алекс е избрал това място да пише книгите си. Паркирах колата и слязох. Алекс ме посрещна на входната врата.

— Очаквах те — каза дружелюбно той. — Лесно ли намери мястото?

— Много лесно. Даде ми подробни указания.

— Хубаво. Тъкмо приключих с писането за днес и имам нужда от някакъв стимулатор. Канех се да пийна нещо. Да ти направя ли коктейл?

— Някой друг път — отвърнах аз.

— Забравих, че не пиеш — засмя се той. — Мога ли да ти предложа нещо друго?

— Не, благодаря. Но ти си налей.

— Това и смятам да направя — отвърна усмихнато Алекс.

Введе ме в просторна стая с бели стени и яркожълт килим. Отворените френски прозорци гледаха към градината. Долавях мириса на земя и веселото чуруликане на птичките. Приседнах на дългия диван до стената, докато Алекс си наливаше питие на подвижния бар. Известно време се чуваше само приглушеното тракане на ледените кубчета в чашата му.

Не откъсвах очи от него, докато си наливаше питието. Носеше кафяв панталон и жълто-кафяво спортно сако.

Яркочервена вратовръзка висеше хлабаво около яката на бялата му риза. Дрехите му бяха леко смачкани, сякаш е работил с тях, а

косата му беше разрошена, и въпреки това Алекс излъчваше някаква небрежна елегантност, която ми се струваше по-примамлива от най-изисканите одежди. Никога не бях срещала друг човек, с който да се чувствам толкова уютно.

— Тази сутрин се обадох на Мартин Крег — каза небрежно той и се отпусна в края на дивана. — Той остана доста заинтригуван от случая. Обеща да ми се обади тази вечер, в случай че открие нещо. Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш? — посочи той към чашата си.

— Съвсем сигурна.

— Не можеш да отречеш, че се опитвам да бъда гостоприемен домакин — отвърна безгрижно той и отпи от чашата си. — Какво ще кажеш за моята колибка?

— Очарователно местенце.

— Не чак толкова. Но аз си го харесвам. Осигурява всичко, от което би могъл да се нуждае един писател. Не мислиш ли?

— Определено.

— Държа и един апартамент в Лондон, но когато работя, предпочитам да отседна тук.

— Как върви новата ти книга?

— Бавно. В момента съм загрижен повече за тази загадка от истинския живот, в която ме вълече. Мартин смята, че може и да има нещо гнило в тая работа.

Той пристъпи към бара и остави празната си чаша върху плота. После скръсти ръце на гърдите си и ме погледна, внезапно намръщен. Край на добродушните шеги. Тъмните му очи изглеждаха сериозни.

— Говорихме повече от половин час. Разказах му всичко, което узнах от теб снощи, а после го повторих за касетофона. В момента той няма спешен случай, така че ще посвети цялото си време на усилията да открие братовчедка ти. Смята да стигне до дъното на нещата.

— Надявам се да е така.

Алекс се намръщи.

— Ако трябва да бъда откровен, снощи не обърнах кой знае какво внимание на тази история. Знаех, че си разтревожена и че имаш всички основания да се чувстваш така, но не смятах, че наистина има нещо обезпокоително. Помислих си, че братовчедка ти просто е решила да се скрие от света за известно време, без да казва на никого.

И не вярвах, че е възможно братовчед ми Дерек да е замесен. Но вече не съм толкова сигурен.

— И какво промени мнението ти?

— Мартин Крег. Той остана много озадачен именно от тази страна на историята — Дерек, парите, които са му необходими, за да прикрие загубите си и парите, които братовчедка ти е изтеглила от банката. Зададе ми няколко конкретни въпроса. Даде ми ясно да разбера, че съществува опасност подозренията ти да се окажат основателни. И видимо се притесни от факта, че ти живееш в Блекрест.

— Наистина ли?

— Казах му, че ще се погрижа да се изнесеш оттам незабавно. Резервирал съм стая за теб в хотела. Смятам лично да отида в Блекрест, за да се уверя, че багажът ти е изпратен в града.

— Най-добре ще е просто да отмениш резервацията — отвърнах аз.

Алекс поклати бавно глава.

— Не, няма смисъл да спориш с мен, Дебора. Доста мислих по този въпрос. Господ ми е свидетел, че не искам да повярвам, че Дерек е вманиачен убиец — не искам да го приема, отказвам да го допусна — но ако съществува и най-малката вероятност това да е истина, то ти не си в безопасност в Блекрест. Нямах работа там.

— Няма да напусна имението — отвърнах решително аз.

— Дебора, ти изглежда не осъзнаваш...

— Изглежда, че ти, Алекс, не осъзнаваш какво означава това за мен. Наистина ли вярваш, че бих могла да си седя спокойно в хотела, докато някакъв човек от Лондон се опитва да открие братовчедка ми? Сигурна съм, че твоят приятел е добър детектив и съм ти благодарна, че го помоли за помощ, но не мога просто да чакам със скръстени ръце. Присъствието ми в Блекрест ми дава невероятната възможност да работя по случая сама, и освен това днес свърших превъзходна работа.

— Какво имаш предвид?

— Тази сутрин намерих шала на Делия в подземие.

— Слизала си сама в подземие!

— Едно коте избяга. Аз го последвах. То слезе в мазето, и аз след него. Беше... много рано сутринта. Още никой не беше станал. Боях се, че котето може да се изгуби.

— И си рискувала да си счупиш врата или дори по-лошо. Много глупаво от твоя страна! Това само доказва колко съм прав и колко е наложително да напуснеш Блекрест.

— Но аз открих шала на Делия! Не разбираш ли, най-последна намерих доказателство, че братовчедка ми е била в Блекрест!

— Единственото нещо, което разбирам, е колко си твърдоглава — отвърна раздражено Алекс.

— Алекс — не се предавах аз, — моля те да ме разбереш...

— Опитвам се. Държиш се точно като моите героини. Ако те бях измислил на белия лист хартия, щях да ти позволя да вършиш всички героични неща, които би могла да си представиш. Щях да те оставя да се луташ по тъмни коридори и да надничаш в призрачни стаи късно сред полунощ. После щях да те накарам да поставиш капан за престъпника и смело да се изправиш срещу него с доказателствата, които си събрала. Но, по дяволите, това не е някоя от моите книги! Това е истинският живот, а ти не можеш да правиш подобни неща. Какво щеше да стане, ако си беше счупила врата в подземиято? Или ако се беше изгубила? Какво, ако Дерек Хоук наистина е виновен и те бе видял да слизаш там?

— Но нищо такова не се случи — отвърнах сприхаво аз. — И открих истинско доказателство. Шалът на Делия беше на пода, в подземиято. Все още пазеше аромата на парфюма ѝ. Не разбираш ли какво означава това?

— Дебора...

— И това не е всичко. Днес следобед...

— Вече ми е ясно, че ще трябва да те изслушам — избухна Алекс. — Изглеждаш твърдо решена да продължиш с безразсъдните си игрички. Какви други подвизи си извършила, Дебора? След като слезе в подземиято, сигурно се скри и подслуша някакъв тайнствен разговор? Или пък...

— Стига — извиках гневно аз. — Не се подигравай с мен, Алекс!

— Съжалявам. Просто се тревожа за теб. Готов съм да те изслушам. Продължавай.

Разказах му всичко, което бях научила следобед. Той ме слушаше внимателно, с леко наклонена глава и склучени вежди. На няколко пъти сякаш понечи да ме прекъсне, но се сдържа. Когато свърших с

разказа си, той затегна възела на червената си вратовръзка и изправи рамене.

— Невероятно — беше единственият му коментар.

— Вече няма никакво съмнение — добавих аз. — Шалът, дневникът на Джигс, записките на свещеника — всичко сочи в една посока. Братовчед ти е примамил Делия с обещания за сватба и после...

— Достатъчно — прекъсна ме Алекс. — Нека не правим прибързани заключения, Дебора. Така нещата изглеждат логични. Признавам. Свършила си доста работа — биха могли да те наемат от Скотланд Ярд — но доказателствата ти са само косвени. Те потвърждават единствено, че Делия е пристигнала в Хоукстаун, изпратила е телеграмата и е говорила със свещеника за сватбена церемония. И това е всичко. Не си открила никой, който да е видял братовчедка ти в присъствието на Дерек.

— Точно върху тази част смятам да поработя.

— Не. Позволи на Мартин да свърши тази работа. Утре той пристига в Хоукстаун. Ще можеш и сама да разговаряш с него. Ще му разкажеш всичко това, а той знае какво да предприеме по-нататък. И несъмнено ще постигне повече, отколкото ти би могла. Направила си всичко, което е по силите ти.

— Не, не съм.

— Какво си мислиш, че можеш да направиш, което да не е по силите на Мартин? — попита той, видимо разгневен. — Той е професионалист, има средства и начини...

— Аз имам свои собствени средства и начини — не се предавах аз. — Мисля, че попаднах на нещо.

— И какво е то?

— Онора. Мисля... че това момиче знае нещо. Мисля, че е видяла нещо, което я разяжда, нещо, което иска да забрави. Снощи ѝ се искаше да ми разкаже, но... нещо я изплаши. Страх я беше да ми каже.

— Изпитвала е страх?

— Ужас.

Алекс изглеждаше заинтригуван. Разказах му разговора си с момичето от предната вечер. Описах му поведението ѝ, преди да

напусне стаята ми. Той прокара пръст по долната си устна. Гледаше ме съсредоточено, докато говорех.

— Може и да излезе нещо от това — каза той, — макар че се съмнявам. Повереницата на леля ми е странно момиче — чувствителна, капризна, фантазьорка. Може и да е видяла нещо, но може просто да е търсила внимание и тези бегли намеци да са опит да си го набави.

— Тя не се преструваше, Алекс. Сигурна съм в това.

— Все едно...

— Мисля, че мога да спечеля доверието ѝ — не му позволих да се изкаже, защото знаех мнението му. — Мисля, че мога да я накарам да ми каже какво е видяла. Може... може да се окаже, че това е всичко, което ни трябва.

— Нека разсъждаваме логично, Дебора. Да предположим, че Дерек наистина е примамил братовчедка ти в Блекрест. Нали не се съмняваш, че щеше да подготви всичко много внимателно? Щеше да е предпазлив, потаен. Не би допуснал някой да го види. Сигурно би го извършил посред нощ...

— Именно — прекъснах го аз. — Сигурно точно тогава го е видяла Онора.

— Нейната стая е близо до кулата, далече от другите. Тя може и да е капризна и малко странна, но няма навика да се шляе нощем из къщата.

— Напротив — възпротивих се аз.

— Какво искаш да кажеш с това „напротив“?

— Не знаеш ли, че има връзка с Нейл?

— Готвачката ми каза, че е хлътнала по това момче. Но какво общо има това с Дерек?

— Всичко. Тя се измъква нощем, за да го види, когато Нейл се връща от работа. Снощи я видях да прибегва през задния двор. Нейл я чакаше, скрит в сянката на дърветата. Останаха заедно повече от час. От дълго време се срещат така. Може да е видяла Дерек някоя нощ, когато се е прибираща в стаята си.

Алекс кимна, сериозен и мрачен.

— Това изцяло променя нещата — прошепна той. — Явно е много по-сериозно, отколкото си мислех.

— Разбираш ли сега защо е наложително да остана? Мартин Крег може да открие какво ли не, но не може да се добере до вътрешността на къщата. А аз съм там и не мога да си тръгна, докато не открия истината.

— Опасно е, Дебора. Твърде опасно.

— Не ме е страх.

— А би трябвало.

— Може би. Но в момента не мога да мисля за нищо друго, освен как да открия братовчедка си — или поне какво ѝ се е случило.

Алекс пристъпи към дивана и ме погледна изпитателно. Свъсените черти на лицето му се поотпуснаха малко, а тъмните му очи бяха пълни с топлинота. Той поклати бавно глава и постави топлите си длани върху раменете ми. Плътните му устни се извиха в усмивка — леко насмешлива, но сърдечна.

— Ти си странно създание, Дебора — каза тихичко той. — Никога не съм срещал жена като теб. Ти си независима, твърдоглава и борбена. Винаги съм се възхищавал от тези качества. Изглежда печелиш тази битка. Не мога да ти попреча да се върнеш в Блекрест — би трябвало да те завържа, да ти запуша устата и да те напъхам в някой килер. Е, няма да го направя — засега.

— Радвам се да видя, че мислиш като мен.

— Не мисля така. Но ще ти дам още малко време — колкото и да не ми се иска. Почакай тук. Връщам се след миг.

Той излезе от стаята. Бях озадачена — питах се какво ли си е наумил този път. Излязох на верандата и вперих поглед в неподредените лехи с цветя и избуялата трева. Навсякъде бе осеяно със стари кленове, а небето над тях се озаряваше от последните лъчи на залязващото слънце. Хоризонтът се къпеше в ярките цветове на залеза. Лек вечерен бриз шумолеше в тъмно зелените листа на кленовете — приятен, успокоителен звук. Долавях омайните аромати на градината.

Знаех, че Алекс е искрено загрижен за моята безопасност. Приятна ми беше тази мисъл. Тревогата му ме ласкаеше. Прииска ми се да можех да му отговоря с типичната женска реакция — да оставя всичко на неговите грижи и търпеливо да чакам нещата да се наредят. Но той сам бе забелязал, че съм независима и твърдоглава, и не беше далече от истината. Това беше нещо, което трябваше да свърша сама и

аз бях твърдо решена да го доведа до край — решение, в което нямаше място за слабост и страх. Може би ме очакваха невидими опасности, но бях подготвена да се изправя срещу тях.

Потънала в мислите си, не чух кога Алекс се върна. Когато се обърнах, той стоеше на вратата и ме наблюдаваше замислено с тъмните си, напрегнати очи. Пристъпи към мен, а аз бях толкова погълната от очите му, че не забелязах пистолета, докато не ми го подаде.

— Щом си решила да се държиш като някоя от моите героини — каза той, — ще трябва поне да се снабдиш с необходимата екипировка. Вземи това. Дръж го у себе си през цялото време.

— Но това е... пистолет — отбелязах мъдро аз.

— От най-опасните — отвърна мрачно Алекс.

— Но...

— Вземи го — нареди ми той с нетърпящ възражение глас.

Погледнах невярващо пистолета. Всички оръжия са грозни, но това ми се стори направо отблъскващо — късо, черно и смъртоносно. Алекс го напъха в ръцете ми, а аз почувствах ледена тръпка, когато хладният метал се допря до кожата ми. Беше изненадващо тежък. Държах го неохотно, сякаш всеки момент ще избухне в ръцете ми.

— Знаеш ли как да боравиш с него? — попита ме Алекс.

— Мисля... че да.

— Използвала ли си оръжие преди?

— Не и истинско. Веднъж играх една роля в „Писмото“ от Съмърсет Моъм. В началната сцена трябваше да застрелям любовника си. Просто държах оръжието във въздуха и стрелях нагоре, отново и отново. Вдигаше се голяма врява. Обикновено държах очите си затворени. Не бях особено убедителна убийца.

— Това нещо действа точно като пистолета в твоята пиеса, само че изстрелва истински куршуми. Това тук е предпазителят. В момента е обезопасен. Само го дърпаш назад и се прицелваш, точно както по филмите.

— Наистина ли мислиш, че е необходимо? — попитах с глуповато изражение, доста изнервена от мисълта, че държа в ръцете си истинско смъртоносно оръжие.

— Ако бъдеш разумна, няма да ти е необходимо.

Пристъпих към дивана, отворих чантата си и пуснах пистолета вътре. Той издрънча сред гримовите. Затворих чантата си и внимателно избърсах ръцете си. В жеста ми имаше нещо нелепо и неуместно, което накара Алекс да се усмихне замислено. Погледнах го предизвикателно.

— Готово.

— Внимавай да не отнесеш собствената си глава с това нещо — каза насмешливо той.

— Мога да се справя — отвърнах дръзко аз, преодоляла първоначалното смущение. — Все пак стрелях по любовника си вечер след вечер, в продължение на седем седмици.

— Със затворени очи — отвърна закачливо Алекс.

— Отсега нататък ще ги държа широко отворени — обещах твърдо аз.

— Надявам се. Говоря сериозно, Дебора. Бъди нащрек. Обещай ми, че ще бъдеш внимателна и няма да правиш нищо прибързано. Това не е игра и не е някоя от твоите роли.

— Знам това, Алекс. Аз... обещавам да бъда внимателна. А сега е по-добре да си вървя. Става късно.

— Мартин пристига утре. Ще се свържа с теб по някакъв начин. Може да ти се обадя или да дойда до Блекрест. Не се притеснявай, ако не те потърся. Мартин може да иска да отхвърли някоя работа, преди да разговаря с теб.

— Добре. Ще очаквам да ми се обадиш утре или вдругиден.

— А междувременно...

— Междувременно ще бъда послушно момиче — отвърнах бодро аз.

Той ме изпрати до входната врата. Оставих вече натежалата си дамска чанта на задната седалка на колата и се настаних удобно зад волана. Алекс се наведе до прозорчето ми, с ръце на стъклото. Очите му се взираха изпитателно в лицето ми.

— Искане ми се да вярвам, че всичко ще бъде наред — каза той. — Искане ми се да вярвам, че няма да предприемеш нищо необмислено.

— Нали ти обещах — отвърнах аз и завъртях ключа.

— Знам. — Той въздъхна тежко. — Ще се радвам, когато всичко това приключи — добави той. — Ще се радвам, когато можем да се срещаме спокойно и да бъдем просто аз и ти, а не двама любители

детективи. Тогава ще можем да си говорим за нас, за луната и никога няма да споменаваме Блекрест. Нямам търпение да дойде това време.

— А междувременно ще се забавляваш с Тоти — отвърнах аз доста кисело.

Алекс се засмя, сякаш никак не се бе впечатлил от забележката ми.

— Тя е добро хлапе — отвърна той, — но не е точно онова, за което си мечтая.

— За какво мечтаеш? — не се сдържах.

— Друг път ще поговорим за това.

Той отстъпи назад и пхна ръце в джобовете на самото си. Стоеше там с леко наклонена глава, а вятърът си играеше с къдриците му и с червената връзка на врата му. Запалих двигателя и подкарах назад по алеята. Алекс ми помахаша, а аз излязох на главния път.

Прибирах се по-късно, отколкото възнамерявах. Портокаловите багри на залеза вече обагряха небето, а във въздуха се настаняваше вечерният сумрак. Тази вечер смятах да вечерям със семейството, а не исках да закъснявам. Шофирах бързо, а колата подскачаше по неравния път към Блекрест, останала без дъх от износените гуми и безбройните дупки по шосето. Последните златисти лъчи на слънцето избледняваха, когато свърнах покрай грамадните каменни стълбове по частния път към имението. Намалих скоростта. Разполагах с достатъчно време. Въпреки че мракът вече се спускаше над земята, още не бях включила фаровете си. Нито пък другата кола. Заблъсках ожесточено клаксона, когато я видях да се носи право срещу мен.

Никой от нас не караше бързо, но и никой не беше забелязал другия. Завъртях припряно волана и излязох извън очертанията на шосето. В следващия момент се наложи да скоча върху спирачките, за да не се ударя в насрещното дърво. Другата кола продължи, сякаш не се е разминала на косъм от катастрофален инцидент. В страничното си огледало зърнах за миг тъмното, възрастно лице на шофьора и мигом осъзнах, че това е бащата на Нейл. Колата беше отрупана с чанти и кутии, а от багажника стърчеше блестящ черен мотоциклет.

Излязох отново на шосето, по-изплашена, отколкото ми се искаше да си призная. Ръцете ми трепереха, докато завъртах лостчето за фаровете. По остатъка от пътя за Блекрест карах със скоростта на охлюв и не преставах да се питам какво би могло да накара бащата на

Нейл да се изнесе от имението с целия си багаж и мотора на сина си в багажника.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Къщата изглеждаше заплашителна. Бях го забелязала още първата вечер, а сега, докато се обличах за вечеря, не можех да се освободя от странното усещане, че тук се е случило нещо ужасно, сякаш стените пазеха спомена за нещо грозно и зловещо. Всичко наоколо тънеше в тишина — мрачна, напрегната тишина, каквато обикновено следваше след тежка буря или природно бедствие. Всичките ми сетива сякаш долавяха намек за прекършено движение, да стаени гласове, за потиснати емоции.

Отначало си помислих, че въображението ми отново ми играе лоша шега. Прекарах изтощителен ден. Нервите ми бяха изопнати до крайност, а емоциите — възбудени до последен предел, но в момента се чувствах спокойна и овладяна. Не, това усещане не се дължеше на разклатеното ми вътрешно равновесие. То бе надвиснало над Блекрест като призрачна пелена. Нещо неприятно се беше случило, а въздухът вибрираше от наслоените емоции. Облякох се внимателно, без да знам какво трябва да очаквам, когато сляза в трапезарията.

Докато съм била в града, Бети беше изгладила роклята, която възнамерявах да облека. Сега висеше на закачалка пред гардероба ми — изискан вечерен тоалет с висока яка, силно втален и с къса клош пола. Платът беше поизлинял от времето, но изисканата простота на кройката все още излъчваше неподправен шик. Пъхнах се в роклята, пригладих я в талията и наместих наскоро изгладените гънки на полата. Препасах я с широк колан от леопардова кожа и изпразних съдържанието на дамската си чанта в друга, също от леопардова кожа, за да пасва на колана. Пистолетът щеше да понатежи, но не исках да го оставям в стаята си, за да го намери някой от прислугата.

Беше почти осем часа, когато се отправих към трапезарията. Пристъпвах бавно из лабиринта от коридори, който би трябвало да ме отведе до стълбището и главния коридор. Само няколко лампи бяха запалени и осветяваха тесни участъци от пътя ми, а другата част от коридора се губеше в мрачни сенки. Къщата продължаваше да тъне в

неестествена тишина. Имах чувството, че Блекрест сдържа дъха си в очакване на поредното емоционално изригване.

Когато стигнах основата на стълбището, се спрях за миг в сянката на зловещите зелени растения. Сега долавях неясни гласове откъм малката стаичка до трапезарията. Въпреки че не успях да различа отделните думи, не можех да объркам този груб, дрезгав глас, който се извисяваше застрашително в тишината. Дерек Хоук отново беше разгневен. Питам се коя ли е поредната му жертва тази вечер.

За миг се разколебах. Не исках да слизам, но знаех, че трябва. Вече бях изгубила част от наложената си самоувереност само при звука от този глас. Въпреки твърдата си решимост, не знаех дали ще мога да се изправа срещу Дерек Хоук и да сдържа разрушителните си емоции. Боях се, че бих могла да се нахвърля с нокти върху лицето му или, още по-лошо, да избухна в истерични сълзи и да поискам незабавен отговор на всичките въпроси, които ме измъчваха. Щях да се нуждая от целия си опит на актриса, за да запазя вътрешното равновесие, което ми бе така необходимо.

Поех си дълбоко въздух и се спуснах надолу по стълбището. Почти бях стигнала до средата, когато Дерек Хоук излезе в коридора. Стоеше в основата на стълбището и открито се взираше в мен. Погледът му беше страховит, устните — присвити, веждите — арогантно смръщени. Успях да запазя присъствие на духа. Погледнах го с ледена сдържаност и продължих надолу по стъпалата.

Той стоеше, опрял ръка на перилата. Беше облечен в тесен черен панталон и доста натруфено червено-кафеникаво сако с цветни мотиви на гърдите. Вероятно подобен вид дреха би стояла доста женствено на повечето мъже, но при Дерек Хоук само подчертаваше грубата му мъжественост. Снежнобялата му риза имаше лек набор на гърдите, а червеникавата копринена вратовръзка висеше нехайно около врата му. Приличаше на пират, облечен от сръчен шивач. Несъмнено много мъже биха дали мило и драго, за да постигнат този поразителен ефект. Мистър Хоук обаче носеше дрехите със същата смущаваща небрежност, с която би се разхождал, облечен в халат след топла баня.

— Виждам, че все пак успяхте да се присъедините към нас, мис Лейн — каза насмешливо той. — И сте облечена подобаващо за случая, ако не ме лъжат очите. Ние едва ли сме в най-добрата си форма тази вечер, но може би вие ще освежите атмосферата.

— Ще се опитам — отвърнах аз и сама се изненадах колко спокойно прозвуча гласът ми.

— Добре ли прекарахте следобеда?

— Свърших доста работа.

— Радвам се да го чуя. Тук се случиха доста събития. Аз очевидно съм истински подлец. Не само че осуетявам проявата на една истинска любов, но превишавам правата си и не зачитам мнението на своята леля.

— Колко ужасно от ваша страна — отвърнах сдържано аз.

— Тази вечер съм изпаднал в немилост от всички страни. Може би поне вие ще бъдете снизходителна към мен — въпреки че се съмнявам. Вие сте жена. Жените са непоправими романтички. Сигурно и вие ме намирате за отвратителен.

— Може и така да е. Наистина ли ви интересува какво мисля за вас?

Той се вторачи в мен с черните си очи. За миг бях почти склонна да си помисля, че тази човек искрено търси моята симпатия, моето разбиране, а после плътните му устни се присвиха и мигът отлетя безвъзвратно.

— Честно казано, не особено.

Той ми подаде кавалерски ръка за последните две стълби. Имаше нещо насмешливо и арогантно в жеста му. После се отдръпна назад, за да ме огледа от главата до петите. Останах сдържана и неподвижна като манекен, докато очите му ме измерваха критично, но чувствах как увереността ми се стопява.

— Намирате ли ме достойна за вашето одобрение? — попитах го с леден глас.

— Напълно.

— Винаги ли сте толкова груб?

— Не обичате ли да ви се възхищават?

— Не обичам да ми гледат като стока за продан, мистър Хоук.

Той се засмя като хлапак след поредната лудория, доволен, че ме е раздразнил.

— Изглежда, че аз съм истинско чудовище — каза Дерек Хоук. — И грубостта е най-малкият ми порок. Сигурно не можете да ме понасяте. Сигурна ли сте, че държите да присъствате? — попита ме мрачно той.

— Не съм сигурна, че разбирам какво имате предвид.

— Официалните вечери на Анди винаги са истинско мъчение. Тя е израсла в друга епоха, когато всички са се обличали специално за вечеря. Аз пък ѝ угаждам, за да ѝ доставя удоволствие. Но както вече ви казах, тази вечер не сме в най-добрата си форма. Изпаднахме в поредната семейна криза — напоследък са твърде чести при нас — и не мисля, че ще ви е особено приятно да станете свидетел на всичко това. Бих могъл да наредя на Джеси да ви донесе храната в стаята.

— Не си го и помисляйте — отвърнах аз.

Той сякаш понечи да каже още нещо, но се сдържа с видимо усилие. Внезапно ми обърна гръб и влезе в стаята с бързи, гневни крачки. Последвах го, без ни най-малко да се впечатля от гнева му.

Андреа Хоук стоеше с гръб към помещението пред перлено сивите завеси. Кимна ми любезно и погледна тревожно племенника си. Носеше дълга до земята рокля от кралско синьо кадифе, с елегантни дълги ръкави. Годишите бяха оставили следите си по меката материя, но дрехата не бе изгубила нищо от своята царственост, а Андреа я носеше с цялата увереност и достойнство на гранд дама. В ръцете си държеше дълго черно ветрило. Лицето ѝ бе сгърчено от напрежение. Въздухът сякаш беше наелектризиран.

— Тя още ли не е слязла? — попита гневно Дерек Хоук.

— Още не, скъпи.

— Ще ѝ отпусна още пет минути!

— Дерек...

Той я погледна заплашително и Андреа Хоук преглътна думите, които напиреха на устата ѝ. Въздухът вибрираше от напрежение. Дерек Хоук сновеше нервно из стаята, пъхнал ръце в джобовете на самото си. Приличаше на хищна пантера, от цялото му тяло струяха енергия и гняв, който сякаш не го оставяха да стои на едно място.

— Толкова ми се искаше всичко да е хубаво за мис Лейн... — подхвана Андреа.

— Вече ѝ съобщих, че имаме семейни проблеми. Можеше да вечеря в стаята си. Но след като вече е тук, ще трябва да ни види в истинската ни светлина. Е, съгласявам се веднъж в седмицата да сложа тези противни дрехи и да се храня от най-изящния порцелан и кристал, но проклет да съм, ако се старая да се правя на любезен кавалер, когато ми се иска да размажа физиономията на някого!

Хвърлих му язвителен поглед. Андреа Хоук обаче кипна.

— Изглежда забравяш, че се намиращ в моя дом! — извика тя, внезапно придобила смелост.

— Твоят дом да върви по дяволите — изръмжа гневно той. — Може да се подчинявам на капризите ти и да бъде снизходителен към влудяващото ти поведение, но няма да позволя това място да се превърне в долнопробен бордей.

— Виж, скъпи...

— Предупредих я, че няма да се примиря с това, но тя продължи да се вижда с него, да се промъква по всяко време на нощта като истинска безсрамница. Казах на Джейк какво става в тази къща и той обеща да държи сина си на разстояние от нея, но явно не е успял. И той е наясно какви хубави дни ще настъпят за тях, ако малкият негодник беше успял да я подмами. Но сега ще трябва да мисли само как да подреди отново живота си.

— Джейк живее с нашето семейство вече повече от двацет години. Какво ще прави сега?

— Нямам никаква представа и хич не ме интересува.

— Можеше поне да ме оставиш да поговоря с него, Дерек.

— Той вече е вън от живота ни, Анди! А сега може би дори твоята малка повереница ще се опита да разсъди трезво. Петте минути изтекоха!

Той прекоси с дълги крачки разстоянието до стената и грубо разтърси звънеца. Само след миг Морис беше в стаята. Униформата му изглеждаше безупречна, сребристата му коса бе гладко сресана, но набръчканото му старо лице изглеждаше сякаш всеки момент ще се изкриви в болезнена гримаса. Хората от прислугата вероятно обсъждаха клюките цял ден и можех спокойно да се обзаложа, че всичките до един са на страната на Онора.

— Доведи мис Онора — нареди Дерек Хоук. — Кажи ѝ да дойде до десет минути, ако не иска аз да се кача при нея.

— Остави момичето на мира — намеси се старата Анди.

— Побързай, Морис! — добави сприхаво Дерек.

Икономът излезе от стаята, а Андреа Хоук се намръщи, свъсила заплашително вежди над сините си очи. Беше сгънала черното ветрило и сега го потупваше нервно в дланта на ръката си.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва — промърмори тя. — Просто не мога да повярвам. — Тя поклати глава, потънала сякаш в някакъв свой, измислен свят, но сините ѝ очи проблясваха тревожно. — Собственият ми племенник... — прошепна тя.

— Съжалявам, Анди — каза навъсено Дерек Хоук.

— Аз мога да го понеса — отвърна замислено тя. — Вече съм стара и няма значение какво още ще преживея. Но онова младо момиче...

— Направих това, което е най-добре за нея.

— Тя каза, че го обича.

— Тя е още дете. Не може да види истинската му същност. Той ще ѝ провали живота.

— Дори да е така, не е нужно да я тормозиш сега. Защо просто не я оставиш на мира? Трябва ли да я принуждаваш да слиза?

— Няма да я оставя да се цупи и да ридае. Трябва да продължи да живее. Трябва да приеме действителността. Сега си мисли, че съм чудовище, но след време ще ми бъде благодарна.

— Дано — тихичко прошепна Андреа Хоук. — Дано...

Тя се обърна с гръб към стаята. Дръпна перлено сивите завеси и впери поглед в тъмнината на нощта. Навън проблесна светкавица, а миг по-късно отекна гръм. Дерек Хоук гледаше леля си с внезапно помътнели очи.

Веждите му се свиха в болезнена гримаса. Изглеждаше така, сякаш му се иска да я прегърне и да я помоли за прошка. За миг ми се стори измъчен и уязвим, а после той видя, че го наблюдавам. Знаех, че и двамата са забравили за моето присъствие, погълнати от собствените си емоции.

— Казах ви, че няма да е особено приятно изживяване — каза той.

Не му отговорих. Устните му се извиха в иронична усмивка.

— Съжалявам, че не можем да ви осигурим приятен, остроумен диалог, мис Лейн.

— Ситуацията едва ли го позволява — отвърнах аз.

— Вие нямате представа за истинската ситуация.

— Мисля, че мога да се досетя.

— Не, не можете. Не знаете нищо за случая. Синът на градинаря ухажваше Онора. Момичето е младо, наивно, уязвимо. Интересуваше се само от парите ѝ — а тя ще наследи крупна сума само след няколко месеца. Предупредих бащата на Нейл да държи сина си далече от нея. Днес следобед отново говорих с него — всъщност точно когато вие излизахте. Той ми отговори, че ще направи всичко по силите си. А после онзи нехранимайко имаше наглостта да нахлуе в кабинета ми и да ми заяви, че двамата с Онора ще се оженят и че аз не мога с нищо да им попреча. Доказах му, че греши. Изхвърлих го от кабинета си и дадох на семейството им време до залез-слънце да напуснат този дом.

— А сега сигурно се чувствате много горд с постъпката си, мистър Хоук — отвърнах язвително аз.

Не съумях да преглътна омразата в гласа си. Взирах се в мъжа с елегантните дрехи, сякаш е самият Сатана, а той изглеждаше доволен от откровената ненавист в погледа ми. Повдигна иронично вежди и оправи възела на вратовръзката си, а насмешливата усмивка и за миг не слезе от устните му. Понечи да ми отговори нещо, но в този момент влезе Онора и всички останахме втрещени.

— Добър вечер — каза момичето. — Извинете, ако съм ви накарала да чакате. Знаех, че Анди иска да сме облечени подходящо за случая. Това ме забави. — Тя ми се усмихна приветливо и кимна на Дерек Хоук. Гласът ѝ беше хладен и звучен като ромон на поточе, поведението ѝ беше безупречно. Представях си каква агония е това за нея.

Носеше жълта рокля с цвета на лютиче. Полата се увиваше около коленете ѝ, а корсажът разкриваше крехката ѝ момичешка фигурка. Платинено русата ѝ коса бе елегантно прибрана на тила. Устните ѝ бяха с цвета на корал, и ако беше плакала, умело нанесеният грим скриваше всякакви следи от сълзи. Стори ми се, че намирам нещо странно у нея, нещо, което не съм забелязвала преди. Отне ми известно време, за да осъзная какво точно ме е впечатлило.

Меката, момичешка чистота бе изчезнала от лицето ѝ. На нейно място сега виждах някаква неестествена зрялост, която ме плашеше. Това беше нещо, което осъзнах инстинктивно и знаех, че няма нищо общо с умишлено наложената поза на хладна овладяност. Онора гледаше с очите на жена, която е била наранена и сега търси отмъщение. Кожата ми настръхна от тази внезапна метаморфоза.

Онора се владееше прекрасно, когато погледна предизвикателно Дерек Хоук с лазурно сините си очи.

— Нали вече всички сме тук? — попита хладно тя.

Дерек Хоук изглеждаше притеснен, съвсем неподготвен за такава реакция. Ясно долавях безпокойството му. Той вероятно знаеше как да се справи с разплакана, изпаднала в истерия тийнейджърка, но беше напълно безсилен пред тази нова Онора. Той се раздвижи неспокойно и я погледна със свъсени вежди. Онора очевидно съзнаваше колко го е впечатлила, защото на устните ѝ заигра лека усмивка, докато спокойно хвана ръката на Андреа.

Преместихме се в трапезарията. Вечеряхме в пълна тишина. Опитвах се да се съсредоточа върху храната си, но се оказа невъзможно. Дори не ми се ядеше. Във въздуха се носеше невидимо напрежение, което убиваше апетита ми. Морис отнесе купичките от супата и сервира на всеки порция филе от морски език. Когато икономът се оттегли, погледнах скришом към Онора, не по-малко обезпокоена от поведението ѝ, отколкото самия Дерек Хоук.

Завесите бяха дръпнати от прозорците, които гледаха към терасата. Виждах разлюлените клони на дърветата отвън, осветени от бурни светкавици. В далечината все още отекваха гръмотевици, които все повече се приближаваха. Бурята се носеше към Блекрест. Придвижваше се бавно, но несъмнено щеше да ни връхлети с гневна мощ. А тук, в слабо осветената трапезария с махагонова мебел и сивосини тапети, се разразяваше друга буря. Боях се да не се окаже по-страшна от тази навън.

Онора бе предизвикала поразителен ефект с появата си тази вечер, точно както се беше надявала, но разполагаше с твърде малко време да се наслади на победата си. Дерек Хоук вече бе преодолял първоначалния си шок и в момента беше господар на ситуацията. Говореше за маловажни неща, видимо спокоен и в добро благоразположение, сякаш искрено се забавляваше с нервността на околните. Андреа все още беше затворена в себе си, само от време на време хвърляше пълни с неразбиране погледи към племенника си. Напрежението вече избиваше по лицето на Онора и тя губеше първоначалната си увереност.

Дерек Хоук не споменаваеше драмата, която се бе разиграла в мое отсъствие. Говореше за приближаващата буря, за мемоарите на

Андреа, за политическите митинги, които трябваше да се състоят в Хоукстаун. Не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от факта, че никой не отговаря на забележките му. На устните му играеше усмивка, а очите му не се откъсваха от Онора. Разбирах какво се опитва да постигне. Искаше да я сломи, да разбие маската на сдържаността ѝ и да я накара да се държи адекватно. А тогава би могъл отново да я управлява. Тогава би могъл да властва над действията и реакциите ѝ.

Без всякакъв апетит побутвах рибата в чинията си и се питах колко би могло да продължи всичко това. Знаех, че Онора няма да издържи още дълго и ми идваше сама да изкрещя от гняв. Все пак момичето беше само на седемнайсет, а на тази възраст резките промени не траят продължително.

— Е — говореше в момента Дерек Хоук, — аз поне мисля така по този въпрос. Вие интересувате ли се от политика, мис Лейн?

Това беше директен въпрос и нямаше как да не му отговоря.

— Не особено — отвърнах аз.

— Както и повечето жени. Вие имате навика да се затваряте в някакъв свой, вътрешен свят, който сте си изградили, след като сте изчели твърде много романи и изгледали безброй сапунени сериали. Повечето жени са неспособни да погледнат живота лице в лице — особено когато са още млади.

Тук той направи многозначителна пауза и впери поглед в Онора. Тя отвърна предизвикателно на погледа му. Долната ѝ устна потрепна едва доловимо.

— Мисля, че ще трябва да ме извините — каза тя.

— Защо? Да не би да не се чувстваш добре?

— Ти си едно гадно копеле, Дерек.

Той беше очарован от тази обида.

— И това ли е една от думичките, на които те научи твоят приятел? Очевидно съм бил прав за лошото му влияние над теб. Какво друго те научи?

— Дерек — намеси се Андреа, която внезапно се изтръгна от унеса си. — Стигна твърде далече. Онора, мила, той не искаше да каже...

Онора не ѝ обърна внимание. Тя заговори отново, без да откъсва поглед от Дерек.

— Не смятам да обсъждам Нейл точно с теб. Би искал да ме видиш да плача, нали? Искаш да те моля да го върнеш обратно? Е, няма да ти доставя това удоволствие.

— И какво друго смяташ да правиш? — попита я той с безизразно лице.

— Много скоро ще узнаеш — прошепна тя.

После внезапно се изправи. Ръката ѝ неволно се стрелна към кристалната чаша с червено вино пред нея. Едри капки пенлива течност опръскаха полата ѝ като тежки капки кръв. Онора ме погледна и за миг ми се стори, че съзирам някаква молба в очите ѝ. После излезе тичешком от трапезарията. Аз отметнах салфетката от скута си, извиних се и се втурнах подире ѝ.

Стоеше през спираловидното стълбище и ме чакаше. Лицето ѝ беше бледо, сините ѝ очи изглеждаха огромни. Сега, когато Дерек не беше наоколо, вече нямаше нужда да се преструва. Дишаше тежко и с усилие. Ръката ѝ трепереше, докато се мъчеше да почисти кървавочервените петна по роклята си. Не постигаше нищо, освен че ги размазваше още повече.

— Аз... Надявах се да дойдеш — прошепна тя. Гласът ѝ прозвуча отчаяно.

— Помислих си, че може да имаш нужда от подкрепата ми.

— Трябва да ти кажа нещо...

Гласът ѝ бе заглушен от поредната гневна гръмотевица. Беше като минна експлозия и сякаш разтърси самите основи на къщата. Лампите премигнаха над главите ни. Онора се сепна и стисна ръката ми.

— Той е чудовище — каза тя. — Но аз... вече не се боя от него. Няма да му позволя да ме сломи. Няма да мълча повече. Трябва да кажа на някого. Ти ще ме изслушаш, нали? Ти ще...

Навън отново прогърмя. Няколко от електрическите крушки изгаснаха. Сега лицето ѝ беше в сянка.

— В подземие то... — прошепна дрезгаво тя. — Преди шест седмици. Щяхме да се срещнем там. Беше студено, твърде студено, за да се видим в градината. Отидох по-рано...

Момичето погледна през рамото ми. Ръката ѝ се вкопчи още по-силно в моята.

— Тази вечер, в моята стая — прошепна припряно тя. — Когато всички заспят. Ще те чакам... Трябва да дойдеш...

Тя пусна ръката ми и се затича нагоре по стълбите. Обърнах се и видях Дерек Хоук да се приближава към мен. Лицето му беше мрачно, сякаш предвещаваше буря. Питам се колко е успял да чуе. Цялата треперех. Искаше ми се да се втурна след момичето. Но останах на мястото си. Гледах го вторачено и знаех, че не бих могла да издържа и минутка повече. Само да заговореше, щях напълно да изгубя контрол над себе си.

Навън отекна тътен. Прозорците издрънчаха. Лампите премигнаха отново и за миг настана пълна тъмнина, преди отново да хвърлят оскъдните си лъчи над коридора. Дерек Хоук стоеше точно пред мен. Лицето му беше на сантиметри от моето. Той пое ръцете ми в дланите си.

— Какви глупости ви наговори? — попита настоятелно той. — Кажете ми!

— Вие сте мръсник... — прошепнах аз. — Пуснете ме!

— Съвземете се! Трябва да ме разберете. Знам, че изглежда чудовищно, но трябва да разберете...

Опитах се да се изтръгна от ръцете му, но хватката му само стана по-силна. Борех се отчаяно и отказвах да го погледна в очите. Чувствах се на ръба на истерията. Усещах, че грижливо изградената ми съдържаност е на път да се разпадне, но не можех да се контролирам. След миг щях да изкрещя от гняв и ужас. Той ми притисна в прегръдките си. Устните му се впиха в моите и светът се изгуби сред морето от чувства — бурна, смущаваща чувственост. Съпротивата ми се сломи под безмилостния натиск на устните му.

Внезапно Дерек Хоук охладнел хватката си и отстъпи крачка назад. Една тъмна къдрица от косата му бе паднала върху челото. Той я отметна назад. Очите му казваха много, но устните му останаха присвити в безизразна гримаса. Не откъсваше очите си от мен. Навън проехтя поредната гръмотевица. Задъхвах се. В очите ми напиха парливи сълзи. Дерек Хоук се обърна и закричи към трапезарията с широки стъпки. Остави ме сама, жертва на собствените ми чувства.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Часовникът в стаята ми беше спрял. Нямах представа колко е часът. Не знаех колко време съм лежала в леглото си, опитвайки се да овладеея противоречивите емоции, които бушуваха в съзнанието ми. Странно, но даже бях заспала. Седнах в леглото си и разтърках очи. Роклята, която Бети ми бе изгладила толкова грижливо по-рано тази вечер, в момента беше като смачкан парцал върху тялото ми. Погледнах в огледалото и видях, че лицето ми е подпухнало, а косата — разбъркана. Взех четката и се залових с медните кичури по гърба си. Това движение ме успокояваше. Решех енергично косата си и се вслушах в монотонния дъжд отвън. В момента бурята бушуваше с пълна сила.

Вече се чувствах по-добре. Главата още ме наболяваше, но поне се бях овладяла. Може би неочакваният нервен срыв ми бе подействал добре. Така бях изхвърлила от себе си всички онези мъчителни емоции, грижливо потискани до момента, а сега ако не друго, се чувствах пречистена и по-решителна от всякога. Оставих четката настрана и се опитах да пригладя поне малко гънките по роклята си. Онора сигурно ме чакаше. Трябваше да подходя много внимателно към нея. Не можех да си позволя да се явя като призрак от древен замък.

Имах нужда само от малко червило. То беше в дамската ми чантичка. Чантата обаче не беше на тоалетката. Огледах внимателно стаята. Когато се върнах тук по-рано тази вечер, бях доста разстроена. Не помнех къде съм я захвърлила в яда си. Не беше на нощното шкафче. Нямаше я и на стола. Внезапно се вцепених. Спомних си как седях на масата в трапезарията. Не я бях взела със себе си, когато се втурнах след Онора. Сигурно още беше там, съвсем достъпна за всеки, който си направи труда да надникне вътре.

Господи, помислих си аз, ами ако някой вече я бе видял? Ако някой я бе отворил и открил пистолета? Трябваше незабавно да я прибера. Не можех да я оставя там цяла нощ. В този момент се проклинах за проявената несъобразителност. Алекс беше прав. Не бях

родена за подобни изпитания. Не ми оставаше друга възможност, освен да прибера чантата си от трапезарията и да се надявам, че никой няма да ме види, докато слизам по стълбището.

Известно време стоях неподвижно в средата на стаята и ненавиждах себе си. Алекс насмешливо ме бе сравнил с някоя от своите героини, която спокойно би се разхождала по тъмни коридори и дори би се скрила в тоалетната, за да подслуша някой таен разговор. Е, аз нямах намерение да се крия в тоалетната, но трябваше да прекося цял лабиринт от потънали в мрак коридори, също като някое от онези безмозъчни създания, за които той говореше с такова пренебрежение. Как ли би се смял Алекс, ако можеше да ме види в този момент. Е, Алекс да върви по дяволите, помислих си аз. Той и бездруго нямаше да узнае за среднощните ми подвизи. Щях просто да сляза до трапезарията, да си взема чантата и никой нямаше да узнае за престъпната ми глупост.

Часовникът беше спрял на девет часа. Аз обаче нямах представа дали в момента е десет вечерта или три през нощта. Не мислех, че съм спала дълго, но нямаше как да съм сигурна. Може би всички бяха отдавна заспали, а може би прислужниците все още проверяваха дали прозорците са затворени и дали бурята не е нанесла никакви щети. Ако се спуснех по главното стълбище, рискувах да се сблъскам с някого. Реших, че е по-безопасно да сляза по стълбите към кулата, през подземие и страничния коридор с много прозорци. Така щях да изляза по-близо до трапезарията и да избягна риска да срещна някого. След като бях толкова безразсъдна да забравя чантата си с пистолета в нея, можех поне да обмисля най-добрия вариант да си я върна, без да ме види някой.

На площадката пред стаята ми беше хладно. Дъждът навън се лееше като из ведро, пороят плющеше по външната стена, докато се спусках опипом по стълбището. Беше съвсем тъмно, но вече познавах добре тези стълби.

Вървах бавно, придържайки се към стената. Стълбите бяха тесни, влажни и коварни. През пукнатините в стената избиваше вода, а валеше толкова силно, че очаквах всеки миг тухлите да поддадат. Въздъхнах с облекчение, когато най-после стъпих на равния под в мазето.

Потърсих опипом ключа за осветлението на стената. Хрумна ми, че е доста непредпазливо от моя страна да включа лампата, но реших, че мога да си го позволя. Едва ли някой би забелязал светлината по това време на денонощието. Освен това дори аз не бях толкова смела — да вървя през подземие в пълна тъмнина. Напипах ключа. Светлината премигна за момент, после бледожълтите лъчи осветиха мокрите стени. Котките буйстваха в стаичката си. Протяжното им мяукане отекваше в тишината. Дращеа настоятелно по вратата, несъмнено усетили присъствието ми и изплашени от тътена на бурята. Изкачих се бързо по дървеното стълбище към коридора. Стъпките ми отекваха като пушечни изстрели. Спрях да събуя обувките си и продължих нагоре по дървените стъпала. Всяко стъпало издаваше различен звук — пронизително скърцане, после приглушено стенение. Нямаше перила, така че трябваше да се опирам на стената, за да се подкрепям. После пребягах забързано през малкото коридорче. Босите ми нозе не издаваха никакъв звук. Завих зад ъгъла, готова да се спусна по страничния коридор. Но гледката ме закова на място. Бях забравила за счупените прозорци.

Едната стена на коридора бе покрита с масивна дъбова ламперия, а другата — с огромни прозорци без завеси, които гледаха към градината. Виждах дъждовните струи, изливащи се с монотонно ожесточение върху тревата отвън, сякаш искаха да я стъпчат върху земята. Няколко от прозорците обаче бяха счупени и пороят, която плющеше през празните рамки, грубо ми напомняше за този факт. Подът беше покрит с дълбоки локви вода, а през зейналите прозорци продължаваше да се излива неумолима дъждовна струя. Нямаше начин да прекося коридора, без да прогизна от вода. Отвън проблясваха гневни мълнии, сякаш искаха да се надсмеят над глупостта ми.

Поколебах се за няколко минути. Можех да се върна назад, да използвам другата врата на стаята си и да сляза по главното стълбище. Но щеше да ми отнеме доста време. Онора ме очакваше. Сигурно вече се питаше какво ли ми се е случило. Поех си дълбоко дъх и се втурнах напосоки по коридора. Подхлъзнах се в една локва и едва не се хвърлих по лице във водата. В този момент силната струя ме удари в лицето. Изпуснах едната си обувка и трябваше да изгубя още няколко секунди, за да си я взема. Когато стигнах края на коридора, изглеждах

сякаш някой ме е хвърлил в морето и ме е извадил броени секунди преди да се удавя.

Потръпнах и избърсах струйката от слепоочието си. Идваше ми да се разплача като дете, но нали сама си бях изпросила това преживяване с престъпната си безотговорност — заслужавах си го. Дори и да настина, казах си отмъстително аз, точно така ми се падаше. Бях изплашена до смърт. Оставаше ми съвсем малко разсъдък, колкото да не се предам на страха. Отърсих водата от полата си и си пригладих назад косата. Опитах се да си припомня откъде минахме с Андреа онази сутрин, когато за първи път ми показва кулата. Дали завихме наляво или на дясно?

Вървах по тъмния коридор. В една стаичка пред мен проблясваше светлина, която ми помогна да намеря пътя, без да се блъсна в някоя стена. Отворих вратата на стаичката и се озовах в малък кабинет. От пръв поглед си личеше, че го обитава мъж — миришеше на кожа, пот и тютюн. Бюрото беше отрупано с вестници и документи. Подминах го и се озовах в малък коридор, който вероятно щеше да ме изведе под стълбището.

В главния коридор, точно пред входната врата, беше оставена включена лампа, но нямаше и следа от някой буден. Вътре в къщата беше тихо и спокойно, а отвън се разнасяше грозния тътен на бурята. Страхovitите гръмотевици и монотонното плискане на дъжда караше притихналата къща да изглежда още по-мрачна и самотна. Надникнах зад ъгъла. Огромно зелено растение в саксия скриваше гледката от очите ми. Тази част от коридора беше гнездо на призрачни сенки и видения. Долових някакъв странен шум, който не бях забелязала преди. После осъзнах, че е само тиктакането на огромния часовник точно срещу мен.

Минаваше дванайсет и половина. Онора сигурно бе престанала да се надява. Трябваше много бързо да взема чантата си и да се кача при нея. Само господ знаеше какво е способна да извърши в това състояние, ако решише, че няма да отида. Промъкнах се покрай растението и погледнах иззад зелените листа. Никой не се виждаше наоколо, но имах странното чувство, че някой току-що е бил тук. Въздухът сякаш още носеше усещането за нечий движения. Навън експлодира гръмотевица, а прозорците издрънчаха, сякаш някой се опитваше да проникне в къщата.

Крайниците ми сякаш се парализираха. Едва намерих сили да продължа.

Сърцето ми препускаше като обезумяло, докато се придвижвах покрай стената към вратата на трапезарията. Ако някой случайно ме зърнеше, щеше да ми е трудно да дам логично обяснение за среднощната си игра на криеница. Това, че съм дошла да си взема чантата, звучеше съвсем логично; но фактът, че се промъквам през задния коридор и междувременно съм се изкъпала в дъждовна вода изглеждаше доста подозрително. Плъзнах се безшумно в трапезарията. През отворената врата се процеждаше достатъчно светлина, за да видя очертанията на мебелите. Отправих се решително към масата, където бях оставила чантата си. Още беше там. Нямаше следи някой да я е докосвал. Сграбчих я и въздъхнах с облекчение. Сега трябваше да побързам за разговора с Онора.

Вече излизах от трапезарията и почти бях излязла в коридора, когато дочух онзи звук. За миг ми се стори, че сърцето ми спира да бие. Отстъпих в сянката на стаята. Гърлото ми пресъхна, коленете ми внезапно се огънаха, сякаш не могат да понесат тежестта на тялото ми. Вкопчих длан в облегалката на един стол, вслушвайки се в шумовете на нощта.

Звукът се повтори. Някъде изскърца дървена дъска. Идваше откъм стълбището. Тътенът на бурята долиташе приглушен до слуха ми, а този звук отекна пронизително в смълчания коридор. Имаше някой на стълбите. Не можех да кажа дали се качва или слиза, но се движеше бавно и предпазливо, както и аз преди минути. Времето сякаш се проточи. Сдържах дъха си и чаках.

Всеки момент от устните ми щеше да се изтръгне вик, който да събуди всичко живо в покрайнините на далечен Лондон. Звукът не се повтори. Реших, че е бил само продукт на болното ми въображение. Излязох смело в коридора и погледнах към призрачния скелет на стълбището. По стъпалата танцуваха кадифените сенки на тъмнината, но нямаше никого.

Наведох се да си обуя обувките. Чувствах се засрамена от себе си. Трябваше да бъда твърда и непоколебима, а ето че се държах като малодушна идиотка. Трябваше да сляза спокойно по главното стълбище, да включа всички лампи по пътя си и ако се сблъскам с някого, смело да му заявя, че съм си забравила чантата в трапезарията.

А сега — мокра и разтреперана — ми оставаше само да се моля да не срещна никого.

Нямах намерение да се връщам по пътя, по който бях дошла. Един душ за тази нощ ми бе достатъчен. Сетих се, че съм оставила включена лампата в мазето. Голяма работа, казах си успокоително. Излишният разход на електроенергия едва ли щеше да доведе семейство Хоук до банкрут. На сутринта Андреа щеше да открие включената лампа и да предположи, че някой от прислугата я е забравил. Часовникът тиктакаше оглушително. Оставаха три минути до един часа. Трябваше да побързам.

Отправих се към стълбището. Най-добрият начин да победиш страха, е да се изправиш насреща му, казах си непоколебимо, и въпреки че цялата треперех, не се поколебах да се плъзна в плътната завеса от сенки и видения. Когато стигнах върха, нещо докосна бегло рамото ми. Затворих очи, готова да посрещна края си. Само гладката повърхност на едно листо помилва бузата ми.

Постоях неподвижно за миг, опитвайки се да си изработя някакъв план. Знаех какво ще ми каже Онора. Дълбоко в сърцето си знаех. А след като думите бѐдеха изречени, не можех да остана повече в Блекрест. Нито пък тя. Трябваше да бягаме, независимо от бурята. Щях да я отведа при Алекс и там да изчакаме пристигането на Мартин Крег. После Онора щеше да разкаже на детектива какво е видяла и... всичко да свърши. Нейните думи бяха всичко, което ни трябваше. С доказателствата, които бях открила днес в града, нейната дума беше достатъчна.

Стига да се решише да ми каже. Стига да не се разколебаеше. Забързах се по коридора. Сега момичето сигурно беше ужасено — след като знаеше смразяващата истина за мъжа, който бе прогонил нейния любим.

Завесите в дъното на коридора бяха дръпнати. Мълниите отвън осветяваха мястото — сребристо сини експлозии, които разкъсваха тъмнината и мяхаха призрачни сенки по стените. Вече се чувствах уверена и никак не се боях — или поне това се опитвах да си втълпя. Сега бях точно пред прозорците. Виждах клоните на дърветата отвън, безпомощно подхвърляни от вятъра. Бурята сякаш се бе уталожила. В небето не проблясваха мълнии, вятърът напираше уморен, преди да замре съвсем.

Обърнах се решително и се спуснах по тесния къс коридор, който трябваше да ме отведе при стълбището в крилото на прислугата. Оттам щях да изляза в прохода, който стигаше при стаята в кулата. Искях да се преоблека и подсуша, преди да отида при Онора. Щеше да ми отнеме само няколко минути, а бих се чувствала значително по-уверена, ако се изправа пред нея в човешки вид.

Вървах по задния коридор. Той бе осеян с неочаквани завои, но познавах това крило достатъчно добре, за да знам, че вървя в правилната посока. Почти бях стигнала до прохода, когато проехтя страховита гръмотевица. Стените потръпнаха. За миг сякаш всичко замря, а после внезапно се разтресе. И тогава бурята спря — изведнъж. Внезапно възцарилата се тишина след гневния тътен навън ми поддейства изнервящо. Блекрест сякаш замря, за миг увисна в пространството, а после стените около мен отново станаха материални, познати, зловещи. Сега, когато гневните пристъпи на бурята вече не ги заплашваха с тотално разрушаване, те като че ли ме наблюдаваха в очакване на възможност да ме погълнат, да ме задушат.

Дочувах собственото си дихание. Стори ми се плашещо гръмко, а ехото от мекия звук се извисяваше и връщаше към мен, сякаш и стените дишаха. Потръпнах. Въздухът беше леденостуден. С кожата си долавях някакво течение, сякаш някой бе забравил отворени врата или прозорец. Отново дочувах обичайните за къщата звуци: някъде някой прозорец дрънчеше пронизително в рамката си, другаде изскърца дървена дъска. Къщата се връщаше в нормалното си състояние след бурята, като изплашено тяло, което сега се отпуска и изхвърля напрежението. Закрачих отново по коридора, твърдо решена да потисна зловещите си мисли и да се концентрирам върху задачата, която ме очакваше.

Вече виждах отвора в стената, където се намираше стълбището на прислугата. На горната площадка имаше прозорец, откъдето се процеждаше съвсем малко светлина, колкото да видя очертанията на перилата. Тръгнах смело натам. Знаех, че скоро ще съм в стаята си. Вече не обръщах внимание на звуците. Токчетата ми потропваха по пода. Бях сигурно на двайсетина ярда от стълбите, когато по-тъмната сянка се раздвижи, разлюля се, а после се изгуби в отвора и се сля с останалите. Стана толкова бързо, че не можех да бъда сигурна дали наистина съм го видяла.

Прозорецът над площадката издрънча от поредния пристъп навън. Звукът не беше обезпокоителен, но бе достатъчно силен, за да заглуши всеки друг шум — например припрени стъпки по стъпалата. Колебанието ми трая само миг. Втурнах се към стълбището, опрях се на парапета и вперих поглед в поглъщащата тъмнина настръхна ми. Нямах нищо обезпокоително. Пердето над прозореца се вееше свободно от течението и мятеше трептящи сенки по стената. Несъмнено именно това движение бе привлякло вниманието ми.

Запътих се към стаята си в кулата. Минах покрай стаичката на Онора. Тънък сноп светлина се процеждаше под вратата ѝ. Явно още беше будна, още ме чакаше. Изпитах внезапен импулс просто да почукам и да вляза, но след като вече се бях забавила толкова дълго, няколко минути едва ли бяха от значение. Докато вървях по коридора, обонянието ми долови остра, любопитна миризма. Беше силна и лютивата, подобно на терпентин или амоняк. Сигурно някой от прислугата наскоро бе обърнал бурканче с почистващ препарат.

Малката ми стаичка ми се стори приятно позната след тъмните коридори на Блекрест, като уютно гнезденце на чужда територия. Наоколо бяха пръснати част от дрехите ми — ярки, цветни петна на приглушената светлина от единствената лампа. Сега, когато бях на топло и в безопасност, всичко друго ми изглеждаше неправдоподобен кошмар. Хвърлих дамската си чантичка на леглото. Пистолетът подскочи и тупна на кревата — загадъчен тъмен предмет, който ме накара да потръпна. Черният метал проблесна на меката светлина. Напъхах го припряно обратно в чантата, отворих най-горното чекмедже на тоалетката и я захвърлих вътре.

Не исках да отивам в стаята на Онора. Знаех, че трябва, но знаех също какво ще чуя, а точно това не исках да чувам. Съблякох мократа си рокля и я проснах на отворената врата на гардероба. Бавно свалих подгизналите си чорапи и ги оставих настрана. Не исках да отивам. Искаше ми се да отлагам колкото е възможно по-дълго, и дълбоко в сърцето си знаех, че това бе единствената причина да сляза в трапезарията за дамската си чанта, колкото и неотложно да ми се струваше това в момента. Можех спокойно да прибера чантата си на сутринта, преди останалите обитатели на къщата да са се събудили. Онора щеше да ми разкрие нещо важно, нещо, което не бях сигурна, че бих понесла да чуя.

Защото отчаяно отказвах да се простя завинаги с безнадеждната си вяра, че Делия все пак е жива и здрава. Изчезнала, но все пак жива и здрава. Знаех, че Онора ще разпръсне завинаги тази илюзия.

Извадих от гардероба чиста рокля от мека естествена материя и замислено я облякох. После взех четката си и за пореден път се опитах да придам някакъв вид на мокрите си бакърени къдрици. Лицето ми все още беше бледо, кожата ми се бе изопнала на скулите, а очите ми изглеждаха по-скоро зелени, отколкото сини. Взираха се в отражението ми с някаква уплаха. Нуждаех се от много повече кураж, за да изслушам изповедта на Онора, отколкото да се спусна в тъмнината по мрачните коридори на Блекрест. А сега, когато бе настъпил неизбежният момент да отида при момичето, почувствах съвсем ненавременен пристъп на слабост. Искях да избягам. Не исках да изслушам в подробности онова, което бе понечила да ми разкрие тази вечер, в основата на стълбището.

Изправих сковано рамене и си наложих да се овладея.

— Време е, душичке — казах си с интонацията на Тоти. Така и не си отговорих защо се сецям за нея в момент като този.

Отворих вратата към коридора с мрачната решимост да узная истината и да я приема — веднъж завинаги. Моментално ме блъсна миризмата на почистващ препарат. Сега ми се стори даже по-силна. Закашлях се. Сигурно Бети бе почиствала ламперията в коридора. Запитах се само защо не бях доловила миризмата по-рано, когато слизах за вечеря. Пристъпих към стаята на Онора и тихичко почуках на вратата. Очите ми смъдяха. Онора не ми отговори. Извиках името ѝ на глас и отново почуках. Вратата изскърца и се отвори. Пристъпих в стаята.

Беше хубава стая. Стените бяха в цвета на слонова кост, осеяни с мънички сини цветчета. Килимът бе тъмносин, пухкав и дебел. Мебелите бяха светли, повърхността им блестеше от чистота. Над леглото висеше синьо-лилав балдахин. Завивките бяха изпънати до съвършенство, съвсем недокоснати. Миризмата на почистващ препарат беше толкова натрапчива, че залитнах замаяна. Главата ми се завъртя. Очите ми бяха замъглени от остри, лютиви сълзи.

Запрепъвах се през стаята, към прозореца. Опитах се да го отворя. Беше заключен. Нямах време да се суея с дръжката. Крайниците ми вече не ми се подчиняваха, пред погледа ми танцуваха

тъмни петна. Навих полата около дланта си и с всички сили замахнах към прозореца. Стъклото се разби с трясък. В краката ми се пръснаха остри, назъбени парченца. В стаята нахлу струя свеж въздух. Задъхвах се. Отпуснах се на перваза на прозореца и жадно поех глътка нощен въздух.

В стаята имаше още два прозореца. Счупих ги и двата. Хладният въздух нахлуваше навътре и прогонваше смъртоносните изпарения, увиснали като невидима завеса от пода до тавана. Вече можех да дишам по-свободно. Очите ми все още смъдяха, но поне не се чувствах така замаяна. Онора не беше в стаята. В този момент съзрях вратата към банята. Беше затворена.

Отворих я.

Онора лежеше на пода. Беше облечена в небесносиня нощница с дантелен набор на шията и китките. Приличаше на невръстно момиченце. Устните ѝ бяха лекичко разтворени, а очите — притворени, сякаш е заспала. Бурканчето с почистващ препарат бе преобърнато до нея. Смъртоносната течност се бе изпарила във въздуха. На ваната бе просната жълтата рокля, която носеше на вечеря. Бе успяла да почисти само няколко от кървавочервените петна, преди смъртоносните изпарения да я приспят завинаги.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Наричаше се въглероден тетрахлорид. Указанията върху етикета на бурканчето съобщаваха само, че трябва да се използва на открито, а в случай че се прилага в затворено помещение, задължително трябва да е при отворени прозорци. Онора сигурно не беше прочела упътването. Беше отнесла бурканчето в малката си баня с надеждно заключен прозорец и бе затворила вратата след себе си. А после несъзнателно го беше преобърнала. Лекарят каза, че изпаренията сигурно са я победили, преди да стигне до прозореца. Много тъжен инцидент, каза той и се подписа под смъртния акт.

Аз не бях толкова сигурна, че е било просто инцидент.

Миналата вечер, когато всички влетяха в стаята, след като чули трясъка от счупеното стъкло, бях изпаднала в шок. Когато Дерек Хоук се приближи към мен, облечен в синята си пижама и черен халат, няхах сили да кажа каквото и да било. Само посочих към пода на банята. Очите ми плуваха в сълзи. После трябва да съм припаднала. Той ме отнесе в моята стая. После, доста по-късно, лекарят ми даде успокоително.

Вече бях дала показания, полицаите и лекарят си бяха тръгнали, а катафалката на погребалната агенция бе откарала трупа. Къщата бе потънала в онази потискаща тишина, която винаги съпътства смъртта.

Андреа беше в стаята си, натъпкана с успокоителни, а прислужниците се движеха на пръсти по коридорите и разговаряха приглушено само когато се налагаше да кажат нещо. Дерек Хоук прекара цялата сутрин на телефона — разговаряше тихо, неизвестно с кого. Знаех, че поне два от разговорите му са извънградски. Онора беше мъртва, а той вече правеше всички законни постъпления да наследи приличното ѝ състояние. Сега всичко се връщаше при Андреа, а после щеше да стане негово.

Вече бе почти три часа следобед. Седях в трапезарията. Бети ми бе донесла поднос с храна за обяд. Настояваше да хапна. Подносът обаче стоеше недокоснат. Завесите бяха дръпнати и в стаята нахлуваше

ослепителна слънчева светлина. Навън беше прекрасен ден, небето бе синьо, а въздухът — прозрачен и свеж. Дъждът бе отмил прахоляка, а дърветата поклащаха зелените си клони на лекия бриз. Искаше ми се всичко наоколо да е празно и сиво. Природата обаче сякаш се надсмиваше над човешката трагедия.

Към обяд бях опитала да се свържа с Алекс, но никой не ми отговори. Опитах отново преди известно време, но все още никой не отговаряше на телефона му. Трябваше да говоря с него. Трябваше да му кажа какво съм видяла снощи. Сега бях сигурна, че силуетът на задното стълбище не е бил продукт на възбуденото ми въображение. Мартин Крег трябваше да е пристигнал в Хоукстаун. Алекс сигурно беше с детектива и двамата проверяваха информацията, която бях изкопчила вчера. Той ми бе обещал да се обади. Но не можех да остана повече в тази къща и да чакам със скръстени ръце. Трябваше да предприема нещо.

В този момент Бети влезе в трапезарията. Очите ѝ бяха подпухнали от плач, лицето ѝ — сгърчено от скръб, но изглеждаше спокойна и овладяна. Беше прекарала цялата сутрин в параклиса, потънала в сдържана мъка, каквато само силната вяра бе в състояние да предизвика. Смъмри ме, задето не съм яла. Казах ѝ, че ми е невъзможно. Тя пристъпи към масата и затърка гладката повърхност с ъгълчето на престилката си. Разбрах, че не ѝ се иска да се оттегли. Имаше нужда да поговори с някого.

— Аз оставих горе онова бурканче — каза тихичко камериерката. — На единия от килимите имаше упорито петно. Трябваше ми нещо силно. Оставих препарата в килера. Ако го бях прибрала, тя нямаше да го използва. Аз съм виновна за всичко.

— Не е вярно, Бети — отвърнах аз. — Не бива да говориш така.

— Мъничкото ми момиченце, сладкото ми ангелче. Тя не знаеше нищо за почистващите препарати. Сигурно си е помислила, че е най-обикновен препарат, като ония, с които почиствах петната по дрехите ѝ понякога.

— Недей — казах ѝ умолително. — Моля те, недей.

— Съжалявам, мис Дебора. Мога да си представя как се чувствате — след като я открихте... Само че не знам какво да правя оттук нататък. Без малкото ми ангелче тази къща никога няма да е същата. Не мога да остана. Ще трябва да си тръгна, като Джейк.

— Той къде отиде? — попитах аз. — Знаеш ли къде е сега?

— Има брат в Девън, който е собственик на някакъв разсадник. Отглежда билки, розови храсти, такива неща. Отдавна искаше Джейк да му помага, молеше го да отиде. Джейк вече е напуснал Хоукстаун. Сигурно сега е на път за Девън. Ще му пиша. Той трябва да знае. Старият Джейк обожаваше мис Онора, като всички нас. Помня, че когато тя беше мъничка, имаше своя собствена градинка, а той ѝ помагаше да си отглежда цветя.

— Ами Нейл? — прекъснах я аз, преди да се отдаде изцяло на спомените. — И той ли замина с баща си?

Бети поклати глава. Вече бе почистила масата и сега се оглеждаше за някаква друга работа. Пристъпи към камината и се залови да преподрежда дрезденските статуетки над решетката.

— Той знае ли? — попитах я.

— Казах му тази сутрин. Отбих се да го видя на връщане от църквата. Отседнал е при свой приятел, който живее в един пансион в града. Беше шокиран. Не можа да каже и думичка. Само го потупах по рамото и си тръгнах. Момчето имаше нужда да остане само.

— Сигурно го изживява тежко — вметнах с усилие аз.

— Той я обичаше, мис Дебора. Беше луда глава и отначало се притеснявах за мис Онора, но той я обичаше. Знам, че я обичаше. Виждах как се държи с нея, искаше да я защитава от всичко. Настояваше да изчакат докато мис Онора навърши пълнолетие, но тя нямаше търпение да чака. Искаше да се отърве завинаги от господаря. Той мразеше Нейл. Само защото момчето се носеше с дълга коса, караше мотор и работеше на онова място... — Тя замлъкна и поклати тъжно глава. — И дори да е създавал проблеми веднъж или два, дори да е откраднал онова радио от магазина, това не означава, че е лош. Тя го преобрази. Когато нещата между тях станаха сериозни, той се промени.

— Зная, Бети — отвърнах аз.

— Все още се канеха да избягат заедно. Мис Онора се втурна след него вчера, когато онзи го изхвърли от кабинета си. Чух ги да си приказват на задното стълбище. Бях в кухнята и ги чух да кроят планове. Щяха да се срещнат днес. Той искаше да тръгнат заедно веднага, но мис Онора каза, че трябвало да остане. Каза, че трябвало да отмъсти на мистър Хоук. Имала нещо да казва, не знам какво. Нейл

й каза, че е по-добре да си мълчи, да не си навлича излишни проблеми. Дватама и бездруго щяха да имат достатъчно неприятности, ако бяха избягали.

— Искам да говоря с него — прекъснах я решително аз. — Кажи ми как да стигна до онзи пансион.

Бети ми даде нужните указания. Изправих се, нетърпелива да тръгна. Най-после можех да предприема нещо. Бях облечена във вълнена пола на кафяви и зелени плисета и тъмнозелен пуловер. Не исках да губя време за преобличане. Нейл сигурно беше погълнат от скръбта си. Едва ли би забелязал в какво точно съм облечена. Бети сякаш се боеше да ме пусне.

— Сигурна ли сте, че можете да карате? — попита тя. — Още сте в шок, а и онова лекарство...

— Чувствам се достатъчно добре, Бети. Недей... Не казвай на никого къде съм отишла. Обещава ли?

— Разбира се, мис Дебора, но...

— Ако някой те пита, кажи, че не знаеш. А сега трябва да побързам...

Движех се като в транс. Шофирах механично. Правех всичко, което би трябвало да правя, но дори не осъзнавах действията си. Дори не погледнах пейзажа, а шосето беше само сиво-кафениката лента пред очите ми. Мислите ми бяха заети със съвсем други неща, а воланът сякаш беше в ръцете на друга Дебора Лейн, която съвсем случайно успя да избегне някой пътен инцидент, докато си мислеше за Нейл.

Той щеше да ми помогне. Знаех, че ще го направи. След всичко онова, което му бе причинил Дерек Хоук, щеше с готовност да се изправи срещу него и да възстанови справедливостта. Бети ми бе споменала, че Нейл е настоявал Онора да забрави за това и да не си навлича неприятности. Значи знаеше. Сигурно Онора му беше казала. Тя е била в подземията, чакала е Нейл, но е видяла нещо потресаващо. Струваше ми се съвсем естествено да му разкаже. А сега той щеше да ми помогне. Трябваше да ми помогне. Стига да успееш да спечеля доверието му. И стига да не беше толкова погълнат от скръбта си, че да не осъзнае колко важно е да разкрием истината.

Мисълта, че трябва да разговарям с него, ме ужасяваше. Не исках да ставам свидетел на скръбта му. Защото въпреки грубата си маска на незаинтересованост и младежкия бунт към всичко

установено, аз вярвах, че дълбоко в себе си Нейл е чувствителна натура. В противен случай Онора никога не би се влюбила в него. Той беше много млад, а младите изживяват нещата твърде болезнено. Сигурно беше съкрушен, а аз трябваше да подхвана тема, която нямаше да му помогне да преодолее болката си. Не очаквах да бъде приятно.

Пристигнах в покрайнините на Хоукстаун, преди да съм психически готова да се изправа пред Нейл. Дори не бях усетила кога съм пристигнала. Огледах се за отбивката, за която ми бе говорила Бети, и подкарах по тясна уличка, обсипана със стари къщи с олющени огради и хлътнали покриви. Сградата, която търсех, се намираше в дъното на улицата — мрачна постройка на три етажа, с натруфен перваз около дървената предна веранда. Видях мотора, паркиран под един сенчест дъб. Три мръсни дечица, облечени в дрипави дрешки, разглеждаха машината с ококорени от възхищение очи.

Жената, която отговори на почукването ми, беше на средна възраст. Лицето ѝ сякаш отдавна бе загубило способността си да изразява някакво чувство или емоция. Рядката ѝ коса бе навита около железни ролки. Пълничката ѝ снага бе загърната в неугледен халат от изтъркано червено кадифе. На устните ѝ висеше запалена цигара, която не слезе оттам, докато разговаряхме. Попитах я за Нейл. Тя кимна с глава към стълбището и ми каза, че бил във втората стая отляво. Стоеше с ръце на бедрата и ме зяпаше втренчено, докато се изкачвах по стълбите. Черните ѝ очи бяха лишени от жизненост. Стъпалата скърцаха пронизително под краката ми. Цялата къща вонеше на готвено зеле.

Още щом стъпих на втория етаж, дочух оглушителна музика. Беше един от най-ранните записи на Бийтълс и гърмеше из целия коридор. Запитах се дали онзи, който е завъртял копчето докрай, има представа, че в къщата някой страда за смъртта на приятелката си. Спрях пред вратата на стаята, която ми бе посочила жената, и бях доста озадачена да открия, че музиката идва точно оттам. Почуках силно с надеждата Нейл все пак да ме чуе. Музиката успокоява, но се съмнявах, че точно тази музика е в състояние да помогне при подобни обстоятелства. Чух как игличката на грамофона изскърца звучно по повърхността на плочата, а после се възцари благословена тишина. Дочух нечий стъпки, които се приближаваха към вратата.

— Какво искаш? — попита ме Нейл, вперил в мен тъмните си очи, без дори да се опитва да прикрие грубата си неприязън.

— Дойдох заради Онора — подхванах предпазливо аз.

— Вече чух за случилото се. Камериерката ми каза тази сутрин.

— Аз... бих искала да поговорим — добавих внимателно аз.

Той се поколеба за момент, после отвори широко вратата.

— Влизай — каза ми със същия неприязнен тон.

Прекрачих прага на стаята. Беше мръсна и разхвърляна. Едната стена бе изцяло облепена с плакати на поп звезди, а на евтината фонотека на пода, до неоправеното легло, се търкаляше цяла камара плочи. Лъхна ме миризмата на пот, мръсотия и непрани дрехи. Нейл стоеше до вратата, присвил отбранително устни, докато наблюдаваше реакцията ми на цялата тази бъркотия.

— Не очаквах гости — отрони той.

— Това поне е очевидно — отвърнах хладно аз.

— Стаята е на един приятел. Същински мърльо.

Трябва да съм справедлива спрямо него, казах си укорително. Нормално беше момчето да е огорчено и враждебно настроено. Все пак аз идвах от Блекрест, а замъкът беше вражеска територия. Би могъл дори да си помисли, че ме е изпратил Дерек Хоук, за да донесе някакво послание или заплаха. Естествено, че Нейл ще бъде неспокоен и нащрек. Но каквото и да беше основанието му, ясно долавях грубата му враждебност и не бях сигурна, че ми харесва начина, по който ме фиксират тъмните му очи. Бъди справедлива, повтарях си натрапчиво аз, но независимо от всичките ми усилия почувствах как се задейства инстинктът ми за самосъхранение.

— Чувствай се у дома си — каза Нейл. — Аз съм зает.

Той пристъпи към очукания гардероб и се залови да смъква дрехи от горния рафт. Явно предпочиташе да не ми обръща внимание, докато си събира багажа. Питам се как трябва да подходя, за да преодолея тази враждебност, да проникна през бариерата от недоброжелателност. Нейл беше облечен в черни ботуши, прилепнали сиви панталони и сива риза на огромни сини и лилави цветя. Ризата висеше свободно около таза му, а ръкавите ѝ бяха навити до лактите. С русата си грива и присвити плътни устни ми приличаше на див мъжки екземпляр, опасен и непредвидим. Казах си, че все пак това е момчето,

в което беше влюбена Онора — твърде горд, за да показва мъката си пред една непозната.

— Аз... имам представа как се чувстваш — подхванах аз. — Искан ми се да знаех какво да кажа...

— Спести ми съболезнованията си — озъби се той.

— Нейл, аз съм на твоя страна.

— Сериозно? — Той вдигна поглед от купчината дрехи и повдигна арогантно едната си вежда.

— Знам всичко. Онора... често ми говореше за теб. Знам какво изпитвахте един към друг. Мисля, че тя беше щастлива с теб — толкова млада и толкова влюбена...

— Така ли?

— Да — отвърнах спокойно аз. — Тя ми разказа за... проблемите ви. Знам колко тежко ти е било.

— Е, това вече е минало — отвърна безразлично Нейл. — Минало забравено.

— Не знаеш какво е сторил Дерек Хоук — възпротивих се аз.

— И не ми пука.

— Ако знаеше...

— Слушай, маце — отвърна насмешливо Нейл, — имам работа. Давай по същество.

Нещо у мен трепна при неуместното обръщение. Втрених се в лицето му с леден поглед.

— Така да бъде. Онора ми каза, че е видяла нещо в подземията на имението преди около шест седмици. Исканше да ми разкаже за това, но ни попречиха. Аз... трябва да знам какво е видяла. Наложително е да узная. Тя ми каза, че тогава те е чакала. Сигурно ти е разказала какво е видяла.

— Майтапиш ли се? — свъси вежди момчето. — Тя непрекъснато бърбореше за това. Онора винаги виждаше някакви неща, въобразяваше си разни работи. Беше нервна, страхлива. Каза ми, че е видяла Хоук да слиза в подземията с някаква жена. Скрила се зад един от рафтовете с вино. Каза ми, че ония двамата се кикотели и изчезнали в една от стаите в подземията. После чула писък. Когато Хоук излязъл, жената не била с него.

Е, вече знаех истината. Нямах основания да се съмнявам. Нямах основания да се надявам. Приех го с изненадващо спокойствие.

Момчето стоеше насреща ми с ръце на бедрата, извило устни в саркастична усмивка.

— Естествено, тя лъжеше — добави той.

— Защо мислиш така?

— Хоук е хитър — отвърна Нейл. — Той не е глупак. Напълно е способен да извърши убийство, но не е такъв идиот, че да го направи в собственото си мазе.

— Защо тогава Онора ти е казала това?

Той се намръщи и сви устни в презрителна гримаса.

— Тя искаше внимание. Оная нощ не се прибрах. Играх покер, след като затворихме кафето. Чакала ме е, а аз не се прибрах. Още ме чакаше, когато се върнах. Беше почти в истерия. Казах ѝ да се успокои. Тя си беше такава — винаги искаше внимание, винаги искаше да знае какво правя. Беше ми писнало.

— Онора е казала истината — произнесох с равен глас.

Нейл замълча и поклати бавно глава.

— Хайде стига бе — провлече той.

— Всичко е истина. Жената... беше моя братовчедка. Хоук я е убил. Намерих шала ѝ в подземиято. Събрах... доста доказателства срещу него. Един детектив работи по случая.

— Без майтап? — отвърна тийнейджърът.

— Ще ми помогнеш ли? — попитах го аз. — Ще повториш ли пред детектива онова, което ми каза току-що? Ще подпишеш ли показанията си?

— А, не. Няма да стане, бейби.

— Разбира се, че ще стане — отвърнах настоятелно аз.

— Виж какво, нямам намерение да се замесвам в това — произнесе бавно Нейл. — Никакви ченгета, никакви показания и никакви уговорки. Тая работа не е за мен.

— Не е възможно да говориш сериозно — пророних аз стъписана.

— Съвсем сериозен съм, миличка. Тази вечер заминавам за Лондон. Нямам намерение да се замесвам в проблеми с ченгетата. Ти продължавай да си играеш на печена детективка, щом искаш, но мен не ме търси.

— Нейл! Дерек Хоук е извършил убийство! Той... може да е убил и Онора...

— Кофти работа — отвърна Нейл. Гласът му беше равен, лишен от всякаква емоция.

Стоях пред него, неспособна да го проумея. Нейл извади някакъв куфар и наблъска дрехите си в него. Беше спокоен, съвсем необезпокоен от онова, което току-що му бях разкрила. Противната копринена риза се полюшваше при всяко негово движение. Ботушите му трополяха по голия дървен под. Той отхвърли кичур коса от челото си и продължи да нарежда багажа си. Отказвах да повярвам. За миг просто не можех да го повярвам.

— Но... ти я обичаше... — опитвах се да проумея.

— Я стига глупости — озъби се гневно той. — Вярно, че се навъртах около нея. Известно време дори си мислех, че може и да излезе нещо от тая работа. Тя искаше да избяга. Знаех, че той няма да ме одобри — преди време имах малко проблеми с ченгетата. Хоук никога не забравя. Но тя ме обичаше. Реших, че може да ми е от полза. Ако бях успял да я задържа, докато навърши осемнайсет, щях да направя солиден удар. Празни мечти! Хоук никога не би позволил да се случи нещо подобно. Срамота! — поклати глава младежът. — Но в Лондон все ще попадна на нещо свястно. Там има безброй самотни птички с купища пари на разположение.

— Той беше прав — прошепнах аз. — През цялото време Дерек Хоук е бил прав за теб.

— А ти какво си мислеше — че съм романтично влюбен ли?

— Сигурно така съм мислела — отвърнах аз. Гласът ми режеше като ледено късче.

Той се изкикоти.

— И тя така си мислеше. Всички жени са глупачки.

— Да — прошепнах аз, сломена. — Всички сме глупачки.

— Вчера, когато Хоук изхвърли моя старец, разиграх страхотна сцена. Нямах какво да губя, а сигурно щях и да изкарам малко пари, ако му бях обещал да стоя далече от нея. Но реших да играя за големия залог. А той ме изхвърли.

— И ти я остави да си мисли, че ще избяга с теб — добавих аз.

— Естествено Онора изтича след мен. Вече знаех, че съм загубил. Оставих я да бърбори. Слушах глупавите й планове. Бях решил да се измъкна, но не исках истерични сцени. Така че я оставих да бръщолеви. Поиграх си малко.

— А Онора изгуби играта.

— Така изглежда, маце.

— Не — отвърнах тихо аз. — Никой не може да е толкова студен, толкова безчувствен. Тя е мъртва, не разбираш ли — мъртва! Все нещо трябва да изпитваш!

— Не ставай глупава, малката. Живеем в двайсети век. Ромео и Жулиета отдавна-отдавна излязоха от мода.

И тогава го ударих. Ръката ми се издигна във въздуха и звучно се стовари върху лицето му. Той извика от изненада. Един дълъг миг ме гледаше безмълвен и ми се стори, че ще ми отвърне с шамар. Стоях срещу него и го гледах гневно. Тялото ми се тресеше от омраза. Погледът ми сякаш го разколеба. Той потърка бузата си. После ми кимна, сякаш двамата сме играли някаква игра, а аз съм спечелила този рунд. Обърнах се и напуснах отблъскващата стая, разтреперана от силата на беса си. Все още треперех, когато се качих в колата си.

Дълго време съм шофирала, напълно отдадена на безмилостния гняв. След трийсетина минути се озовах на брега на реката, втренчена в тихата повърхност на водата и гъвкавите клони на върбите. Вече бях в състояние да контролирам гнева си. Сега умът ми работеше с хладна пресметливост. Изведнъж разбрах какво трябва да направя. Не можех да чакам Алекс. Не можех да чакам Мартин Крег. Отидох до най-близкия магазин и си купих джобно фенерче. После се отбих в телефонната кабина и набрах номера на Алекс. Известно време не ми отговориха. Потропвах нетърпеливо с нокти по апарата.

Вдигна някаква жена. Отначало не разпознах гласа ѝ.

— Мистър Танер? — казах аз.

— В момента не е у дома. Аз съм... неговата секретарка.

— Обажда се Дебора Лейн — заявих решително аз. — Въпросът е на живот и смърт. Кажете му, че вече знам със сигурност. Кажете му, че съм отишла в подземията да... открия мястото.

— Ама, душичке...

— Кажи му да побърза — добавих аз и затворих телефона.

Качих се в колата си и подкарах към Блекрест. Пистолетът беше в чантичката ми, на седалката до мен. Фенерчето беше ново, със силни батерии. Достатъчно време бях размишлявала, бях се опитвала да съединя елементите от сложния пъзел. Сега възнамерявах да действам.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Затворих вратата на мазето зад гърба си. Не беше много вероятно някой да слезе долу и да я намери отворена, но не желях да поемам излишни рискове. Затворих я внимателно и включих фенерчето. Силният лъч светлина разцепи тъмнината и освети влажното, коварно стълбище и колониите от зелени гъбички по стените. Спуснах се предпазливо по стъпалата. Бях изключително спокойна и целенасочена. Сега, когато вече знаех истината, не ми оставаше друго, освен да намеря последното, неопровержимо доказателство и да приключа завинаги с този кошмарен период от живота си. Сигурно съм била изпаднала в някакъв шок. По-късно щях да се отдам на ужас и скръб, но в този момент се движех като в транс.

Пистолетът бе у мен. Държах го плътно до себе си, притиснала пръсти в хладния черен метал. Беше тежък и неудобен, и за миг се изкуших да го скрия до стълбището. Не знаех дори дали ще намеря сили да натисна спусъка, ако ми се наложи. Съмнявах се, че ще го направя. За миг се поколебах. Питах се дали не е по-добре да го оставя до най-долното стъпало. После реших, че е по-добре да го задържа. Пистолетът внасяше ненужен драматизъм в цялата ситуация, но с него се чувствах значително по-сигурна. Стиснах го отново в ръка.

Вървах покрай прашните рафтове, отрупани с бутилки вино. Минах през първото помещение и се опитах да си припомня накъде вървах вчера сутринта, докато търсех котето. Свърнах по един тесен проход, който ме отведе в малка стаичка с ръждясали земеделски сечива, опрени на стената. Имаше кирка и лопата със засъхнала по острието кал. Помещението нямаше друг изход. Върнах се обратно и тръгнах по друг проход. Отведе ме в стаята с бъчвите.

Тишината в подземие то ми се струваше изнервяща. Безмълвието се нарушаваше единствено от монотонното покапване на водата, която се стичаше по стената кой знае от къде. На светлинната струя от фенерчето танцуваха облаци от прах, а на тавана ритмично се полюшваше накъсана паяжина, обезпокоена от неочакваните ми

движения. Видях масичката, където вчера бе приседнало котето с такъв ужас в очите. Продължих надолу по коридора, който бях следвала и предния ден.

Спънах се в някаква дървена летвичка. Дървото отскочи от крака ми и изтрака по цимента, а звукът отекна неколккратно в тишината, преди да замре напълно. Тишината, която го последва, бе дори по-напрегната отпреди. Сякаш беше наситена с някакви неразчленени звуци, със същия приглушен шепот, който ме съпровождаше и вчера сутринта. Миризмата на алкохолните изпарения беше болезнено натрапчива. Но този път долових и някаква друга миризма, остра и отблъскваща. Насочих светлинния сноп последователно към всяко ъгълче на стаята — към огромните дървени бъчви, към мокрите стени.

Поех по друг проход. Чувствах се така, сякаш се намирам в недрата на земята. Над главата ми се простираше Блекрест с цялата си непосилна тежест, а таванът като че ли поддаваше — бавно и сигурно, инч подир инч. Споходи ме мисълта, че всеки момент е възможно основите да се пропукат. Мислено видях как тонове земя и отломки се стоварват отгоре ми, за да ме премажат — или още по-лошо, да ме затиснат в подземиято, да ме погребат жива. Самата мисъл за това ми се стори ужасяваща. Тялото ми се напрегна от внезапната тръпка на клаустрофобия. Загризах нервно долната си устна, скована от смъртен страх.

Трябваше да продължа, не биваше да мисля. Нямах време за размисъл. Нямах път назад. Не можех да позволя съзнанието ми да се отклони от мрачната си цел. Ако изгубех контрол над емоциите си, ако се поддадох на страха, щях да се превърна в безчувствена маса, способна само да крещи до пълна полуда. Съвсем скоро всичко щеше да приключи. Несъмнено щях да открия онова, което търсех. Алекс щеше да дойде. Дерек Хоук щеше да бъде разкрит. А аз щях да се оттегля за известно време.

Тогава можех да скърбя, да преживея целия ужас, който сега умишлено потисках. Засега обаче няха право да се разколебавам.

Проходът постепенно завиваше и се разширяваше. Вече се намирах в главния коридор. Лъчът на фенерчето ми освети старинната дървена врата насреща ми. Спомних си ръждясалите окови, които видях на стената на една от килиите, и потръпнах при мисълта за тях. Токчетата на обувките ми отекваха в тишината. Само този звук

нарушаваше призрачното уединение на това злокобно място. В тази част на подземието беше леденостудено. Лепкавите пръсти на въздуха щипеха бузите ми. Долавях и някакво течение, но не можех да определя откъде идва.

Почти бях стигнала онова подобно на пещера помещение, където вчера открих шала. Вървях покрай вратите на килиите. И тогава спрях. За момент замръзнах на мястото си. Сърцето ми сякаш замря за миг, а после заблъска ожесточено в гърдите ми. Всяка клетчица от тялото ми застана нащрек. Опитвах се да се концентрирам. Като че ли бях дочула някакъв звук, далече зад мен, откъм помещенията, които вече бях подминала. Дали не бяха нечий стъпки? Не можех да съм сигурна.

Само преди миг ми се стори, че съм дочула някакъв шум, но бях толкова погълната от мислите си, че съзнанието ми не го регистрира веднага. Но изведнъж този звук ме бе сепнал и изтласкал всичко друго от ума ми. Стъпки? Дали бях чула шум от стъпки? Едва се осмелявах да дишам. Стоях напрегната, с плътно затворени очи.

Вслушвах се във всеки случаен звук. Не се долавяха ничии стъпки. Просто бях изнервена и нащрек. Въобразявах си. Но този път долових друг звук. Беше нещо подобно на тежко дишане, сякаш някой също като мен бе спрял и се вслушваше усилено в дълбоката тишина. Потръпнах. Студена струя въздух погали лицето и ръцете ми. Колко глупаво от моя страна. Въздъхнах с облекчение. Акустиката на това зловещо място усилваше и умножаваше стократно всеки звук; ехото го повтаряше отново и отново. Отнякъде бе нахлула свежа струя въздух, която звучеше като човешко дихание. Грабнах уверено фенерчето и понечих да продължа напред.

И тогава внезапен тропот експлодира в тишината. Някой се беше спънал в дървената летва, на която преди минути се натъкнах и аз. Този път звукът не беше продукт на болното ми въображение. Беше истински, а ехото му все още отекваше между стените. Вратата на последната килия беше отворена. Лъчът на фенерчето ми освети веригите, които висяха на стената. Изключих светлината.

Нямах представа колко дълго съм стояла в килията. Тук времето сякаш нямаше значение. Имаше само безбрежна тъмнина, аз и онова нечие присъствие в мрака. Последното ехо отдавна бе замряло. Вслушвах се за други звуци в тишината, но сърцето ми биеше толкова шумно, че не можех да съм сигурна дали чувам нещо друго. Не чувах,

но долавях. Инстинктивно почувствах чуждото присъствие, усещах го като някакво зло. Злото беше навсякъде около мен. Сякаш самият дявол се спотайваше някъде в мрака, сякаш се приближаваше, дебнеше да ме сграбчи, да ме унищожи. Страхът ми се превръщаше в материално същество.

Времето се проточваше. Нищо не се случваше. Не долавях нови звуци. Тялото ми се скова от дългото стоене в едно положение. По краката ми пробягваха иглички и знаех, че скоро ще изтръпнат, ако не ги раздвижа. Беше студено, адски студено, а лепкавият въздух нахлуваше в килията на ледени тласъци. Не бях доловила течения вчера сутринта. Напротив, тогава въздухът беше потискащо неподвижен.

Отдавна бях изключила фенерчето, но очите ми вече привикваха с призрачния мрак в килията. Помещението беше не по-голямо от осем квадратни метра и не повече от шест фута високо. Главата ми почти опираше в тавана. Вече виждах очертанията на оковите, зловещо черни на фона на тухлената стена. А отстрани висяха и чифт белезници, които ме накараха неволно да се запитам чиито китки са били обездвижени в желязната им хватка, кой ли човек е бил затворен в тази килия, вперил немиждащ поглед в стените. Но който и да е бил, със сигурност не е изпитвал повече ужас от мен в този момент, помислих си аз без всякаква утеха.

Бяха изминали векове от построяването на тази подземна тъмница. Нравите и навиците бяха коренно променени, но самият човек не се бе променил. Някога тук бяха управлявали предците на Дерек Хоук — бездушни тирани, способни да оковават жертвите си в подобни клетки и да ги оставят да умрат, докато те се наслаждават на безсмисления си живот. Дерек Хоук не беше по-различен. Двадесети век го бе дарил само с по-цивилизована фасада. Сега не можеше да привежда открито в действие коварните си замисли, нито да се перчи с пороците си, но не беше никак различен от онзи някогашен Хоук. Такива мисли се лутаха в съзнанието ми, докато треперех и чаках в мрака.

Изправих се и потърках нервно ръце. Пистолетът висеше безжизнено в ръката ми като ненужен багаж. Дори бях забравила за съществуването му. Пръстите ми, които стискаха метала, сега бяха сковани и безжизнени. Бяха изминали петнайсет минути, а може би и

трийсет. Никой не се задаваше по коридора. Ничии стъпки не отекваха в тъмнината. Включих фенерчето. Светлинният лъч се спря право върху пресния гроб в ъгъла на килията.

Нямаше съмнение — това беше гроб. Пръстта отгоре му бе рохкава, а отстрани — грижливо оформена. Сетих се за лопатата със засъхнала кал, която видях в едно от първите помещения. Втренчих се в струпаната купчинка пръст в краката си.

Не изпитах нищо от онова, което бях очаквала да изпитам. Би трябвало да крецня, помислих си унило. Би трябвало да припадна. Но бях безчувствена. Само се вирах в гроба и си мислех: всичко свърши. Аз изиграх своята роля. Сега мога да си вървя. По-късно ще скърбя.

Прекрачих прага на килията. И се озовах право в ръцете му. Не успях да видя лицето му. Опитах се да извикам, но от гърлото ми не се изтръгна никакъв звук. Изпуснах фенерчето. Светлината премигна и замря. Потънахме в пълна тъмнина. Ръцете му ме притискаха безмилостно към тялото му.

После ме отпусна. Запали клечка кибрит. На оскъдната светлина успях да различа плътните устни, неправилния нос, тъмните очи и веждите с познатата арогантна извивка. Той поднесе клечката над фитила на стара газова лампа. Запитах се къде ли я е намерил, фитилът потрепна и задържа жълтеникавото пламъче. Светлината бавно се стабилизира. Известно време той обгръщаше пламъка с длани, после остави лампата на пода. Трептящото пламъче хвърляше причудливи сенки по стените. Лицето му беше в сянка. Виждах само тъмните очи.

— Дебора — каза той.

— Господи! Алекс, помислих те за Дерек Хоук!

Двамата толкова си приличаха. Чертите им бяха почти еднакви.

— Нима? — Той се засмя приглушено.

— Изплаши ме. Помислих си...

— А сега плаша ли те? — прекъсна ме той.

И в този момент разбрах. Почувствах го. Той не каза нищо повече, но аз разбрах. Винаги преди, когато чуех гласа му, когато надзърнех в тези усмихнати очи, по тялото ми се разливаше приятна топлина. А сега нямаше топлина. Имаше само инстинктивен страх, и то толкова непреодолим, че отстъпих крачка назад. Тъмните очи не се откъсваха от мен. Но този път не се усмихваха. Опрях гръб в стената и

останах така, втрещена в това лице, което толкова силно напомняше за Дерек.

— Ти си бил — казах аз.

— Да. Вече се питах кога ще го проумееш.

— Как? Защо? Какво... какво смяташ да правиш сега?

— Всяко нещо с времето си, ако обичаш — отвърна той. Гласът му беше небрежен, бодър, насмешлив глас, който доскоро намирах за толкова приятен.

— Делия... — прошепнах аз.

— Срецнах я на едно парти в Сохо. Беше моя страстна почитателка. Изчала беше всичките ми книги. Беше красива, умна и пълна с живот, заобиколена от тълпа обожатели. Но когато разбра кой съм аз, забрави за всички останали. Дойде при мен. Очите ѝ излъчваха благоговение. Поне трийсетина минути говореше за книгите ми, разпитваше ме откъде черпя сюжети, обичайните въпроси. Веднага разбрах, че точно тя е тази, от която имам нужда. Вече бях обмислил всичко, до последния детайл. Имах нужда от жена, актриса, на която бих могъл да поверя тази роля без всякакво колебание.

— За какво говориш? Не разбирам.

— Скъпа моя Дебора, съсредоточи се. Това е най-добрият ми сюжет, твърде добър, за да го похабя в някоя от книгите си. Интригуващ, заплетен, истинско постижение на моя гений. — В гласа му се долавяше твърда, арогантна нотка, която не бях забелязвала преди. Аз не познавах този човек. Никога не бях познавала Алекс Танер. — Може и да го използвам някой ден — продължи той. — Но не и в някой от онези евтини трилъри. Не, тази история е твърде добра.

— Защо не ми разкажеш? — осмелих се да предложа аз.

— Ще ти направя тази чест, преди... Е, и двамата знаем какво трябва да сторя.

Не му отговорих. Той наклони глава настрани. Устните му се изопнаха в усмивка, която не изчезна от лицето му, докато говореше.

— Когато срещнах Делия, имаш два основни проблема. Единият беше жена — малка, евтина барманка, с която допуснах грешка да се забъркам. Тя беше очарователно създание, жива, развратна, сякаш излязла от страниците на „Мъжката повелителка“. Но за беда беше твърдо решена да ме застави да се оженя за нея. Отправи ми ултиматум: брак или затворническа килия. Аз... Хм, как да го кажа,

бях й направил аборт. Лично. Знаех процедурата. Не можех да я оставя да продължи да ме заплашва, а няхах намерение и да се женя за нея. Това беше първият ми проблем.

— А вторият?

— Дерек. Себичен, самодоволен, лицемерен. Винаги съм го мразил, още от дете. Дерек винаги беше добрият. Дерек винаги намираше одобрението на околните и получаваше наградите за добро поведение. Мен само ме наказваха. Аз бях черната овца. Това никога не се промени. Аз все още съм черната овца, а Дерек е обявен за наследник на Анди. Само че Блекрест означава много за мен. А никога не съм бил част от него. Винаги съм бил аутсайдер. Искам това имение. След като го наследя, може да го изгоря до основи, но поне веднъж ще стъпя в тази къща с пълното съзнание, че тя ми принадлежи и че никога отново няма да се чувствам отхвърлен. Много простичко от психологическа гледна точка, нали? Комплекси от детинство и други подобни глупости. Но аз искам Блекрест. Не мога просто да стоя и да гледам как Дерек го наследява. Това беше вторият ми проблем.

— И какво общо имаше Делия с всичко това? — попитах аз и едва познах гласа си.

— Тоти възнамеряваше да пристигне в Хоукстаун. Неин приятел й бе осигурил работа в чайната. Искаше да стои близо до мен, за да ме притиска постоянно със заплахи какво ме очаква, ако не се осъзная. Успях да я държа на разстояние — поне за известно време. А междувременно ухажвах братовчедка ти.

— Но тя през цялото време твърдеше, че се вижда с Дерек Хоук.

— Брилянтно! — възкликна той. — Придържала се е стриктно към моите инструкции. Онази първа нощ, на партито, разговаряхме с часове. Казах й, че работя над трудна книга и не съм сигурен каква насока да дам на сюжета. Тя беше възхитена, слушаше ме в захлас, докато й обяснявах. Дали една жена — моята героиня — е в състояние да изгради неопровержими доказателства срещу мъж, когото никога не е виждала? Би ли могла да се престори, че е безумно влюбена в него, да убеди най-близката си приятелка, че заминава да се омъжи за него, а после да изчезне за известно време, така че мъжът неизбежно да бъде обвинен в убийство? Делия беше сигурна, че това е възможно. Обзаложих се с нея. Тя заяви, че е в състояние да го докаже.

— Затова ми е казала, че се среща с Дерек.

— Точно така.

— А през цялото време се е виждала с теб.

— През цялото време — повтори той, сякаш се възхищаваше от собствения си замисъл.

— Тя не е знаела какво прави — извиках аз. — Не е имала представа...

— За нея всичко беше страхотна забава. Смяташе, че помага на един литературен гений. Беше ѝ страшно интересно. Никога не съм виждал друга жена, която да е толкова наивна — очарователна, разбира се, но болезнено наивна. Беше като кукла на конци в ръцете ми.

— Как я убеди да прекъсне ангажимента си към шоуто и да замине? Тя беше много отговорен човек — въпреки вродената си фриволност. Никога не би се отказала от работата си заради някаква шега.

— Просто се влюби, това е. Помолих я да се омъжи за мен. Казах ѝ, че не можем да сключим брак, преди да завърши книгата си — въпрос на артистичен темперамент и я убедих да ми помогне. Тя щеше да „изживее“ сюжета на книгата, да го създаде. Притесняваше се единствено за теб. Не искаше да те разстройва, но аз я убедих, че когато узнаеш истината, несъмнено ще ни разбереш. А после ще те поканим на сватбата — истинската сватба — и всички да живеем дълго и щастливо.

Спомних си колко превъзбудена беше Делия в онези дни, когато се срещаше с „Дерек Хоук“. Как преливаше от жизненост, как не можеше да говори за нищо друго, освен за очарователния мъж, с който искаше да започне нов живот. За нея „Дерек Хоук“ беше единственият мъж на света, приказният рицар, когато е очаквала през целия си живот. Разбира се, Дерек беше Алекс, и този Алекс бе използвал целия си чар, за да я привърже към себе си. Вече бях имала възможност сама да се уверя колко лесно една жена би могла да се поддаде на този чар и знаех колко примамливо трябва да е звучала за детинската наивност на Делия тази „невинна“ шега.

— И така, братовчедка ми е пристигнала в Хоукстаун — пророних аз. — Изпратила е телеграмата. Отишла е да поговори със свещеника...

— О, да. Това беше „част от сюжета“. Тя ми описваше в подробности всичките си срещи. Казах ѝ, че действието се развива

прекрасно за книгата. Радваше се като дете. Но по някое време се притесни, че наистина фабрикуваме доказателства срещу Дерек. Казах ѝ, че Дерек е ексцентричен мой братовчед, който е посветен в замисъла и ми позволява да използвам името му. Поиска да се срещне с него. Разбира се, не можех да ѝ позволя това.

— Разбира се, че не си могъл — прошепнах аз.

— Тя правеше всичко, което поисках от нея — до последния детайл.

— А после я уби.

— Грещиш. Убих Тоти.

— Тоти? Но Тоти е жива. Аз я видях...

— Братовчедка ти е страхотна актриса. Хаби си таланта с ония представления.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Известно време не можех да направя нищо друго, освен да го гледам втрещена. Главата ми се замая, когато постепенно започнах да осъзнавам какво ми е казал току-що. Спомних си дръзкото, жизнено момиче, с което разговарях в чайната. Спомних си пъргавите ѝ движения, предизвикателното поведение и палавите искрици в очите ѝ. Между нас мигновено се бе установила някаква особена връзка. Харесах я от пръв поглед. Спомних си натруфения грим, евтините бижута, задушавания парфюм и неестествено черната коса. Разбира се, че е била Делия. Сега го виждах толкова ясно. Колко ли доволна трябва да е била — да ме заблуди така успешно с глупавия си маскарад.

— Делия е жива...

— Съвсем. Прелива от жизненост, ако мога така да се изразя. Оставих я у дома преди около час. Тя ми каза, че си се обадила. Предаде ми съобщението ти.

— Как съм могла да не разбера! Аз говорих с нея! Видях се с нея! Как е възможно да не разбера...

— Братовчедка ти доста се е забавлявала с посещението ти в чайната. Разбира се, тя вече знаеше, че си тук. Сигурна беше, че ще дойдеш. Беше само въпрос на време. Щеше да дойдеш и след като не я откриеш в града, да обвиниш Дерек Хоук в нейното убийство. Всичко се разви по плана. Ти също изигра страхотно ролята си, Дебора. Впечатляващо.

— А този гроб... — подхванах аз.

— Тоти пристигна в Хоукстаун. Посрещнах я на гарата. Заблудих я със сладки приказки. Казах ѝ, че съм решил да се ожения за нея. Поисках да я заведа да види фамилното имение. Доведох я в Блекрест. Слязохме в подземие. Останалото го знаеш.

— Онора те е видяла. Помислила те е за Дерек.

— Точно така.

— Ти си убил и нея.

— Първоначално, когато ти ми каза, че е видяла нещо, наистина си помислих, че ще се наложи да я убия. После размислих и реших, че всъщност тя е най-добрият ми свидетел. Онова, което си мислеше, че е видяла, идеално подпомагаше моя план. Онора е видяла Дерек да слиза с жена в подземие, а аз исках той да бъде обвинен за убийството на братовчедка ти. Двата с Дерек доста си приличаме. Тя си мислеше, че е видяла него да слиза тук с жена и скоро щеше да се разприказва пред целия свят за това. Не съм убил Онора. Смъртта ѝ е точно това, което изглежда на пръв поглед — злополука, много тъжен нещастен случай.

— Не ти вярвам.

— Хайде, Дебора, защо ми е да те лъжа — вече няма смисъл.

— Снощи видях някой на стълбището на прислугата.

— Съмнявам се. Сигурно си си въобразила.

Беше прав, разбира се. Само си бях въобразила. Бях нервна и изплашена, а пердето се развяваше и хвърляше зловещи сенки по стената. Сигурно и стъпките по главното стълбище бяха продукт на собственото ми въображение. Блекрест беше стара къща, изпълнена със странни звуци, а тътенът на бурята отвън правеше атмосферата още по-потискаща. Не, снощи в коридора нямаше нищо друго, освен аз самата и собствения ми страх.

— И така — продължи Алекс, — убих Тоти. Тя беше само една развратна нещастница. Напълно заслужаваше съдбата си. Но знаеш ли кое е гениалното? Тоти наистина пристигна в Хоукстаун. Тоти работи в чайната. Тоти си е жива, но Делия изчезна. Всичко си дойде на мястото. Няма никой излишен.

— Но Дерек...

— Съвсем скоро Дерек ще бъде обвинен за убийство. Твоето убийство. Ти свърши всичко онова, което очаквах от теб. Обикаляше из града, задаваше въпроси, възбуди подозрения. Ти търсеше изчезналата си братовчедка. А когато полицията потърси тялото ти, ще открие не един, а два трупа. Всеки ще приеме, че другото тяло е на братовчедка ти. Както виждаш, планирал съм всичко до последната подробност — дори и твоето участие.

— Смятал си да ме убиеш? От самото начало?

— От самото начало.

— И онази вечер, когато смени спуканата ми гума... Още тогава си знаел...

— Разбира се. Но срещата ни беше съвсем случайна. — Той се засмя приглушено. — Знаех, че все някога ще дойдеш, но започвах да губя търпение. Изминаха шест седмици, а от теб нямаше и следа. И тогава видях колата ти край пътя и моментално разбрах, че това си ти. Почувствах се... превъзбуден. Едва сдържах вълнението си.

Той пристъпи към мен и сниши гласа си.

— Ти беше изключително важна част от моя план. Всичко зависеше от теб. Разбира се, трябваше първо да намеря наивна и убедителна актриса, но тя трябваше също да има близък приятел или роднина, които да се разтревожи, когато тя изчезне. Делия ми спомена за теб още при първата ни среща. Каза ми колко сте близки.

Той погали нежно бузата ми.

— Ти беше обречена — прошепна той. — Дълго преди да те срещна.

Простичката логика на дяволската му схема ме порази. Сякаш беше плод на някакъв сатанински разум. Беше добре замислено. Вече знаех как ще се развият събитията. Дерек щеше да бъде обвинен в убийство, а полицията щеше да открие в подземията на дома му два трупа. Само човек с болно съзнание би могъл да сътвори такава схема. Само безнадеждно побъркан би могъл да доведе зловецът си замисъл докрай с такава хладна пресметливост. Алекс беше луд. Аз бях подмамена от младежкия му чар, привлечена от магнетичното му излъчване, но това беше само маска за прикритие на истинския Алекс, който се разкриваше напълно само на страниците на кървавите си, садистични романи.

Стоеше съвсем близко до мен. Чувствах топлината на тялото му, аромата му. Взирах се към несигурното пламъче на лампата над рамото му, което хвърляше трептяща светлинка върху влажната стена. Причудливи сенки танцуваха наоколо ми, сякаш тъмни демони празнуваха тази победа на всесилното зло. Ледени течения нахлуваха в прохода с приглушен шепот. Скоро щях да умра. Не можех да повярвам. Не исках да повярвам.

Алекс въздъхна. Отстъпи крачка назад и прокара палец по долната си устна. Очите му бяха замислени. Изглежда обмисляше най-добрия начин да ме убие. Облегнах се на стената, неспособна да сторя

нищо друго, освен да изучавам чертите на лицето му. Сега нямаше и следа от чаровното присъствие на хлапака. Имаше само зло.

— Ти... не можеш да го направиш — прошепнах аз.

— Разбира се, че мога.

— Не можеш... няма начин да се измъкнеш.

— Дебора, не се заблуждавай. Разбира се, че ще се измъкна — невредим. Няма абсолютно никаква улика, която да ме свърже с това престъпление — освен малобройните ми срещи с теб. Когато всичко излезе наяве, аз ще бъда шокиран. Ще им разкажа истината — или поне част от нея. Ще им кажа, че си подозирала братовчед ми в убийството на Делия и че си се опитвала да откриеш доказателства. Ще забия последния пирон в ковчег на Дерек. Както виждаш, всичко идеално се навързва. Замисълът ми е свършен. Разреших и двата си проблема. Тоти е мъртва, а Дерек ще прекара остатъка от живота си в затвора. Колко хубаво!

— Ти си луд — прошепнах аз.

— Казват, че гениите винаги са луди. Може и да си права. Но със сигурност ще признаеш, че този план е плод на истински гений. Лишен от всякакви пропуски, разминавания и случайни грешки.

— Делия...

— Тоти — поправи ме той. — Още утре сутринта двамата с Тоти заминаваме за Италия. Тя все още не знае, но лесно ще я убедя, че творецът има нужда от почивка. А след седмица ще се върна — сам. На кой му пука за една вулгарна малка барманка? Ще кажа, че е избягала с някакъв търговец на вино. Просто ме е изоставила. Сигурно вече ще са започнали да те търсят, когато се завърна. А може дори да са те намерили.

— Смяташ да убиеш и нея, така ли?

— Изглежда разумно, нали?

— Разумно? Ти си луд!

Той въздъхна отегчено. Беше изпитал огромно задоволство, някаква сатанинска гордост, докато ми разкриваше грозния си замисъл в детайли. Това беше рядка възможност да се похвали с изобретателния си „гений“, а собствените му думи подхранваха личното му его. Но времето за сладки приказки беше изтекло. Вече нямаше търпение. На мъждивата светлина от газовата лампа лицето му изглеждаше дяволски привлекателно, сатанински зло. Плътните му

устни все още бяха извити в усмивка, в тъмните му очи проблясваха доволни пламъчета.

— Нищо не съм пропуснал — повтори замислено Алекс. — Нищо не съм забравил.

— Забрави това — казах решително аз и насочих пистолета към гърдите му. — Ще стрелям — извиках, а гласът ми потрепна.

Алекс посегна и небрежно изтегли пистолета от ръката ми.

— Не ставай смешна — засмя се доволно той. — Нали не мислиш, че е зареден? Аз не съм глупак.

— Играл си си с мен — през цялото време си се забавлявал. Думите ти, предупрежденията, милата загриженост за живота ми...

— Естествено, че съм си играл с теб. Ти ми достави неповторимо удоволствие. Толкова си предвидима, Дебора. Знаех например, че никога няма и да си помислиш да провериш дали пистолетът е зареден. Знаех, че си смела и изключително твърдоглава. Знаех, че колкото и да те предупреждавам за рисковете, ти ще продължаваш да се държиш като някоя от безмозъчните ми героини.

— Не можеш...

— Никой не ме е видял да идвам насам. Никой не знае, че съм тук, освен Делия. А тя си мисли, че съм дошъл да ти разкрия цялата истина — което вече изпълних. Разбираш ли, никой не подозира, че съм тук. Сигурно си чула за тайния проход. Именно оттам дойдох. — Той ми посочи огромното помещение в дъното на коридора, където бях открила шала. Студеното течение идваше оттам и едва сега осъзнах, че Алекс трябва да е отворил някоя тайна врата. — Отвъд градините на Блекрест има гори. В единия от хълмовете там има пукнатина, която се разширява в тунел и излиза в тази стая. Използвал съм го и преди, когато ти подметнах шала. Ще се върна по същия път. А сега, Дебора, моментът настъпи...

Гледах го втренчено, неспособна да помръдна, да говоря.

— Трябва да е нещо драматично, струва ми се — размишляваше той на глас, сякаш избира подходяща вратовръзка за костюма си. — Нещо ужасяващо — жаждата на обществото за кръв трябва да бъде достойно задоволена. Ще им дам всичко онова, за което копнеят: коварен убиец — Дерек, красива героиня — ти, и убийство, което да е толкова свирепо, че да потръпват при всяка дума, когато четат

подробностите в таблоидите. — Той прокара замислено палец по долната си устна. — Трябва да е свършено...

Ръцете му се вкопчиха в китките ми и ме притеглиха към него. Когато заговори отново, устните му бяха досами ухото ми. Говореше ми тихо и напевно, сякаш разказва забавна история на дете, което трябва да бъде успокоено.

— Подземието — каза той. — Да, идеално. Имаме вериги и белезници. Ще те окова до стената и просто ще си ида. Ще заключа вратата на килията и ще те оставя да умреш сама. Ще стане много бавно. Отначало ще крещиш. Ще се вкопчиш отчаяно в надеждата, че някой ще дойде, че някой ще те спаси. Но никой няма да се появи — защо да идва? Защо му е на някой да идва в тази част от подземието? А след известно време няма да имаш сили дори да крещиш. Трудно ще ти е да дишаш. Ще изпитваш нечовешки глад, ще те раздира жажда, докато накрая ти остане само безгласната молитва да умреш... по-скоро.

Той ме завъртя и ме повлече към вратата на килията. Стори ми се, че се забавлява. Усмивката не слизаше от устните му, очите му проблясваха със зловещо задоволство. Опитах се да се откъсна от ръцете му. Той сякаш не забеляза. Беше силен. Лудостта удвояваше силата му и правеше всичките ми усилия да се откопча от хватката му безплодни и жалки. Бях като обречено животно, боричкащо се безуспешно в желязната хватка на капана. Алекс се засмя приглушено и ме напъха в килията. Блъсна ме безмилостно на пода. Вдигнах очи и огледах панически застрашителния силует на прага, широките му гърди, които се повдигаха на отмерени интервали, стиснатите юмруци, увиснали покрай стегнатото тяло.

— Достатъчно, Алекс — долетя глас иззад гърба му.

Алекс се обърна рязко. Лицето му се сгърчи от ужас.

Нечий юмрук се стовари върху главата му. Тялото му политна назад. Пламъкът на газената лампа потрепна, затанцува неуверено и замята разкривени сенки по стената. Бързо се изправих на крака и се запрепъвах към вратата. Вкопчих се в дървената рамка, вторачена в гротескния балет на фигурите, които се отразяваха на стената. Ръце се вдигаха и отпускаха, тела се приближаваха и олюляваха. До слуха ми долитаха тъпи звуци от разменени юмруци, смазващи удари, тежко дишане. Тъмните сенки по стената подскачаха и политаха към земята,

после отново се издигаха, сякаш танцуваха пред очите ми на забавен кадър. Не виждах чертите на лицата им, нито очертанията на телата им. Само тъмни, решително вкопчени силуети, които се отразяваха на стената на жълтеникавия пламък на старинната газена лампа.

Биеха се на живот и смърт. Не откъсвах поглед от сенките. Видях как ръката му се издигна и, набрала инерция, се стовари с тъп звук върху другата сянка. Силуетът отскочи, блъсна се в стената и бавно, болезнено бавно се отпусна на земята. Не виждах мъжете, виждах само сенките им върху стената и всичко ми се струваше призрачно нереално. Дочух сподавен стон, измъчен вопъл. Обърнах се и погледнах мъжа, застанал над сгърчената фигурка на пода. Видях как посегна и със странно нежен жест докосна лицето на неподвижния си противник.

— Удари главата си в стената. Мъртъв е.

Не говореше на мен. Говореше на някой друг, застанал на няколко фута разстояние.

— Толкова по-добре — отвърна другият мъж. — За него е божия благословия.

Опитах се да проговоря, но нито звук не се изтръгна от устата ми. Той пристъпи към мен, а аз се отпуснах с облекчение в прегръдките му. Ръцете му помилваха косите ми, притиснаха ме нежно към гърдите му.

Вдигнах поглед към мрачното му лице и потръпнах.

— Той...

— Чухме всичко. През цялото време стояхме извън обсега на светлината. Това е Мартин Крег, приятелят, на който се обадох сутринта след пристигането ти. Днес пристигна в града. Сега имаме всички доказателства, от които се нуждаехме. Преди няколко минути Алекс сам изясни всички подробности, за които нямаше как да сме сигурни.

— Мартин Крег... — прошепнах аз.

— Той работи по случая, откакто му се обадох. Тази сутрин говорих с него два пъти. Дойде в Блекрест едва следобеда, когато се е уверил напълно в подозренията си. Алекс не е бил чак толкова безпогрешен, колкото си мислеше. Няколко човека са го виждали с братовчедка ти, ухаждал я е тайно, но тя е била твърде известна, за да не я забележат.

— Били сте тук, докато той...

— Трябваше да го оставим да говори. Искахме да узнаем всичко, в подробности.

— Беше...

— Сега не се опитвай да говориш — прекъсна ме Дерек Хоук. Дрезгавият му глас беше все така твърд и решителен, но съдържаше и някаква ласкава нотка, която не бях забелязвала преди. — Хайде — каза той. — Да вървим.

— Не си бил ти...

— Хайде — повтори той. — Всичко свърши. Завинаги. Делия те чака горе.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

— Цял живот ще бъда благодарна на Фреди Джей — бърбеше оживено Делия. — Той е истински досадник и в действителност изобщо не мога да го понасям, но това е без значение. Дълга му живота си, така да се каже.

— Така си е — отвърнах замислено аз.

— Помисли си само какво щеше да стане, ако не ни беше видял в онази противна кръчма! Алекс беше толкова потаен. Не можех да проумея защо никой не трябва да узнава за нас. Е, книгата ми се струваше важна естествено, а трябваше да заблудим и теб, но не можех да разбера защо през цялото време трябва да се крием като престъпници из Лондон. В крайна сметка не вършихме нищо незаконно. Или поне така си мислех.

— Е... — подхванах аз.

— О, Деби, недей. Беше толкова забавно. Знаеш колко харесвах книгите му, а и той самият беше толкова очарователен. Мислех, че му помагам за книгата, че за първи път в живота си правя нещо истинско, вместо да нося лъскави дрехи, да правя смешни физиономии и да танцувам до полуда. Само да знаех...

Тя потръпна. Цветът се отдръпна от хубавкото ѝ лице. Посегна към ръката ми и я стисна, и за миг се върнахме назад във времето — две невръстни момичета, сами срещу предизвикателствата на света. Делия тръсна глава, аз пък се усмихнах.

— Всичко свърши — казах аз. — Добър или лош, Фреди Джей ви е видял с Алекс в някакво заведение два дни преди да напуснеш Лондон. Разказал на Мартин Крег за срещата, а детективът лесно успял да събере две и две, не без помощта на Дерек, разбира се.

— Да — провлече замислено Делия. — Дерек...

Тя се засмя по детински и ме стрелна с палавите си очи. Предпочетох да не правя никакъв коментар. Седяхме на една от масите пред ресторанта, на хотелската тераса. Наоколо бяха спретнато наредени зелени растения в бели саксии, а зад парапета бучеше реката

и виеше кръшната си снага като лъскава синя панделка. Беше ранен следобед, четири дни след смъртта на Алекс. Горе в стаята ни очакваха стегнатите куфари с багаж. Делия категорично бе отказала да пътува до Лондон с разнебитената ми кола. Любимото ми возило в момента се намираше в сервиза за основен ремонт. Оттам щяха да ми я изпратят след няколко дни. Щяхме да хванем влака за Лондон, който заминаваше в шест часа. Бяхме приседнали на терасата да си побъбрим над последната чашка чай. Случаят вече бе приключен. Можехме да си вървим. Наложих се да останем в Хоукстаун, докато минат всички формалности. И двете преминахме през безкрайни разпити пред служители на Скотланд Ярд и със затаен дъх очаквахме да видим как ще бъде отразен случаят от пресата. Не се стигна до широк обществен отзвук. Все пак Дерек Хоук имаше известни връзки на ключови места и използва цялото си влияние, за да попречи пикантните подробности от престъплението да стигнат до знанието на медиите. Никъде не се споменаваха името на Делия, нито пък моето. Само няколко човека знаеха цялата истина и те стриктно се придържаха към отколешната британска консервативност — пълно мълчание и благоприлична сдържаност.

Делия ме доведе в хотела в онази нощ, след смъртта на Алекс. Не можех да остана повече в Блекрест. Единственото ми желание беше да забравя това място и целия ужас, който изживях там. А сега, когато случаят бе официално приключен, възнамерявах да се върна с Делия в големия град. Тя бе позвънила на агента си още преди три дни, а той нямаше търпение да я посрещне отново в Лондон. Стартирало някакъв нов спектакъл и продуцентът искаше Делия задължително да участва. Тя беше въодушевена. Щеше да се завърне триумфално и да бъде загадъчно потайна, когато хората я разпитват за новия ѝ съпруг. А след няколко седмици щеше отново да носи лъскави дрехи, да прави смешни физиономии и да доставя удоволствие на стотиците си обожатели. Аз обаче не бях толкова въодушевена.

Рано или късно щях да си намеря някаква работа. Лицето ми определено не струваше състояние, но би могло да украси някой и друг плакат на марка бира или да уверява простодушните домакини в качествата на някой нов дезодорант. Перспективата не беше никак блестяща. Изпитвах някаква непозната тъга, докато седях на

хотелската тераса и наблюдавах спокойната повърхност на реката в онзи прекрасен слънчев следобед.

След трагичната случка се видях с Дерек Хоук само веднъж, на погребението на Онора. Той стоеше на гроба до Андреа и стискаше успокоително ръката ѝ. Тя беше облечена в траурни одежди, с покрито лице, но неговото беше мрачно и неподвижно, изсечено сякаш от гранит. Запитах се тогава дали не се чувства виновен за смъртта на Онора. Вече знаех, че през цялото време е бил загрижен единствено за нейното бъдеще. Само той от всички бе разбрал какъв е Нейл в действителност и затова бе приел ролята на строгия тиранин. Но най-тъжното беше, че Онора си отиде от този свят, без да узнае, че Дерек се е опитвал само да я предпази.

Той ми кимна тъжно, когато се оттегляхме от гроба. Избърсах сълзите от очите си и оставих една-единствена роза на притихналия гроб, преди и последната кола да потегли от опустялото гробище.

— Не мислиш ли така? — питаше ме Делия в момента.

— Какво? — За миг бях изгубила нишката на онова, което ми говореше.

— Скъпа, не ме ли слушаш вече? Аз направо съм луда по този мъж, величая го до небето, а ти си отнесена в мислите си. Той е влудяващо привлекателен, силен и заплашително мъжествен. Ако такъв мъж се интересуваше от мен, щях да седя на прага му денем и нощем.

— Какво те кара да мислиш, че той се интересува от мен?

— Нали те е целунал?

— Да, когато беше разстроен и под нечовешко напрежение.

— Я стига! Целунал те е, защото не е могъл да се сдържи. Защо винаги си толкова наивна, когато стане въпрос за мъже, Деби? Трябва да го приемеш. Сама ми каза, че е най-магнетичният мъж, когото някога си срещала.

— Той не се интересува от жени — отвърнах сухо аз.

— Ха! — извика братовчедка ми. — Не се опитвай да ми пробуташ тези небивалици! Видях лицето му онази вечер, когато те изведе от подземиято. Кого си мислиш, че заблуждаваш?

— Все едно...

— Той те харесва, Деби. Повярвай ми!

— Е, аз обаче не се интересувам от него. Не смятам, че е подходящ за мен — въпреки че ми спаси живота. Той е арогантен, груб, твърдоглав и...

Делия се прозя и грациозно покри устата си с ръка.

— Жена, която говори много, е несигурна — пророни с отегчение тя.

— Нямам намерение да споря с теб, Делия — едва успях да прикрия раздразнението си. — Всичко, което казваш, може и да е истина. Дерек може да ме намира невероятна. Може и да иска да бе грабне в прегръдките си и да препуснем на бял жребец към приказния кино залез, но това изобщо не ме засяга. В момента мисля само за кариерата си.

— Кариера! — възкликна Делия, а смехът ѝ се извиси във въздуха, звънък като сребърно звънче, което ме накара да се изчервя като тийнейджърка. — Стига, Деби — сръза ме тя. — Никоя от нас не си прави илюзии в това отношение.

— Нужно ли е да бъдеш толкова груба? — просъсках гневно аз.

Делия ми се усмихна лъчезарно и стана от стола си. Повдигна крехката си китка и погледна сребърния си часовник. В очите ѝ проблесна потайно, закачливо пламъче, което никак не ми хареса. Приличаше на пословичната котка, която току-що е глътнала канарчето, а от дългите си години на съжителство с нея бях научила да се пазя от този поглед.

— Мисля да се оттегля в стаята си — каза тя. — Желая ти късмет.

— Късмет? Какво имаш предвид?

— Това, че ти си адски незаинтересована, а той ще бъде тук след броени минути. Обади се тази сутрин, докато ти разговаряше с ченгетата. Казах му, че ще те намери на терасата.

— Делия! — извиках аз.

Тя се отправи към вратата с гъвкавата грация на тигрица, която толкова влудяваше почитателите ѝ. Късите ѝ червени къдрици проблясваха на слънчевата светлина. Делия стигна до вратата, обърна се да ми помаха и се ухили хлапашки. Гневът ми мигом се изпари. Никой не можеше да се сърди дълго на Делия. Беше като пакостливо дете, възхитено от собствените си лудории. Отпих от чая си и се

загледах в реката. Дочух стъпките му, когато се приближи по терасата към мен.

— Замислена си — отбеляза той.

Вдигнах очи към него. Той дръпна стола, на който допреди минути бе седяла Делия, и се отпусна уморено в него. Облегна лакти на масата и впери поглед в мен. Носеше бяло поло и зеленото каубойско яке с кожени кръпки на ръкавите. Загорялото му лице изглеждаше изморено. Знаех, че е преживял твърде много през последните дни. На него се падна да уреди всички формалности и подробностите около погребенията. Но въпреки ясните следи от умора, лицето му изглеждаше непривично спокойно и ведро. Непокорен кичур коса бе паднал над челото му, а плътните му устни нежно се усмихваха. Беше се вторачил откровено в мен, без да пророни и дума. Почувствах лека руменина да плъзва по лицето ми.

— Делия ми каза, че багажът ви е готов — каза накрая той.

— Така е.

— Хубаво. Ще натоваря куфарите ти на колата.

— Портiererът ще се погрижи да ги изпратят на гарата — отвърнах му хладно аз.

— Нима? Ти няма да ходиш на гарата. Не знаеше ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Връщаш се в Блекрест. С мен.

— Уверявам те, че се заблуждаваш.

— Чувствам се изморен — каза лаконично той. — Нямам настроение да споря. Къщата е празна и тъжна без твоето присъствие. Блекрест има нужда от теб. Анди също. Тя преживява тежко последните събития. Единственото, което би могло да отвлече вниманието ѝ в момента, е работата над проклетите ѝ мемоари. Ти ще трябва да работиш двойно по-усърдно, да бъдеш упорита и находчива. С твоя помощ Анди ще превъзмогне кризата и ще се върне към досегашния си живот. Вече ми пита за теб. Казах ѝ, че ще те заведе у дома.

— Не е честно! — извиках аз. — Нима ще използваш Анди, за да ме върнеш обратно? Това е подло! Знаеш колко съм привързана към нея. Знаеш също, че не мога да си тръгна, ако знам, че тя се нуждае от мен.

— Много подло от моя страна — съгласи се той. — Играя нечестно.

— Не мога да се върна — отвърнах решително аз.

— Дебора... — понечи да ми се противопостави той. Тъмните му очи ме пронизваха. Около зениците му танцуваха игриви пламъчета, а устните му се извиха в най-чаровната усмивка на света. Това ме влудяваше.

— Блекрест има нужда от мен! Анди има нужда от мен! Мислиш ли, че това е достатъчно, за да захвърля всичко останало, да се погребва в провинцията, да спя в кула и...

— Не — отвърна спокойно той. — Но има и други причини.

— Нима?

Той кимна бавно, ресниците му се спуснаха сънено над черните му очи.

— И какви са те? — попитах аз.

— По-късно ще ги обсъдим — отвърна той. — Много подробно.

Изправих се внезапно. Столът ми изскърца пронизително по дървения под, щом го отблъснах от масата. Дерек ме погледна с изненада и също се изправи. Движенията му бяха лениви и болезнено примамливи. Знаех, че нямам повече сили да се боря с него — нито пък със себе си.

— Къде отиваш? — попита той. Гласът му беше приглушен и дрезгав.

— Ами... Отивам да кажа на Делия да отмени резервацията ми за влака.

Погледнах го за миг. Руменината все още изгаряше лицето ми. Той стоеше небрежно пред мен, пъхнал ръце в джобовете на якето си, с изправени рамене. По лицето му се разля облекчение, а устните му се озариха от усмивка, топла и сърдечна като никога преди. Беше спечелил. От самото начало знаеше, че ще спечели.

— Побързай — каза той.

— Не обичам да ме пришпорват — отвърнах аз.

— Толкова по-зле за теб. Защото аз не смятам да губя повече време.

— Така ли?

— Нито минутка — отвърна Дерек Хоук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.